

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง
—(ภาคสอง)—

2

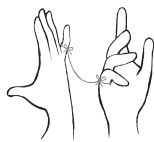
กตสจก

อินเซียนอวี๋ 銀千羽 เทียน
อวี๋ แปลา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เมื่อโมอีเฮอร์นตัดสินใจกลับตระกูลเฟิง เรื่องราวมากมายก็รอนาง
อยู่ที่นั่นแล้ว ในเล่ม 1 กล่าวถึงแค่เพียงตอนที่เฟิงเข้ามาในตระกูลยังมี
เรื่องราวเกิดขึ้นตั้งมากมาย ส่วนเล่ม 2 นี้โมอีเฮอร์นจะก้าวเท้าเข้าไปยัง
'ที่มีแสงสีม่วง' หรือก็คือเขตลึกลับ ในนั้นสิ่งทีรอนางอยู่มีทั้งค่ายกลและ
กับดัก และยังเป็นสถานที่ที่เข้าไปได้เพียงประมุขเฟิงและประมุขหวง
เท่านั้นด้วย แน่นอนว่าสิ่งที่โมอีเฮอร์นจะได้พบเจอต้องไม่ใช่สิ่งธรรมดา
ทั่วไปแน่นอนค่ะ ในเล่มนี้จึงเต็มไปด้วยความสนุก ตื่นเต้น น่าติดตาม
และชวนให้อาใจช่วยไปพร้อมๆ กับการเปิดโลกแห่งจินตนาการของ
นักอ่านด้วยเลยคะ

นอกจากเรื่องราวที่เกิดขึ้นในตระกูลเฟิงแล้ว โมอีเฮอร์นยังต้อง
เดินทางไปดินแดนแรกนภาเพื่อตามหาไปหลี่จิ้งหง ในดินแดนที่นาง
ไม่เคยย่างก้าวไปแห่งนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่นางต้องเรียนรู้ นางต้อง
ผจญไปกับสัตว์วิเศษ มิตรสหาย และศัตรูอันไม่ถ้วน ทั้งหมดทั้งมวล
ก็เพื่อช่วยเหลือเขา ใครจะคาดคิดว่าคราแรกที่นางได้พบเขากลับมี
สตรีอื่นอยู่ใกล้เขาเสียนี้ ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยให้สตรีที่ไหนอยู่เคียงข้างกาย
นอกจากนาง นางอาจจะเข้าใจผิดคิดไปในทางร้ายเองก็ได้ บุรุษที่อยากจะ
ใกล้ชิดนางเช่นเขาจะไม่มีสตรีที่ไหนได้แล้ว โมอีเฮอร์นจึงขอหลบดู
สถานการณ์ให้แน่ชัดก่อน เช่นนี้แล้วเราไปช่วยนางไต่ตรองดูดีหรือไม่ว่า
สตรีนางนั้นเป็นใคร เหตุใดจึงเข้าไปใกล้ไปหลี่จิ้งหงได้ แล้วไหนจะเรื่องของ
'แดนสมบัติแรกนภา' ที่ผู้คนที่นี้ต่างกล่าวขวัญว่าน่าสนใจยิ่งอีก ด้านใน
จะมีอะไรบ้าง ไปติดตามได้พร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

หัวใจไม่โอเอรินพลันรู้สึกเจ็บแปลบนิดๆ หวานซึ่งหน่อยๆ แต่ที่มากที่สุดยังคงเป็นความปวดใจ

ไปหลี่จิงหงที่เย่อหยิ่งปานนั้น เย็นชาและตระนองอาจปานนั้น ทั้งยังมีฐานะสูงศักดิ์ อันที่จริงกลับมีสิ่งในครอบครองไม่มาก

ไม่โอเอรินงยหน้าขึ้นก็มองเห็นสีหน้ามุมานะของไปหลี่จิงหงที่มองนางโดยตลอด

นี่คือความอ่อนโยนเพียงหนึ่งเดียวของภูเขาน้ำแข็งเซียวนะ

เป็นเกียรติอย่างยิ่ง นางต้องปกป้องรักษาให้ดี

ไม่โอเอรินโน้มตัวมาข้างหน้า จูบริมฝีปากเขาหนักๆ ที่หนึ่ง ทักชะการจูบของนาง...ไม่มีแม้แต่น้อย

"จิงหงคนโง่..."

•

แนะนำตัวละคร

* โมอีเหริน

สาวน้อยที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ ท่าทางภายนอกดูไร้เดียงสา ทว่าความจริงฝีมือเก่งกาจเหนือใคร รักเคารพพี่ชายทั้งสอง และทำนตามาก

* ไปหลีจิงหง

บุรุษที่หล่อเหลาหนุ่มแน่นและเยอหยิ่งเย็นชา โดยธรรมชาติ มีพรสวรรค์อยู่ในระดับราชันยุทธ์ รักและปรารถนาดีต่อโมอีเหรินด้วยใจจริง

* เฟิงเหยียน

สหายรักที่คบหากับโมซึ่งเงินมาเนิ่นนาน เป็นผู้อาวุโสที่มีความสำคัญต่อสมาคมหมอโอสถมาก ผู้หนึ่ง อีกทั้งยังเป็นอาจารย์ของฉู่เซวียนฉีด้วย

* ไปหลีเยียน

มารดาของไปหลีจิงหง มิใช่คนของดินแดนเทพยุทธ์ สาเหตุที่มีแซ่ไปหลีเพราะเป็นบุตรสาวบุญธรรมของตระกูล

* ไปหลีจ้ง

ท่านอาของไปหลีเยียน เป็นคนของดินแดนแรกนภา พลังวัตรของเขาอีกก้าวเดียวก็จะบรรลุขั้นสูงสุดแล้ว

16

"ดินแดนแรกนภา?!"

ผู้อาวุโสใหญ่และเฟิงเซียนลั่งต่างถลึงตามองนางด้วยความ
ประหลาดใจ

คล้ายรังเกียจว่าการกระตุ่นเช่นนี้ยังไม่พอ โมอีเหรินจึงโยนวาจาที่
ชวนสะท้านสะเทือนมาอีกประโยค "เพราะฉะนั้นตอนนี้ข้าจะไปยังสถานที่
ที่มีแสงสีม่วงโผล่ขึ้นมา"

"ตอนนี้?!" ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเซียนลั่งผดเสียงอีกครั้ง

"อืม ตอนนี้" โมอีเหรินพยักหน้า ยืนยันว่าตนเองพูดไม่ผิด

ตีเหล็กต้องตีตอนร้อน คิดอะไรได้ก็ต้องลงมือทำ นางใช้เวลาอยู่ใน
คลังเก็บตำราไปมากแล้ว ทั้งยังเล่นสนุกเล็กๆ ไปอีกหน่อยแล้ว ไม่อาจ
เสียเวลาได้อีกต่อไป

ไปหลีกหนีไปดินแดนแรกนภาได้หนึ่งเดือนแล้ว ไม่รู้ว่ายามนี้สบายดี

หรือไม่

พอโมอีเหรินคิดถึงไปหลี่จิงหง สีหน้าของนางก็พลันซีมลง ซึ่ง
เฟิงเขียนลั้งที่มองนางอยู่สังเกตเห็นแล้ว

"เหตุใดต้องไปที่ที่มีแสงสีม่วง" ดูเหมือนเขาจะยังไม่เคยพูดถึงเรื่อง
เขตลี้ลับให้โมอีเหรินฟัง

"สัญชาตญาณ"

"..." คำตอบนี้... ทรงพลานุภาพโดยแท้

"อันที่จริงเข้าไปเองก็ได้" เดิมทีจะให้พวกเขานำทาง แต่เห็นพวกเขา
มีท่าทางลำบากใจทั้งยังลังเลปานนั้น โมอีเหรินจึงตัดสินใจจะไม่ทำให้
พวกเขาลำบากแล้ว

"ไปเอง?" ผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่าดลิ่งตามองนางอีกแล้ว

"ผู้อาวุโสใหญ่ ประมุขเผ่า แววดาพวกท่านดูยิ่งนัก" โมอีเหริน
มีท่าทางเหมือนถูกทำให้ฉงน ประหนึ่งว่าผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่า
เป็นคนโหดชั่วที่ชั่วชั่วเด็กน้อย

"พวกข้าดู?" ผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่าหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก
แม้แต่น้ำเสียงแยๆ พวกเขา ก็ยังไม่ได้ทำอะไรเลยแม้เพียงนิด เอาที่ใด
มาดูกัน

พวกเขาถลิ่งตามองนางก็เป็นเพราะถูกนางทำให้ตกใจต่างหาก

"ประมุขหวง ท่านรอก่อน" เฟิงเขียนลั้งสะกดกลั่นความรู้สึกปวดหัว
จนอยากนวดหน้าผากเอาไว้ "เขตลี้ลับเดิมทีก็เป็นสถานที่ที่เข้าไปได้เพียง
ประมุขเฟิงและประมุขหวง ช้างในอนาคตจะมีค่ายกล อาจจะมีกับดักกลไก
ไม่ว่าเป็นข้าหรือผู้อาวุโสใหญ่ก็ล้วนไม่ทราบวิธีการเข้าไป ท่านทราบ
หรือไม่"

"ไม่ทราบ"

ประเสริฐ... คำตอบทรงพลานภาพยิ่ง

เฟิงเขียนล้งถามละเอียดเพียงนี้เพราะมีสาเหตุ

ขณะตระกูลเฟิงเกิดเภทภัยในตอนนั้นก็เคยมีคนในตระกูลเข้าไป
ในเขตลี้ลับโดยพลการ ผลก็คือ...ตายเกลี้ยง

ส่วนว่าตายได้อย่างไร เวลานั้นประมุขเฟิงมิได้บอก

หลังจากตระกูลเฟิงเร่ร่อนจากโลก ก่อนประมุขเฟิงจะสิ้นใจเคยบอก
ว่าภายในระยะสิบสี่รอบเขตลี้ลับล้วนเป็นสถานที่อันตราย เมื่อผู้ที่ไม่รู้วิธี
บุกเข้าไป จะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ด้วยเหตุนี้หลังจากนั้นมาเขตลี้ลับก็กลายเป็นสถานที่ต้องห้าม
ภายในบริเวณสิบสี่โดยรอบไม่มีคนในตระกูลกล้าเข้าไปใกล้ตามอำเภอใจ

แม้ประมุขวงจะเป็นเจ้าของเขตลี้ลับ แต่การเข้าไปในเขตลี้ลับ
อย่างไรให้ปลอดภัยนั้นเขาไม่รู้จริงๆ ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจไม่สอบถาม
ให้มากหน่อย

"ไม่ทราบอะไรเลย แต่ท่านก็จะไปทั้งอย่างนี้หรือ"

"ไม่ทราบอะไรเลย ถึงได้นำสนุกอย่างใดเล่า!" โมอีเหรินถึงกับยิ้ม
เสียดิบกบานใจยิ่ง

"..." ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเขียนล้งต่างหมดคำจะกล่าวอย่าง
พร้อมเพรียงกัน

รูปแบบการกระทำอันไม่กล้าตายพรรค์นี้ไม่เหมาะที่จะปรากฏอยู่
บนตัวเด็กสาวผู้มีรูปลักษณะภายนอกราวกับหยกเจียรในเลยจริงๆ
นี่เป็นใครเลี้ยงดูมา...ผู้อาวุโสใหญ่และเฟิงเขียนล้งพลันแจ้งใจแล้ว

มีท่านตาที่มีนิสัยหยิ่งทะนง ไม่กล้าตาย ไม่กลัวความยากลำบาก

ถึงเพียงนั้น เด็กที่ถูกลูกเขวอบรมเลี้ยงดูออกมาพร้อมกับมือจะ 'ปกติ' ได้สักเท่าไร
เชียย

"เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้! ผู้อาวุโสใหญ่ ประมุขเผ่า เข้าไปก่อนละ
พวกท่านค่อยๆ คุยกันไป" พุดจบโมอีเหรินก็ยังไม่ลืมกล่าวขอตัวอย่าง
มีมารยาท จากนั้นคนก็...หายวับไปแล้ว

"ประ..." ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเชียนลิ่งไม่ทันแม้แต่จะเอ่ยปากห้าม

"เขตลี้ลั้บอันตรายยิ่งนัก!"

"เชียนลิ่ง รีบไปเขตลี้ลั้บ!"

ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเชียนลิ่งมองตากัน ก่อนกระโดดผลุงขึ้นมา
บึ่งไปยังทิศทางเขตลี้ลั้บอย่างรวดเร็วพร้อมกัน ความเร็วนี้เทียบได้กับหนีตาย
เลยทีเดียย

ขณะหือตะบึงไป ผู้อาวุโสใหญ่ก็ยังไม่ลืมบ่นเฟิงเชียนโมว่าอยู่ดีๆ
เหตุใดต้องสอนประมุขหวงจันวี่งได้เก่งปานนี้ ความเร็วนี้เกือบทำให้
ตาเฒ่าอย่างเขาเห็น้อยตายได้เลยทีเดียย

ทางด้านหลังศาลตระกูลเฟิงเป็นหุบเขาคีดำบรรพ์แห่งหนึ่ง เมื่อ
มองดูจากกลางอากาศ เสาหงส์ ผั่งงในศาลตระกูลที่มีป้ายหงส์แหวน
อยู่เต็ม และหุบเขา ทั้งสามจุดจะเชื่อมเป็นแนวเส้นตรงเดียวกันพอดี

หลังสังเกตดูลักษณะพื้นที่เรียบร้อย โมอีเหรินก็อ้อมไปทางด้านขวา
ของศาลตระกูล

นับตั้งแต่เลื่อนขั้นที่กั้นทะเลคราวนั้น การตระหนักรู้และการใช้
ความเร็วของนางก็ก้าวหน้าใหญ่หลวงขึ้นไปอีกระดับแล้ว แม้แต่เฟิงเชียนโม
ก็ยังไม่กล้าพุดว่าความเร็วของเขานี้ยังเร็วกว่าโมอีเหริน

ดูจากจุดนี้ โมอีเหรินที่เป็น 'สีคราม' ได้มีสีเข้มกว่าต้นครามแล้ว
เพียงชั่วกะพริบตาสองสามครั้ง โมอีเหรินก็มาถึงนอกระยะสิบลิ้วจาก
หุบเขาแล้ว

"อ้อ..." เซ็นพลันส่งเสียงครางเบาๆ

สีหน้าของเขี้ยวเงินเองก็ไม่ได้ดูระรื่นเหมือนยามปกติ กลับดูทรมาน
อยู่เล็กน้อย

โมอีเหรินรีบค้อมพวกมันลงมามีอะละตัว

"เป็นอะไรไป"

"ท่านแม่ ข้ารู้" เสี่ยวทุนพลันส่งเสียงขึ้นมา "นี่เป็นการกีดกัน
สายเลือด ที่นี้มีกลิ่นอายสายเลือดเข้มขึ้นยิ่ง การที่คงอยู่มานานทำให้
ก่อเกิดการปกป้องตนเองชนิดหนึ่ง มันจะกีดกันการดำรงอยู่ของสายเลือด
ทั้งหมดที่ไม่ใช่ของตนเอง ดังนั้นเซ็นกับเขี้ยวเงินจึงรู้สึกไม่สบายตัว
หากเดินเข้าไป พวกมันสองตัวจะต้องบาดเจ็บแน่นอน"

"การกีดกันสายเลือด?" โมอีเหรินมุ่นหัวคิ้ว นางเข้าใจความหมาย
ของเสี่ยวทุนแล้ว แต่ที่นางไม่เข้าใจคือใจจริงมีของพรรคนี้อะไรเกิดขึ้น

สิ่งนี้ลึกลับมหัศจรรย์ถึงเพียงนี้...ก็ได้ นี่ก็คือโลกอันลึกลับมหัศจรรย์

โมอีเหรินปลอบใจตนเองอีกครั้งว่าไม่ต้องประหลาดใจ โลกอันลึกลับ
มหัศจรรย์ปรากฏสิ่งใดก็ล้วนไม่น่าแปลกทั้งสิ้น ไม่ต้องใช้ทฤษฎีที่เคยชิน
ไปทำความเข้าใจ

เยือกเย็นเข้าไว้ ข้าต้องเยือกเย็นเข้าไว้

"ถ้าเป็นเช่นนี้พวกเจ้าก็กลับไปหาท่านตา บอกท่านตาว่าไม่ต้อง
เป็นห่วงข้า" โมอีเหรินกล่าวกับสัตว์ทั้งสองที่มีสีหน้าสงสารเป็นหนักหนา

"พวกข้าไปไม่ได้อีกแล้ว..." แววดตาของเซ็นน่าสงสารเสียเหลือเกิน

"เสียพรุนยังไปได้..." แวดตาของเขี้ยวเงินมีแต่ความอิจฉา

"ไม่ยุติธรรม!" สัตว์ทั้งสองตะโกนเป็นเสียงเดียว

โมอีเหรินหัวเราะพรีดออกมา "พวกเจ้าสองตัวมันวันยังรู้ใจกัน
มากขึ้นแล้ว"

"..." นั่นเป็นเพราะว่าพวกมันสองตัวล้วนถูกรังแกอย่างไรเล่า

"อีเหริน ข้าเกลียดที่นี่" เขินทำหน้าเซิดเสียจนแขนเนื้อได้สามซั้ง

"อีเหริน ข้าก็เกลียดที่นี่" เขี้ยวเงินพูดเช่นกัน

"ข้ารู้ ล่าพวกพวกเจ้าแล้ว" โมอีเหรินลုပ်ไ้ถู่ไ้ถู่พวกมันสองตัว

ข้อต้องห้ามในตระกูลเฟิงมากเกินไปหน่อยสำหรับพวกมันจริงๆ
ไม่เหมือนกับตอนอยู่บนเกาะไม่เสวียน อยากไปที่ใดก็ได้เลย

สัตว์เดมิที่ก็ชอบอยู่กับธรรมชาติ รักอิสระ ปราศจากการผูกมัด
ไม่แปลกที่พวกมันสองตัวจะประท้วง

"ก็ได้ เพื่ออีเหริน ข้าจะอดทน" เขินได้รับการปลอบใจแล้ว จึงหยุด
ตัดพ้อต่อว่า

"แค่มีอีเหรินอยู่ก็พอแล้ว" เขี้ยวเงินเดมิที่ก็ออกจากเกาะมาเพื่อ
โมอีเหริน ขอเพียงสามารถอยู่กับโมอีเหริน เรื่องอื่นๆ มันทนได้

"ขอบใจพวกเจ้ามาก" โมอีเหรินยิ้มพลางกอดพวกมัน จากนั้นก็
ปล่อยพวกมันสองตัว "ไปอยู่กับท่านตาก่อนเถอะ หากตอนที่ข้าไม่อยู่ยังมี
คนกล้าหาเรื่องท่านตากับพวกท่านพี่ พวกเจ้าไม่ต้องเกรงใจ อดไปได้เลย"
มีอะไรนางรับผิดชอบเอง

"ได้!" เขี้ยวเงินและเขินตอบรับ ก่อนหมุนตัววิ่งกลับไปหาไม้ซั้งเงิน
คราวนี้โมอีเหรินถึงได้หันหลังกลับไปมองหุบเขาที่เสียบสังกัดไร้ผู้มเสวียน
แห่งนี้อีกครั้ง

"เอาละ ตอนนี้พวกเราเข้าไปกันเถอะ" โมอีเหรินลูบหัวเสียวทุนเสิร์จ
ก็ย่างเท้าก้าวเข้าขอบเขตสิบลี้นั้น...

เพียงแค้ก้าวเดียว ทศนียภาพก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

นอกขอบเขตสิบลี สิ่งที่มองเห็นคือหุบเขาที่มีป่าไม้ทอดยาวจรด
ขอบฟ้า

ภายในขอบเขตสิบลีกลับเป็นหุบเขากลางป่าที่ถูกปิดผนึกแห่งหนึ่ง
ความหนาวเยือกธาโถมเข้าใส่โดยปราศจากการเตือน

ต้นไม้เตี้ย พื้นหญ้า ป่าหินตรงหน้าล้วนถูกน้ำแข็งปกคลุม ทั้งหมด
แห่งหนึ่งประหนึ่งถูกความหนาวเย็นแช่แข็ง

โลกน้ำแข็งกำลังจะจู่โจมถูกร่างนางอยู่รอบร่อ...

โมอีเหรินไม่ลนลาน นางรวบรวมเปลวเพลิงสีม่วงบางๆ มาห่อหุ้ม
ตัวร่างในพริบตา ไอน้ำวเห็บผ่านเลยนางไปแช่แข็งทุกสิ่งที่มองเห็นได้
ทั้งหมดต่อไป

โมอีเหรินก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ที่เหยียบอยู่ได้เท่าเดิมที่เป็นพื้นหญ้า
ที่กลายเป็นน้ำแข็ง แต่เมื่อนางย่างเหยียบ มันกลับฟื้นคืนชีวิตอย่าง
น่าอัศจรรย์

หน่ออ่อนสีเขียวเหมือนได้ฟื้นคืนชีวิตใหม่ตามแต่ละก้าวอย่างที่นาง
มุ่งหน้าไป เหยี่ยวเจออยู่ได้น้ำแข็ง เมื่อน้ำแข็งละลายก็กลับมามีชีวิตขึ้นใหม่

โมอีเหรินเดินหน้าไปที่ละก้าว ยิ่งมุ่งหน้าไปยิ่งเหมือนเดินเข้าไป
ในโลกที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็ง ความอัศจรรย์คือโมอีเหรินไม่รู้สึกกลัวเลย
แม้แต่น้อย

เปลวเพลิงสีม่วงชั้นบางๆ ได้สกัดกั้นความหนาวเย็นของน้ำแข็งที่
ปกคลุมออกไป และนำพาพลังชีวิตใหม่มาให้

ที่ใดที่ถูกโมอีเหรินเดินผ่าน พื้นหญ้าจะงอกขึ้นใหม่ เปี่ยมล้นด้วยพลังชีวิต แต่ที่ด้านหลังนาง นอกจากจุดที่นางเดินผ่านแล้ว โลกที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็งกลับยังคงมีเพียงความหนาวยะเยือก

ครั้นเดินมาได้ราวห้าลี้ โมอีเหรินก็หยุดฝีเท้าลงอย่างคล้ายคิดอะไรได้ พอหันหน้ากลับไป ภาพต่างๆ ก็สะท้อนเข้ามาในสายตานาง...

อุณภูมิสูงติดต่อกันหลายปี ไม่มีน้ำฝนลงมาแม้แต่สายเดียว
แม่น้ำแห้งขอด โนน่าไม่มีต้นกล้างอกแม้แต่ชุ่น* เดียว

เมืองที่มีผู้คนอาศัยอยู่ พื้นดินแตกกระแหง ผู้คนผายผอมหน้าตาซีดเซียวหลบอยู่ตามร่มเงาชายคาด้วยสภาพเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง เลี้ยงแสงแดดร้อนแรงที่สาดส่อง

'หิวข้าว...'

'หิวน้ำ...'

ไม่มีอาหาร ไม่มีแหล่งน้ำ มีเพียงชาวบ้านผู้หิวโหยและคนที่ตายจากความร้อนทั่วทุกหนแห่ง

เมืองอีกแห่งหนึ่ง

ฝนตกหนักปานฟ้ารั่ว ตกไม่หยุดทั้งวันทั้งคืน เพียงไม่กี่วันน้ำในแม่น้ำก็เอ่อล้นเจียบพลัน เปียกโชกไปทั่วทุกที่

'หากฝนยังตกไม่หยุดเยี่ยงนี้ต่อไปเรื่อยๆ ทำงานบ...เกรงว่าคงจะต้านไม่อยู่แล้ว...'

ถ้อยคำห้วนวิตกเพียงจะพูดจบได้ไม่นาน ทำงานก็ต้านกระแสน้ำที่

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะเวลา 10 ชุ่นเป็น 1 ฉือ (เซี่ยะ)

ทั้งรุนแรงทั้งมหาศาลไม่อยู่ พังครืนลงในที่สุด!

'กรีด...'

'ช่วยด้วย...'

'ท่านพ่อ...ท่านแม่...'

'ช่วยด้วย...ช่วยด้วย...'

น้ำมหาศาลถาโถมมาอย่างเฉียบพลัน ท่วมที่นาและบ้านเรือน
คนจำนวนมากหนีขึ้นหลังคาร้องขอความช่วยเหลือ

ทว่าน้ำฝนยังคงตกลงมาไม่ขาดสาย แม้กระทั่งหลังคาก็ถูกน้ำในแม่น้ำ
ที่ไหลบ่ามาท่วมในเวลาเพียงไม่นาน

'ช่วย...ด้วย...'

'ฮือๆ...'

'จืดๆ...เมื่อย...'

'ข้าไม่อยากตาย...ช่วยด้วย...'

สถานที่ที่ถูกมวน้ำมหาศาลท่วมแผ่ขยายออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง
คนและสัตว์นับไม่ถ้วนก็ถูกน้ำพัดพาไปด้วย...

ทะเลทรายรกร้างที่มีบ้านเรือนผู้คนบางตา พบเห็นพื้นเขียวชอุ่ม
ได้ยาก

ท่ามกลางเนินทรายสุดลูกหูลูกตาและฝุ่นควันที่ตลบฟุ้งไปทั่วพื้นที่
มีเสียงแว่วๆ ดังชัดเจนขึ้นทุกที

'ฮื...'

'จืด...จืด...'

'สวบสาบ...'

'ฟูบ...'

ไม่เห็นร่องรอยของคน แต่เสียงแผ่วเบาดังแว่วๆ สารพัดเสียง กลับดังไม่หยุด

เมื่อมองดูดีๆ ในพื้นทรายปรากฏร่องรอยทรายไหลต่อเนื่อง เป็นระลอก ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ

ส่วนสัตว์ทะเลทราย เช่น งู หนูทะเลทราย แมลง แมงป่องพิษ... ตลอดจนสัตว์ที่ตัวเล็กและใหญ่กว่านี้ บางตัวเหมือนกำลังหนีตาย บางตัว ไม่ทันหนีก็ถูกทรายไหลท่วมแล้ว

อีกสถานที่หนึ่ง เป็นป่าเขาที่มีทัศนียภาพงดงาม

ในป่ามีน้ำพุร้อนตามธรรมชาติอยู่ทั่วทุกที่ ต้นไม้เจริญงอกงาม ภูเขาสูงตระหง่าน ยอดเขาถูกหิมะขาวปกคลุม มีเรือนตากอากาศพร้อม บ่อน้ำพุร้อนอยู่สองสามแห่ง สร้างได้หรูหราโอ้อ่า น่าเสพสุขที่สุด

ในเวลาเดียวกับที่ทุกสารทิศประสบภัยแล้งและอุทกภัย ยังคงมีคนสุขสำราญกับน้ำพุร้อน กอดสาวงาม กินอาหารหรูหรา กระจกสุรา รสเลิศอยู่ในเรือนตากอากาศ

คนที่กำลังรำสูรหาความสำคัญล้วนไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าน้ำพุใสแจ้ว ที่ไหลอยู่ในบ่อน้ำพุร้อนค่อยๆ เริ่มขุ่นมัว อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ทันใดนั้นเองก็เกิดแผ่นดินไหวที่รุนแรงยิ่ง

'แผ่นดินไหวแล้ว!'

'ว้าย!'

'รีบหนี!'

เวลาเดียวกัน น้ำในบ่อน้ำพุร้อนก็เดือดพล่าน ยอดเขาปรากฏ

แสงเพลิงพุ่งขึ้นฟ้า!

'อ้อ... นั่นคือ...'

'เทพอัคคีพิโรธแล้ว!'

'เทพบรรพตพิโรธแล้ว!'

'รีบหนีเร็วเข้า!'

หลังมีแสงเพลิงพุ่งขึ้นฟ้า ธารความร้อนทั่วท้องฟ้าก็ไหลลงมาจากยอดเขา เพียงไม่นานก็เผาไหม้ไปทั่วทั้งป่าเขา ลามไปถึงหมู่บ้านต่างๆ ตรงตีนเขา แล้วแผ่ลามออกไป...

แผ่นดินไหวคล้ายว่าเป็นสัญญาณเตือน

หลังจากนั้นก็ป็นธารน้ำแข็งทั่วท้องฟ้าลงมากปกคลุมพื้นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ไม่หยุด โลกทั้งใบมีสายฟ้าฟาดลงมาเป็นระยะ เกิดแผ่นดินไหวและคลื่นยักษ์บ่อยครั้ง

ภัยแล้งดำเนินต่อไป ฝนห่าใหญ่ก็ตกต่อไป

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว พื้นที่บนดินแดนก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป พืชผลบนหน้าดินที่กินได้ก็น้อยลงไปทุกที

หลังจากการดำรงชีพกลายเป็นยากลำบาก ก็เกิดการปล้นชิงต่างๆ นานาขึ้นไม่หยุดหย่อน

ผู้คนเรียกหาฟ้าฟ้าไม่ชาน เรียกหาดินดินไม่ตอบ นอกจากการหนีเอาชีวิตรอดแล้วก็มีแต่ความตาย

ส่วนเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญที่มีพลังเหนือกว่ามนุษย์ไปแล้วก็ต่างใช้อภินิหาร ชัดขึ้นชะตาฟ้าลิขิต บ้างช่วยคน บ้างฆ่าคน ใช้พลังพิเศษที่ได้มาจากการฝึกบำเพ็ญต่อกรกับภัยธรรมชาติอย่างมิหยุดพัก

ทว่าคนอย่างไรก็ยังคงเป็นคน ถึงจะเป็นเทพ อยู่ท่ามกลางการพังทลาย
ของโลกทั้งใบ เกรงว่าก็คงไม่มีกำลังที่จะกอบกู้โลกได้เช่นกัน จึงได้พากัน
สูญสิ้นชีวิตไประหว่างที่ช่วยเหลือผู้คน

ครั้นผู้ฝึกบำเพ็ญตายลงมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่น่ากลัวก็มิได้มีเพียง
ภัยพิบัติธรรมชาติ แต่ยังมีจิตใจคนที่ย่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงการนองเลือด
อันแสนทารุณที่เกิดขึ้นไม่หยุด

เมื่อเห็นว่าดินแดนแทบจะสิ้นทางรอดอยู่รอมร่อ ห้าตระกูลที่อาศัย
อยู่ร่วมกันมาโดยตลอดก็จำเป็นต้องคิดแผนการในทางที่เลวร้ายที่สุด

'โลกนี้เกรงว่าคงใกล้จะระดับประคองต่อไปไม่ไหวแล้ว'

'เช่นนั้นพวกเราควรทำอย่างไร'

'ปิดผนึกเกิด!'

'แต่ละตระกูลแยกกันทำการปิดผนึก พยายามจำกัดขอบเขตให้ได้
เล็กที่สุดเท่าที่ทำได้ พยายามรักษาการสืบทอดไว้ให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้
ระหว่างแต่ละกลุ่มตระกูลให้ใช้ค่ายกลส่งตัวเชื่อมต่อกัน รอภัยพิบัติ
ผ่านพ้นไป พวกเราค่อยพบกันใหม่'

'ตกลง'

'พวกเราล้วนต้องสืบทอดต่อไป หลังภัยพิบัติค่อยพบกันใหม่!'

หลังจากนั้นภัยพิบัติยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม โลกเดิมก็ค่อยๆ แยกออก
ผ่านไบนานเท่าไรก็สุดรู้ ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นก็เริ่มค่อยๆ น้อยลง

ขณะบนดินแดนที่ถูกธารน้ำแข็งปกคลุมปรากฏหน่ออ่อนสีเขียวขจี
ขึ้นกอแรก และแสงแดดอบอุ่นส่องไปทั่วผืนปฐพีอีกครั้ง ดินแดนก็ค่อยๆ
เริ่มฟื้นคืนชีวิต

เมื่อผ่านการฟื้นตัวอีกระยะใหญ่ บนดินแดนก็ค่อยๆ ปรากฏสิ่งมีชีวิต
จำนวนหนึ่ง ถึงขนาดมีมนุษย์...ปีนออกมาจากใต้ดิน

ทว่ามนุษย์ผู้นั้นไม่รู้ว่าจะสวมเสื้อผ้าที่ทำจากอะไร ไม่มีรูปแบบใดๆ
มีเพียงคุณลักษณะที่ดั้งเดิมที่สุดของเสื้อผ้าที่ยังคงอยู่...ปกคลุมร่างกาย
ส่วนหน้าตาและลักษณะท่าทางนั้นก็ดูเหมือนผู้ประสพภัยยิ่งกว่าผู้ประสพภัย
เสียอีก

หากจะให้ไม่เอ่เหรินบรรยาย นั่นก็คือ...มนุษย์ดึกดำบรรพ์
ต่อมาเป็นภาพเหตุการณ์ที่มนุษย์เริ่มดำรงชีวิตอยู่บนผิวดินอีกครั้ง
เริ่มใช้ชีวิตล่าสัตว์เพาะปลุก...

และตระกูลที่เป็นผู้ปิดผนึกนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นแล้วเช่นกัน
หากแต่มีเพียงคนจากสองในห้าตระกูลที่ปรากฏตัว มีหน้าซ้ำ
จำนวนคนแต่ละตระกูลก็ยังไม่ถึงร้อย

เนื่องจากการดำรงชีพ แม้ระดับชีวิตความเป็นอยู่ของคนสองตระกูลนี้
จะด้อยลง แต่กล่าวโดยรวมกลับเป็นเพราะว่าสามารถรักษาการสืบทอด
ไว้ได้ ทำให้หลังจากดินแดนฟื้นตัวพวกเขาจึงสามารถก้าวหน้าได้รวดเร็ว
การดำรงชีพก็ง่ายกว่าคนอื่น ๆ

เพียงแต่ขณะนั้นพวกเขาค้นพบว่าโลกนี้ดูเหมือนจะเหลือเพียง
พวกเขาสองสายตระกูล เนื่องจากจำนวนคนน้อย จึงดำรงชีพโดย
ช่วยเหลือเกื้อกูลกันสืบมา

จากนั้นคนบนดินแดนก็เริ่มมีจำนวนมากขึ้นอย่างช้าๆ ทักษะต่างๆ
ในการดำรงชีวิตก็ค่อยๆ ก้าวหน้าไม่หยุดหย่อน ในที่สุดการต่อสู้แย่งชิง
เพื่อดำรงชีพก็ได้เริ่มปรากฏขึ้น

ต่อจากนั้นอยู่มาวันหนึ่ง ผู้คนได้ค้นพบสัตว์วิเศษที่มีพลังมหัศจรรย์

และคนสองตระกูลนั้นก็สามารถอยู่ร่วมกับสัตว์เหล่านั้นได้อย่างกลมกลืน ต่อมามีคนค้นพบอีกเช่นกันว่าเดิมทีมนุษย์สามารถฝึกบําเพ็ญได้... แล้วได้ค่อยๆ พัฒนาวิธีฝึกบําเพ็ญสองชนิดอันได้แก่นักยุทธ์และผู้ครองสัตว์วิเศษ

ระหว่างนี้ได้ปรากฏผู้ที่ฝึกการเป็นนักยุทธ์ได้ถึงจุดสูงสุด ต่อมาคนผู้นี้ได้หายตัวไป แต่วิธีฝึกบําเพ็ญของเขายังคงอยู่ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการเรียกขานเป็น 'เทพยุทธ์' ดินแดนแห่งนี้ก็ได้รับการขนานนามใหม่ว่า 'ดินแดนเทพยุทธ์' เช่นกัน

หลังจากนั้นผ่านไปอีกระยะหนึ่ง คีทใหญ่ระหว่างมนุษย์และสัตว์วิเศษก็เริ่มต้นขึ้น ดินแดนเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการนองเลือดและศึกสงคราม

ท้ายที่สุดก็มีคนสละชีพไปนับไม่ถ้วน การฝึก 'แดนถิ่นอำนาจพร' ถือเป็นจุดสิ้นสุดของคีทใหญ่คราวนี้

ต่อจากนั้นดินแดนก็เกิดสงครามใหม่ขึ้นอีกครั้ง ตระกูลหนึ่งจากไปไกล อีกตระกูลเริ่มกายตัดขาดจากโลกภายนอก...

ดูมาถึงตรงนี้ ไม่อ๊ะเหรินก็เข้าใจแล้วว่าสิ่งที่นางเห็นคืออะไร นี่ก็คือ 'ประวัติศาสตร์วิวัฒนาการของดินแดนเทพยุทธ์' กระจ่าง!
ไม่อ๊ะเหรินหน้าดำทมะมีนอยู่สักหน่อย เหตุใดนางจึงได้เห็นเจ้าสิ่งเหล่านี้กัน

ขณะที่นางสงสัยไม่แน่ใจอยู่นี้เอง ทักษะภาพและสิ่งต่างๆ รอบข้างก็มีการเปลี่ยนแปลง

หากยึดตำแหน่งที่นางยืนอยู่เป็นเส้นแบ่ง ทางที่เดินผ่านมากลายเป็นทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิ แต่ด้านที่ยังไม่ได้เดินไปยังคงเป็นโลกน้ำแข็งเช่นเดิม

ขณะที่มือเหรินก้มหน้าลงไต่ร่อง เสียงบุรุษไม่ต่ำไม่สูงฟังดูไพเราะ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"ผู้สืบทอด เจ้ามาแล้ว"

มือเหรินเงยหน้าขึ้นทันควัน

แม้ว่าแรกฟังเสียงจะดังมาจากทุกสารทิศ แต่อันที่จริงต้นตอของเสียงมีเพียงหนึ่งเดียว มือเหรินดูแล้วคิดว่าเป็นทางนั้น

"เป็นเด็กสาวที่ประสาธน์สัมผัสเคียบคมยิ่งนัก" ในเสียงไพเราะระคนด้วยแววขบขัน "หากเจ้าอยากรู้ว่าข้าคือผู้ใด ก็ต้องเดินหน้ามาต่อ ทว่าเส้นทางต่อจากนี้มิใช่เพลิงสวรรค์สีม่วงชั้นบางๆ นั้นของเจ้าจะสามารถต้านทานได้แล้ว"

"เส้นทางที่เดินได้ยาก ข้าไม่แน่ว่าจะต้องเดินมิใช่หรือไร" มือเหรินกล่าวไปทางต้นตอของเสียง

"เจ้าจะล้มเลิกกลางคันหรือ เช่นนี้ไม่ตีกระมัง เกิดเป็นคนพึงมีความยืนหยัดและความแน่วแน่ไม่อาจพบเจอความยากลำบากก็ทอดทิ้งจะฉก"

"อืม กล่าวได้ถูกต้องแล้ว" คนทั่วไปล้วนคิดเช่นนั้น "แต่การที่รู้ทั้งรู้ว่าบนเขามีเสือ กลับยังมุ่งหน้าไป นั่นก็มิใช่เรื่องของคนฉลาดทำกัน"

"หากแต่เจ้ามาถึงที่นี่แล้ว กลับไม่เดินไปจนสุดทาง ไม่ไปไขปริศนาของที่นี่ เจ้าจะไม่รู้สึกไม่ยินยอมหรือ"

มือเหรินยิ้มจุก "น้ำเสียงของท่านฟังเหมือนเป็นคนเลวที่ลักพาตัวเด็กออกจากบ้านเป็นอย่างยิ่ง!"

"..." เสียงนั้นเงียบไป

"ทว่าการไม่รู้เฉลยของปริศนาก็น่าเสียดายมากจริงๆ" น้ำเสียงของ

โมอีเหรินพลันฟังดูอ่อนคลายสบายใจขึ้นมาอีก "เพราะฉะนั้นข้าจะมุ่งหน้าต่อไป"

เสียงไฟเราะมิได้ดังขึ้นอีก แต่โมอีเหรินสามารถรู้สึกได้อย่างเฉียบไวกว่าคนที่มิเสียงไฟเราะผู้กำลังมองนางอยู่

โมอีเหรินไม่ได้สนใจมาก เพียงหันหน้าไปหาโลกน้ำแข็งผืนนั้น ขณะก้าวเท้าหนึ่งออกไป เปลวเพลิงสีม่วงที่เดิมที่ก่อตัวเป็นเหมือนเยื่อบางๆ หนึ่งชั้นรอบกายนางก็พลันสว่างจ้าขึ้นมา

โมอีเหรินก้าวไปข้างหน้าอีกก้าว เปลวเพลิงสีม่วงลุกโชติช่วงต่อ ห่อหุ้มทั้งตัวนางเอาไว้ มองเห็นแวบแรกโมอีเหรินเหมือนกลายเป็นมนุษย์เพลิงสีม่วงไปแล้ว

ส่วนพื้นดินที่นางเดินผ่านก็ยังคงสลัดน้ำแข็งที่ปกคลุมทิ้ง หน่ออ่อนสีเขียวงอกขึ้นมาใหม่เหมือนเช่นเส้นทางก่อนหน้า

ทุกอย่างดูคล้ายว่าเหมือนกัน แต่มีเพียงโมอีเหรินที่กำลังเดินหน้าอยู่ ที่รู้ถึงความแตกต่าง

หากเส้นทางครึ่งแรกนางสามารถเดินได้เหมือนเดินเล่น ตั้งแต่เริ่มเส้นทางครึ่งหลังนางกลับเดินได้เปลื้องแรงขึ้นทุกก้าว ยิ่งเดินหน้าเท่าไร ก็ยิ่งสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากเท่านั้น

เพื่อต้านทานไอหนาวเหน็บ เพลิงสีม่วงบนร่างนางจึงลุกโชติช่วงขึ้นเรื่อยๆ พลังปฐมในร่างกายดูดซับแล้วแปรเปลี่ยนมิได้หยุด ยิ่งสิ้นเปลืองมากขึ้นทุกที ถึงจะโคจรเคล็ดวิชาฮุ่นตุนอย่างต่อเนื่อง พลังปฐมของนางก็ยังคงเผาผลาญไปมากเหมือนเดิม

นี่เหนือยกว่าเวลานางต่อสู้เสียอีก

แต่ถึงพลังปฐมที่ใช้สนับสนุนเพลิงสวรรค์สีม่วงจะถูกเผาผลาญ

ไม่หยุด โมอีเทรินกลับไม่ได้ต้องการกินยาเพื่อเสริมพลัง มิใช่เพราะสาเหตุใด เพียงแต่เป็นสัญชาตญาณ

ภายในระยะสิบสี่ น้ำแข็งปกคลุมทั่วทั้งฟ้าดิน นี่เป็นค่ายกลอย่าง แน่นอน หากตัดสินจากสภาพที่นางมองเห็น มันยังเป็นค่ายกลลงตา ที่มีระดับสูงอย่างที่สุดค่ายกลหนึ่งอีกด้วย

ทว่ารู้ทั้งรู้ว่าเป็นค่ายกล โมอีเทรินกลับมิได้กระตือรือร้นอยากจะ สะเดาะมัน เนื่องจากค่ายกลนี้หาได้มีพลังทำลายล้างใดๆ ต่อนางไม่

ขณะที่นางก้าวเดินก้าวแรก นางก็รู้แล้วว่ันคือการทดสอบ

ส่วนว่าเหตุใดถึงทดสอบ นางไม่รู้ เพียงแต่เชื่อโดยสัญชาตญาณ ว่านางสามารถผ่านการทดสอบได้ ดังนั้นแม้จะพูดขัดคอเจ้าของเสียง ไพเราะนั้นเล็กน้อย นางก็ยังคงมุ่งหน้าต่อไปอย่างไม่ปฏิเสธ

ไอหนาวเหน็บมิได้ทำให้คนรู้สึกหนาวอย่างน่าประหลาดใจ แต่ครั้น ถูกน้ำแข็งปกคลุม การก้าวเดินแม้แต่ครั้งก้าวก็ยังลำบากจริงๆ หากเป็น เช่นนี้ต่อไปนางอาจล้มเหลว

ขณะโมอีเทรินเดินบนเส้นทางช่วงหลังมาได้ถึงครึ่งหนึ่ง สิ่งที่ปะทะ เข้าหามีใช่เพียงความหนาวเหน็บ แต่ยังมี...แรงโน้มถ่วงบางอย่าง

แต่ละก้าวที่มุ่งไปข้างหน้า บนตัวนางจะคล้ายมีความรู้สึกลงหนักเป็น ร้อยซึ่งเพิ่มมาดทับ

โมอีเทรินโคจรพลังปฐมในกายเร็วขึ้น พร้อมกันนั้นเพลิงสวรรค์สีม่วง บนตัวก็ลุกโชนขึ้นเช่นกัน

ผู้ที่ส่งเสียงไพเราะนั้นออกมามองดูนางอยู่ตลอด ยามนี้กลับค้นพบ ด้วยความประหลาดใจว่าสีของเพลิงสวรรค์สีม่วงได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

เริ่มแรกเปลวเพลิงบนตัวนางเป็นสีม่วงอ่อน ต่อมาขณะเปลวเพลิง

ปกคลุมทั่วทั้งตัวนาง สีม่วงอ่อนก็เข้มขึ้นระดับหนึ่ง บัดนี้สีของเพลิงสวรรค์ สีม่วงยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นตามการก้าวเดินของนาง ขณะเดียวกันแม้เปลวเพลิง จะมีขนาดใหญ่ ทว่าตั้งแต่ต้นจนบัดนี้หาได้ปรากฏเค้าลางไม่มั่นคงใดๆ ไม่ กลับคงสภาพไว้ได้อย่างพอเหมาะพอดีโดยตลอด ไม่แรงเกินไปและก็ไม่อ่อนจนเกินไป

จุดนี้ทำให้เจ้าของเสียงไฟระาะประหลาดใจอย่างยิ่ง

การควบคุมไฟเดมก็เป็นเรื่องที่ไม่ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุม เปลวเพลิงนั้นจำเป็นต้องมีญาณพิเศษที่แก่กล้าพอ ทว่าเด็กสาวนางนี้ กลับหาระดับเปลวเพลิงที่เหมาะสมต่อการต้านทานความหนาวเหน็บและ แรงโน้มถ่วงเจอได้ภายในเวลาอันสั้น มีหน้าซำยังควบคุมได้อย่างแม่นยำ ไม่สิ้นเปลืองเปลวเพลิงแม้แต่ชนิดเดียว

เรื่องที่ชวนให้คนตกตะลึงยิ่งกว่าคือตั้งแต่เริ่มออกเดินจวบจนบัดนี้ นางไม่ได้หยุดพักเลย ความเร็วที่มุ่งหน้าก็รักษาไว้คงที่โดยตลอด จนเหลือ ระยะทางเพียงสองลี้สุดท้ายเท่านั้น

ทันใดนั้นสภาพหนาวเหน็บก็หายไป แรงโน้มถ่วงกลายมาเป็น แรงต้านทาน ด้านไม่ให้นางมุ่งหน้าไปต่อ

"เหตุใดจึงอยากมุ่งหน้าไปต่อ"

เสียงหนึ่งถามไม่อ้อเอริน มันประหนึ่งเป็นเสียงฟ้าร้องที่เคาะตีจิตใจ ของไม่อ้อเอรินอย่างหนัก

"เพราะข้าอยากรู้ว่าข้างหน้ามีอะไร"

"เหตุใดไม่ย้อนกลับไป"

"ท่านน่าเบื่อยิ่ง"

"..."

"ข้าไม่ตอบคำถามน่าเบื่อ และก็ไม่ต้องอยากสนทนาเรื่องน่าเบื่อพรคี่นี้ กับท่าน หากทำได้ท่านก็หยุดยั้งข้าให้ได้ แต่อย่าได้คิดจะรบกวนจิตใจข้า อย่างนี้กว่าเสียงของท่านฟังดูเหมือนเสียงฟ้าร้องแล้วข้าจะกลัว อีกประการหนึ่ง อย่างนี้กว่าเสียงของท่านดังเหมือนเสียงฟ้าร้องก็จะเป็นฟ้าร้องฟ้าลั่นจริงๆ จะเทียบกับเสียงฟ้าร้อง ท่านยังห่างชั้นอีกไกล!"

โมเอ่เหรินเพิ่งจะพุดจบ ริมโสตก็คล้ายมีเสียงโสตเสนาะดังขึ้น แแรงที่ ต้านทานอยู่เบื้องหน้านางพลันหายไป ครั้นนางก้าวไปข้างหน้าเป็นก้าวที่สาม ตรงหน้ากลับพลันปรากฏภาพฉากหนึ่ง...

เมืองในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ในตรอกแห่งหนึ่งในเขตตัวเมือง หน้าประตู แขนวนป้าย 'คลินิกสัตว์แพทย์ใหม่' บนมือจับประตูทางเข้ามีคำว่า 'เปิดทำการ' แขนวนอยู่

ฉับพลันนั้นผู้หญิงในชุดพนักงานออฟฟิศก็เดินเข้ามาจับตัวนาง คิดจะพาวิ่งออกไปข้างนอก

'คุณหมอไม่! คุณหมอไม่คะ บาร์บี้ของฉันจู่ๆ ก็ทั้งอาเจียนทั้งท้องเสีย คุณรีบตามฉันไปดูอาการหน่อยค่ะ'

'บาร์บี้ของคุณอาเจียนท้องเสีย คุณก็ควรอุ้มมันมา ไม่ใช่มาที่นี่เพื่อ ลากฉันไป อย่างนี้ถึงจะประหยัดเวลา อีกอย่างอุปกรณ์รักษาสัตว์ก็อยู่ที่นี้ ทั้งหมด คุณลากฉันไป จะให้ฉันไปรักษาบาร์บี้ของคุณมือเปล่าหรือคะ'

'คือว่า...'

'ที่ลำคณคือฉันไม่ได้เป็นสัตว์แพทย์มานานมากแล้ว อย่างมาลากฉัน ตามใจชอบ ทำอย่างนี้ฉันจะคิดว่าคุณอยากล่อลวงฉัน แล้วก็อย่างนี้กว่า คุณแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วฉันจะมองไม่ออกกว่าคุณเป็นผู้ชาย'

'...'

โมอีเหรินแววตาใสกระจ่าง ไม่ได้ถูกภาพลวงตาตรงหน้าทำให้
งงงวยแม้แต่น้อย กลับรังเกียจเดียดฉันท์สิ่งที่นางก็ไม่รู้ว่าคืออะไรนี้
เสียด้วยซ้ำ

โครม!

ดูเหมือนจะมีอะไรแตกเป็นเสียง ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าโมอีเหริน
หายไปทันที พร้อมกับนั้นแรงที่ต้านทานอยู่เบื้องหน้าโมอีเหรินก็หายตามไป
นางเดินไปข้างหน้าอีกสองสามก้าว เสียงอิมคริมเปียมบรรยากาศแห่ง
ความตายพลันดังแว่วมา

"ซ้ำไม่ใช่บุรุษเสียหน่อย..."

โมอีเหรินไม่สนใจ

"เจ้าดำซ้ำ..."

โมอีเหรินยังคงไม่สนใจ

"ตอนนี้ยังไม่สนใจซ้ำอีก..."

โมอีเหรินหยุดฝีเท้ากะทันหัน

เสียงก็หยุดลงเช่นกัน

คนเสียงไฟเพราะที่สังเกตการณ์มาตลอดจับตาดูโมอีเหรินต่อ

นี่นางหยุดหงิดแล้ว? ใจว่าวุ่นแล้ว? โมโหแล้ว? ไม่อยากเดินแล้ว?
หรือว่า...

"เดิมที่ซ้ำคิดว่าถ้านี่เป็นการทดสอบ ก็将继续ให้จบ ถือว่าเป็น
การฝึกฝน" โมอีเหรินกล่าวด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง

ฝึกฝน? หึๆ...

"แต่ว่าเจ้าอะอะเกินไปแล้ว"

"..."

คำพูดนั้นราวกับธนูที่พุ่งเข้าใส่

"แค่อะอะนั้นช่างเถอะ จุดสำคัญคือเสียงของเจ้าบาดหูยิ่ง"

"..." บาดหู?

"แค่บาดหูก็ช่างเถอะ แต่เจ้ากลับยังไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย เอาแต่พูด
ไม่หยุด"

"... รู้ตัวอะไร เดิมทีก็สมควรส่งเสียงรบกวนอยู่แล้วนี่!

"ตั้งนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการของหูช้ำ ข้าจึงตัดสินใจจะ...กำจัดเจ้า"

อืม...ไม่เอีเหรินพัยกหน้ากับตนเอง นี่เป็นข้อสรุปของนาง

"...กำจัดข้า?" นางมีปัญญา? อยู่ที่นี่มาไม่รู้กี่ปี ยังไม่เคยมีใครกล้า
ประกาศว่าจะ 'กำจัด' มาก่อนเลย..."

"เมื่อก่อนข้าเคยเห็นในตำรา มีก้อนหินวิเศษชนิดหนึ่งเรียกว่า
'ศิลามายา' เป็นหินที่ทำให้คนเกิดภาพลวงตาได้ หากเพิ่มหินชนิดนี้เข้าไป
ขณะวางค่ายกล อานุภาพของค่ายกลนั้นก็แข็งแกร่งขึ้นไม่รู้กี่เท่า
ต่อที่เท่า ข้ายังจะทำให้คนเกิดการรับรู้มิติเวลาผิดพลาด ทำให้คนหลง
อยู่ในค่ายกลลวงตา"

ในเขตลี้ลับถูกติดตั้งค่ายกลเพื่อพิทักษ์ปกป้อง และฐานค่ายกล...
ก็น่าจะเป็นหินชนิดนี้แล้ว

"...ข้าไม่ใช่ก้อนหินเสียหน่อย"

"เจ้าจะออกมาเอง หรือจะให้ข้าหาตัวเจ้าออกมา"

เสียงนั้นเจียบไป ทว่าตรงหน้าไม่เอีเหรินกลับปรากฏเงาร่างของท่านตา
กำลังมองนางด้วยสีหน้าดูดัน

ไม่อีเหรินมอง 'ท่านตา' แค่แวบเดียว ซ้อมมือขวาก็พลันมีเงาเล็กๆ สีเขียวความบินฉิวไปทางซ้ายเฉียงไปด้านหลัง หลังจับเจ้าสิ่งที่อยู่เหมือน ต้นหญ้าเล็กๆ ต้นหนึ่งไว้แล้วก็พุ่งตัวกลับมาอยู่ในฝ่ามือของไม่อีเหริน

หลังหญ้าต้นเล็กต้นนั้นถูกจับไว้ก็บิดตัวไม่หยุด ดวงตาโตสีดำวาวของเสี่ยวทุนมีสีเข้มขึ้น ปากคายหญ้าต้นน้อยลงบนพื้น จากนั้นก็ยืดหาง แล้วเหวี่ยงสะบัด

เพียะ!

"โอ๊ย!" หญ้าต้นน้อยกรีดร้อง

"เสียงพิลึกนัก" เสี่ยวทุนไม่ชอบใจ จึงสะบัดอีกรอบ

เพียะ!

"โอ๊ยๆๆ!"

ไม่อีเหริน "... เอ่อ...หางเหี้ยมหักหญ้า*?"

เสี่ยวทุนตบอีกสองสามที หญ้าน้อยก็ค่อยๆ หดหายไป กลายเป็นก้อนหินสีชมพูก้อนเล็กๆ

"ฮือ..."

ก้อนหินกำลังร้องไห้?

เงาร่างของท่านตาหายไปอย่างช้าๆ ไม่อีเหรินรู้สึกว่างกายเบาลง โลกน่าแข็งหายไป แรงต้านทานก็หายไป ไม่อีเหรินเก็บเปลวเพลิงสีม่วงที่ล้อมรอบตัวนางลง

"ท่านแม่ มันอะอะยิง" เสี่ยวทุนเงยหน้าขึ้นจากข้อมือนางพลางพูดอย่างเรงร่า

"อืม" ไม่อีเหรินพยักหน้าแสดงความเห็นด้วย

"เช่นนั้นก็ตบอีกที"

* แปลมาจากสำนวน 'หัตถ์เหี้ยมหักนุพผา' หมายถึงใช้วิธีการโหดเหี้ยมทำลายสิ่งตั้งงาม

เพียะ!

เสียงเพียะดังขึ้นอีกรอบ

"แง...แง..." ก้อนหินปล่อยเสียงร้องไห้โฮ

โมอีเหรินกับเสี่ยวทูนมองหน้ากัน ต่างหมดคำจะกล่าว

เสี่ยวทูนผละจากมือของท่านแม่ ลอยไปหยุดตรงหน้าก้อนหิน

"หยุดร้องได้แล้ว ร้องอีกข้าจะตบเจ้าอีกรอบ" หางของมันสะบัด ตบพื้นที่หนึ่งจนเกิดเสียงดัง

"แง...อีก..." เสียงร้องไห้ของก้อนหินหยุดชะงักในพริบตา แอบขยับ ถอยหลังน้อยๆ มองเสี่ยวทูนด้วยความขลาดกลัว

เป็นงูที่โหดร้ายทารุณเหลือเกิน...ฮือ...กลัว...

"ห้ามขยับ อยู่นิ่งๆ ให้เสี่ยวทูน!" เสี่ยวทูนสั่ง

ก้อนหินหยุดขยับอย่างว่าง่ายทันที หากมองดูดีๆ จะพบว่าก้อนหิน กำลังสั่นเทา...แต่มันไม่กล้าขยับส่งเดชแล้วจริงๆ

โมอีเหรินก้มหัวเราะมองดูก้อนหินปราวหนึ่ง จากนั้นก็กล่าวกับ ท้องฟ้า "ท่านไม่ออกมาหรือ"

ไม่มีการตอบรับ

"เสี่ยวทูนของข้าไม่ถูกสิ่งใดๆ จำกัด และไม่ได้รับผลจากภาพลวงตา ใดๆ หากให้มันไปหาตัวท่าน มันก็อาจจะจับท่านก่อนที่หนึ่งเหมือนที่ทำ กับก้อนหินน้อยก้อนนี้..."

โมอีเหรินเพิ่งจะพูดถึงตรงนี้ ตรงหน้านางก็ปรากฏเงาร่างสายหนึ่ง เงาร่างสายนี้ลอยอยู่กลางอากาศ ลักษณะไม่เหมือนร่างกายจริง กลับให้ความรู้สึกโปร่งแสงอยู่บ้าง

เขาดูเหมือนเป็นบุรุษอายุยี่สิบหกรี่สิบเจ็ด ชุดตัวยาวสีเรียบ คลุมทับ

เสื้อคลุมที่แขนเสื้อประดับด้วยสีทองงามหรูหรา เขามีผมยาวสีทองหายาก
ใช้ปิ่นสีทองเกล้าไว้ เครื่องหน้าก็หล่อเหลาอย่างหาตัวจับยากเช่นกัน
บุคลิกลักษณะสง่างามละมุนละไมเหนือโลกีย์ ประหนึ่งว่ามีใช้ส่วนหนึ่ง
ของโลกมนุษย์

กล่าวโดยรวมคือนี้เป็นบุรุษรูปงามที่ทองอร่ามไปทั้งตัว!

แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับความงามเรียบหรูของไป๋อิน

ตามปกติมองเห็นสีทองอร่ามมากเข้าก็จะชวนให้คนรู้สึกที่ว่า
ไร้รสนิยม แต่เขากลับประโคนสีทองอร่ามลงบนตัวจนได้บุคลิกลักษณะ
สง่างามละมุนละไมเหนือโลกีย์ออกมา

ไม้อีเหรินอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจยาวๆ คำรบหนึ่ง

"เป็นอะไร" เสียงไพเราะเพราะพริ้งราวกับเสียงน้ำไหลจากตาน้ำพุ
กลางเขา

"ไม่ได้เป็นอะไร ข้าเพียงแต่สะท้อนใจอยู่สักหน่อย"

"สะท้อนใจ?"

"ผู้อื่นมักกล่าวว่าหญิงงามมักอากัพ แต่ครั้งได้เห็นท่าน ข้าก็คิดว่า
ที่แท้ไม่เพียงแต่หญิงงาม บุรุษรูปงามก็อากัพมากเช่นกัน"

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามเล็กคิ้ว ก่อนจะยิ้มอย่างเฉยชา "เรื่องที่
ผ่านไปแล้ว สะท้อนใจเพียงไรก็ไร้ประโยชน์"

"เฮ้อ..." เสียงถอนหายใจนี้ดังยิ่งกว่าเดิม มีหน้าข้านางยังโคลงศีรษะ

"..." บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามอิงงันไปเล็กน้อย

"ข้ารู้สึกว่าคุณโชคไม่ค่อยดี"

ดังนั้นนางจึงถอนหายใจให้ตนเอง?

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามแสดงอาการไม่เข้าใจว่านางโชคไม่ดี

ตรงที่ได้กัน

ด้วยเหตุนี้เมื่อเอื้หรือจึงถามเขาด้วยท่าทางจริงจังยั้ง "ท่านมีทรัพย์สินเยอะมากใช้หรือไม่"

"อืม" บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามย้อนนี้กดูเล็กน้ยก่อนพยักหน้า เขามีสิ่งของล้ำค่าอยู่ไม่น้อยจริง ๆ

"แล้วท่านคิดว่ากรที่ข้าได้พบผู้ที่มีทรัพย์สินมากยั้งผู้หนึ่ง แต่เขาดัน 'ตายไปแล้ว' ทำให้ข้าไม่อาจปล้นได้ นียังไม่นับว่าโชคไม่ดีอีกหรือ"

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มุมปากของบุรุษรูปงามร่างทองอร่ามกระตุกอย่างแรง

17

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามหมดคำพูดไปเป็นนาน สุดท้ายทำได้เพียง
ลูปหน้าผากพลางถอนหายใจ

"จู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่าคุณน่าจะสารมากเช่นกัน"

"น่าจะสารตรงที่ใด"

"ข้ารอมานานถึงเพียงนี้ ผลกลับมาเจอชนรุ่นหลังที่คิดจะปล้น
ชนรุ่นก่อนอย่างเจ้า ยังไม่น่าจะสารอีกหรือ"

"หากท่านเป็นชนรุ่นก่อนของข้า เช่นนั้นข้าก็ไม่ปล้นท่านหรอก"

อืมๆ ต้องอย่างนี้สิ มิเช่นนั้นประมุขหวงผู้ส่งง่าผ่าเผยของตระกูลเฟิง
ถึงกับกลายเป็นโจรขโมย นี่เข้าท่าหรือไร

ทว่าบุรุษรูปงามร่างทองอร่ามเฟิงจะรู้สึกสบายใจได้นิดเดียว คำพูด
ต่อมาของไม้อีเหรินก็คือ...

"มอบมรดกให้ข้าเถอะ" นางแบมือขอกันตรงๆ

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามแทบล้มทั้งยืน สงสัยว่าตนเองพังผืดไป
"มรดก?"

"ถูกต้อง มอบมรดกให้ข้า"

"... ที่แท้ก็นึกถึงมรดก ถึงได้ตัดสินใจไม่ปล้น?"

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามรู้สึกว่ามีมุมปากของตนกระตุกอย่างแรง
อีกครั้ง

หรือว่าผ่านมาหลายพันปี บุตรหลานตระกูลเพิ่งตกต่ำขนาด
กลายเป็นโจรแล้ว?

"ท่านแม่ สีหน้าพรรคนี้ใช่ที่เมื่อก่อนท่านเคยบอกว่าเรียกว่า...
พระเอกหนุ่มหน้าโคก?" มองเห็นแววกลัดกลุ้มทุกซอกซี้ดเกล็ดอ่อนหน้าของบุรุษ
รูปงาม เสียขวัญก็เอ่ยถามเสียงเบา

"อืม... กล่าวจากลักษณะภายนอกก็ใช่" ไม่ว่าผู้มีอาวุโสท่านนี้
จะมีอายุจริงเท่าไรกันแน่ อย่างน้อยลักษณะภายนอกก็ดูเป็นหนุ่มน้อย
อายุยี่สิบกว่า

"ท่านแม่ พระเอกหนุ่มหน้าโคกใช่ล้วนแต่ที่มที่อหรือไม?" เสียขวัญ
ถามอีก

"พระเอกหนุ่มหน้าโคกจะทำให้ผู้อื่นเกิดความรู้สึกดีได้ง่าย หวังให้
เขาหายโคกเศร้า กล่าวง่าย ๆ ก็คือกระตุ้นให้เกิดความรักตามสัญชาตญาณ
ความเป็นแม่ของผู้อื่นได้ง่ายดาย มิใช่คนที่มที่อ"

คำอธิบายของโมอีเหรินทำให้บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามได้ยินแล้ว
ไม่สบอารมณ์ยิ่ง

อะไรเรียกว่า 'กระตุ้นให้เกิดความรักตามสัญชาตญาณความเป็นแม่
ของผู้อื่นได้ง่ายดาย' ข้าต้องการความรักจากมารดาเสียทีได้!

"แต่ถ้าหากให้ข้ามองท่าทางของเขา ก็อยากจะกระที่บเขายิ่งนัก" เสี่ยวทุนพิจารณาอย่างตั้งใจว่าจะสะบัดหางฟาดบุรุษรูปงามร่างทองอร่าม ดีหรือไม่

"..." บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามหน้าดำทะมึนแล้ว

"ไม่ได้นะเสี่ยวทุน! พวกเราต้องมีมารยาท" โมอีเหรินสายศิระชะ ให้เสี่ยวทุน

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามยังไม่ทันได้ดีใจก็ได้ยินนางพูดอีกว่า "อีกอย่างตอนนี้เขาก็ไม่มีร่างจริง ต่อให้เจ้าอยากหวิดเขา ก็จะไม่หวิดเจอ เพียงอากาศ เสียแรงเปล่าๆ"

"อืม ท่านแม่พูดถูกต้อง" เสี่ยวทุนตอบอย่างว่าง่ายยิ่ง จากนั้นก็ มองบุรุษรูปงามอีกปราดหนึ่งด้วยแววตา 'เสี่ยวทุนตัดสินใจอย่างใจกว้างว่าจะไม่ถือสาหาความกับเจ้า'

บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามรู้สึกในชั่วพริบตาว่าตนเองถูกเหยียดหยาม เข้าแล้ว มีหน้าซำยังเป็นการถุกงูตัวน้อยที่ตัวน้อยไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว เหยียดหยามอีกด้วย

เขาต้องดีใจที่ตอนนี้ตนเองมิใช่คน มิเช่นนั้นจะต้องถูกทำให้โมโห จนเส้นเลือดอุดตันตายแน่นอน

ทว่ากล่าวมาถึงตรงนี้ หากเขายังฟังไม่ออกอีกว่าเป็นเรื่องอะไร นั่นก็เสียแรงที่อยู่มานานถึงเพียงนี้แล้ว

นี่คือประมุขหวนน้อยกำลังแค้นเคืองระมั่ง!

หนึ่งเป็นเพราะก่อนหน้านี้อาจส่งเสียงแต่ไม่ปรากฏตัว

สองเป็นเพราะนำเรื่องศิลามายามาคิดรวมกับบัญญัติของเขาแล้ว

มีฐานะเป็นชนรุ่นก่อนสมควรจะใจกว้างสักหน่อยจริงๆ อีกประการหนึ่ง

การถือสาหาความกับประมุขหวงน้อยก็เหมือนการถือสาหาความกับ บุตรสาวของตนเอง จนซะไปก็ไม่มี ความหมาย

พอคิดถึงตรงนี้ บุษขลุปงามร่างทองอร่ามก็หายโมโหแล้ว กลับมา มีท่าทางเป็นบุรุษผู้สง่างามเหนือโลกก็ยังไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลกอีกครั้ง เอ่ยถามด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม "เจ้ามีนามว่าอะไร"

"ก่อนจะถามนามของผู้อื่น ท่านสมควรแนะนำตนเองก่อน"

บุษขลุปงามร่างทองอร่ามถูกทำให้สะอึกไปอีกครั้ง อดจะโคลงศีรษะ คิดไม่ได้ จนรุ่นหลังน้อยผู้นี้มีหน้าตาน่ารักน่าชังแท้ๆ ไฉนนิสัยใจคอมิได้ น่ารักตามไปด้วยแม้แต่น้อย

ทว่ามีความเป็นตัวของตัวเองเป็นเรื่องดี

แม้เมื่อครู่จะทำตัวน่าโมโหยิ่ง แต่สำหรับประมุขหวงน้อย บุษขลุปงาม มีความชื่นชมให้มากกว่า

"ข้ามีนามว่าเฟิงอู๋ซี"

พอโม่อีเหรินได้ยินก็มองเขาด้วยความแปลกใจ นางเคยเห็น นามของเขาบนผนังในศาลตระกูล "ประมุขเฟิงรุ่นก่อนที่สั่งให้ตระกูลเฟิง เร้นกายคือท่านหรือ"

ป้ายหงส์ที่สลักนามของประมุขเฟิงรุ่นก่อนๆ แต่ละป้ายล้วนหม่นแสง ไปแล้ว มีเพียงของเขาที่ยังดูกึ่งใหม่กึ่งเก่า ที่แท้ก็เป็นเพราะอย่างนี้เอง

"อืม ข้าเอง" เฟิงอู๋ซีแยมยิ้มงามส่ง่า "แล้วเจ้าเล่า"

"โม่อีเหริน"

"โม่อีเหรินหรือ" บุษขลุปงามยิ้มอีกครั้ง "คิดไม่ถึงว่าผู้สืบทอดหลังจากข้า จะเป็นประมุขหวง มิหนำซ้ำยังเว้นช่วงกันนานถึงหกพันกว่าปี"

"ท่าน 'ลอย' อยู่ในนี้มาหกพันกว่าปีแล้ว?" โม่อีเหรินมีสีหน้าท่าทาง

ตกใจ

เหตุใดคำพูดนี้จึงฟังดูพิกล ข้าคำบางคำยังเน้นเสียงหนักเป็นพิเศษ
อีก เฟิงอู๋ซีไม่แน่ใจว่าตนเองถูกเยาะเย้ยเข้าแล้วหรือไม่

"ดูเหมือนเจ้าจะไม่กลัวเลยสักนิด"

หากว่ากันตามปกติ ตั้งแต่เริ่มก้าวเข้ามาในบริเวณสิบสี่รอบเขตลี้ลับ
ศิลาமாகี้จะเลือกรูปแบบการโจมตีเอง บ้างน่ากลัว บ้างเพียงแต่ทำให้
คนเหมือนกำลังฝันร้าย รูปแบบที่โมอีเหรินประสบคือแผนสังหารเงียบ

นับตั้งแต่นางก้าวเข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างดูคล้ายสงบกลมกลืน และ
นางก็เดินมาถึงตรงนี้ได้อย่างราบรื่น

แต่อันที่จริงระหว่างที่เดินหน้า ขอเพียงนางมีความลึกลับหรือพลัง
ขาดช่วงแม้แต่น้อยนิด ด้านทานไอหนาวเย็นขั้นรุนแรงไม่ได้ เช่นนั้น
นางก็เป็นไปได้มากที่จะได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะเหตุนี้

"เป็นเพราะว่าข้าไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรควรหวาดกลัวอย่างไรเล่า"
โมอีเหรินมองเขา สีหน้าน่ารักใสซื่อประหนึ่งไม่เข้าใจว่าเหตุใดต้องกลัว
กระนั้น

"อันตรายก็ไม่กลัวหรือ"

"อืม...หลังจากพ้นอันตรายแล้วก็ค่อนข้างจะรู้สึกกลัว" หลังตั้งอกตั้งใจ
คิดแล้ว โมอีเหรินถึงได้ตอบเขา

ใช่ว่านางไม่รู้จักรักอันตราย แต่เวลาเผชิญหน้ากับอันตรายหรือสิ่ง
ที่ไม่รู้จัก นางจะคิดว่าต้องเอาชนะให้ได้ จึงไม่มีแก่ใจจะรู้สึกกลัว

ทว่าหลังจากพ้นอันตรายแล้วหวอนึกขึ้นมาก็ที่ ก็ความรู้สึกว่าเมื่อครูนี
น่ากลัวยิ่งนัก!

"..." เฟิงอู๋ซีหมดคำพูด

ประมุขหญิงน้อยเป็นเด็กโดยแท้! เขายิ้มด้วยอารมณ์อ่อนใจ

"ตามเข้ามา"

จากนั้นเฟิงอู่ซี้ก็หมุนตัวลอบนำอยู่ข้างหน้า โมอีเหรินเดินตามไป ส่วนเสี่ยวทุนก็ใช้หางม้วนศิลาามาไว้แล้วตามไปด้วยกัน

เมื่อเดินมาจกระยะครึ่งลี้ที่เหลือ ทศนียภาพรอบข้างก็เปลี่ยนไปอีกครึ่ง

สมุนไพร่ที่มีพลังชีวิตเปี่ยมล้นขึ้นอยู่เต็มพื้น เรือนไม้เรียบง่ายสองหลัง เรือนหลักหนึ่ง เรือนรองหนึ่ง และไม้ที่เข้สร้างเรือน...ก็ดูเหมือนกับเสาสงส์

รอบนอกเรือนไม้ ทางด้านซ้ายปลูกต้นชาไว้สองสามต้น ทางด้านขวามีไม้ผลอยู่อีกสองสามต้น ส่วนทางด้านหลังเรือนเป็นป่าไม้ที่ดูไม่ธรรมดา ผืนหนึ่ง

ลานด้านหน้าเรือนไม้มีโต๊ะหนึ่งตัวกับเก้าอี้สองสามตัว เฟิงอู่ซี้ลอบไปนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง จากนั้นก็มองโมอีเหริน

"ที่นี่ก็คือเขตลี้ลับของตระกูลเฟิง ขณะเดียวกันก็เป็นสถานที่พำนัก และฝึกบำเพ็ญส่วนตัวของประมุขเฟิง เฟิงสววรรคสีม่วงได้กำหนดฐานะของเจ้า ความสามารถของเจ้าทำให้เจ้าเดินมาถึงที่นี่ เหล่านี้ได้พิสูจน์คุณสมบัติและความสามารถของเจ้าที่มีฐานะเป็นประมุขหญิงแล้ว

ตระกูลเฟิงเป็นตระกูลที่สืบทอดมาเกินหมื่นปี และทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ประสบผ่านมาตลอดหมื่นปีนี้ เมื่อคุณนี่เจ้าก็ได้เห็นหมดแล้ว ตระกูลเฟิงที่อยู่ที่นี่เป็นเพียงสาขาหนึ่งของตระกูลเฟิงเท่านั้น

หากมิใช่เพราะประสบกับการทรยศหักหลัง ถูกมนุษย์โงมตีหกพันกว่าปีก่อนข้าก็คงจะคิดหาทางเปิดค่ายกลส่งตัวเพื่อไปรวมตัวกับ

คนในตระกูลที่กระจัดกระจายไปแล้ว แต่น่าเสียดายที่คนคำนวณมิผู้ฟาลิซิด
บางทีนี่อาจจะเป็นเคราะห์ที่ตระกูลเฟิงจำเป็นต้องประสบ

อีเหรินน้อย เข้าเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์สูงยิ่ง ความเร็วในการฝึกบำเพ็ญ
ก็เร็วจนทำให้ข้ารู้สึกละอายใจ แม้ข้าจะมองไม่ออกว่าเจ้าฝึกบำเพ็ญ
อย่างไร แต่เจ้าน่าจะสังเกตเห็นกระมังว่าไอวี่เศษบนดินแดนนี้ไม่เพียงพอ
ระดับการฝึกบำเพ็ญจึงมีขีดจำกัด

ไร้หนทางจะเลื่อนขั้นขึ้นที่สูงกว่าได้อีก ทำได้เพียงรอสิ้นอายุขัย
เท่านั้น

แม้การสืบทอดของวิชายุทธ์ตระกูลเฟิงจะสมบูรณ์ แต่ต่อให้มีวิธีฝึก
ก็ไม่มีไอวี่เศษที่มากเพียงพอ สิ่งที่รอพวกเราอยู่ก็ยังคงเป็นผลลัพธ์เฉกเช่น
เดียวกัน

เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าสมควรจะเข้าใจว่าการเปิดการทำงานค่ายกล
ส่งตัว ทำให้คนในตระกูลที่กระจัดกระจายไปได้รวมตัวกัน ก็คือหนึ่งใน
ภาระหน้าที่ของประมุขหวง

อีเหรินน้อย บัดนี้ข้าต้องถามว่าเจ้าพร้อมที่จะ...กลายเป็นประมุขหวง
แล้วหรือยัง"

โมอีเหรินเงยไปชั่วคราว นางอดจะยกมือกดขมับไม่ได้ ทำทางคล้ายว่า
กำลังปวดหัว

"ท่านตากกล่าวได้ถูกต้อง โลกนี้มีไซ้แต่ไม่มีมือกลางวันให้กินเปล่าๆ
แม้แต่เมื่อเข้ามือเย็นมือตึกขนมของว่างก็ไม่มีให้กินเปล่าๆ แม้แต่อย่างเดียว"

เฟิงอู้อี้เล็กคิ้ว มองนางด้วยท่าทางสง่างาม

"ท่าน...เป็นบรรพบุรุษจอมขี้โกง" โมอีเหรินถลึงตาใส่เขา

เฟิงอู้อี้เล็กคิ้วอีกรอบ

"ข้า?" ชีโก่ง?

"ท่านทำงานของตนเองไม่เสร็จจึงเฝ้าอยู่ที่นี้มาตลอด จากนั้นตอนนี่ก็มาพูดโยนงานให้ข้า นี่ไม่เรียกว่าชีโก่งหรือไร"

"อีเหรินน้อย เจ้าต้องเชื่อว่าข้าที่เป็นบรรพบุรุษของเจ้า...ก็จำใจอย่างสุดแสนเช่นกัน" เขาในตอนแรกได้รับบาดเจ็บสาหัสสิ้นใจไป อีกทั้งยังเสียพลังวิเศษไปกับการเปิดการทำงานครอบพลังผนึกตระกูล กว่าจะจัดแจงคนในตระกูลได้เรียบริ้อยก็เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว หากสามารถเลือกได้ เขามีหรือจะไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อ

โมอีเหรินมองเขา นึกถึงภาพที่ได้เห็นก่อนหน้านี้

เหตุการณ์ปั่นป่วนครั้งใหญ่ของตระกูลเฟิง คนในทรยศ ศัตรูนอกโจมตี คนในตระกูลที่อุทิศส่วนมีความเจริญก้าวหน้าแล้วล้วนสูญเสียชีวิตไปอย่างน้อยเก้าส่วนท่ามกลางเหตุการณ์นี้ ส่วนคนที่เหลือรอดมาจนปัจจุบันกว่าค่อนกึ่งไม่รู้ทิศทางที่ควรมุ่งไปแล้ว

สิ่งเดียวที่ยังยึดถือปฏิบัติอยู่ก็คือการฝึกบำเพ็ญ

สิ่งเดียวที่คงเหลือมากก็คือความหยิ่งทะนงที่อยู่ในกระดูกของคนตระกูลเฟิง

เชื่อว่าถึงตระกูลเฟิงจะเว้นกายจากโลก ก็ยังคงอยู่เหนือกว่าคนในดินแดน

ทันใดนั้นโมอีเหรินก็รู้สึกว่าคุณเองตั้งใจแล้ว

นางดูเหมือนจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดตอนแรกท่านตาต้องยื่นกรานที่จะออกจากตระกูลเฟิงไปท่องดินแดนตามลำพัง แล้วต่อมาภายหลังก็ไม่ยอมกลับมา

จากนั้นโมอีเหรินก็หันเข้าใจอีกเรื่องหนึ่ง

"ดูเหมือนส่งางาม ล่องลอยเหนือโลกีย์ เรื่องทางโลกไม่กวนจิตใจ อันที่จริงท่านยึดถือว่าตระกูลเฟิงเป็นภาระหน้าที่ของตนเอง ทั้งยังจดจำไว้ ไม่ยอมลืม"

เหนือโลกีย์เป็นเพียงภาพในจินตนาการ เรื่องตระกูลกลับกวนใจ อยู่ทุกเมื่อ มีน้ำถึงตายไว ไม่อิหรินคิดประโยคนี้น่าประทับใจอย่างไรก็ตาม เห็นอกเห็นใจยิ่ง

เฟิงอู๋ซึ่งขึ้นไปเล็กน้อย จากนั้นก็หัวเราะออกมา "อิหรินน้อย เจ้าเฉียบแหลมโดยแท้ เช่นนั้นเจ้าเลือกอะไร"

"ฐานะประมุขหวงเป็นการทักท้วงของประมุขเฝ้าและเหล่าผู้อาวุโสหาได้สำคัญสำหรับข้าไม่ ข้ากลับมาเพราะเหตุผลเพียงสองข้อ หนึ่งในเพื่อท่านตา สองเพื่อหาวิธีไปยังดินแดนแรกนภา เพราะฉะนั้นข้าจะเปิดการทำงานค่ายกลส่งตัว ส่วนเรื่องนำพาคนในตระกูลที่อยู่ที่นี่ไปรวมตัวกับคนในตระกูลที่อยู่อื่น...ข้าคิดว่าต้องดูความต้องการของคนในตระกูล รวมถึงการตัดสินใจของเหล่าผู้อาวุโสและประมุขเฝ้า"

"เพราะเหตุใด"

ในความคิดตามความเคยชินของเฟิงอู๋ ประมุขเฟิงซึ่งก็หมายรวมถึงประมุขหวงมีฐานะเสมือนสมมติเทพแห่งตระกูลเฟิง การตัดสินใจของประมุขหวง คนในตระกูลจำต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

ถามความต้องการของคนในตระกูล? ไม่จำเป็นกระมัง

"ท่านประมุขเฟิง ท่านจากโลกมนุษย์ไปนานเกินไปแล้วจริงๆ" โมอิหรินมองเขาด้วยสายตาเห็นใจ

"..." สายตาเห็นใจนั้นไม่รู้เพราะเหตุใดถึงทำให้เฟิงอู๋...มีน้ำใจอยู่ตจิดๆ

โมอีเหรินลู่บสมุญไพโรตันหนึ่งที่ข้างกายเบาๆ ก่อนกล่าวว่า "เวลาใจคน ล้วนไม่มีทางคงเดิมไปตลอดกาล ช่วงเวลาที่ท่านไม่อยู่ได้ผ่านมาหกพันกว่าปี ตระกูลเฟิงได้สืบทอดผ่านมามากหลายชั่วคนแล้ว บางที่ตอนนี้ทุกคนอาจจะมีจำความเจ็บปวดเมื่อครั้งถูกทรมานและตามฆ่าได้อยู่ แต่ความรู้สึกนั้นส่วนใหญ่ก็เป็นเพียงการจำได้ หลังจากเร้นกายมาหกพันกว่าปี ความได้เปรียบของการสืบทอดของตระกูลเฟิงก็อาจจะยังคงอยู่ แต่ก็มียิ่งแต่เท่านั้นเช่นกัน โลกทัศน์และความคิดของคนในตระกูลส่วนมาก ล้วนอยู่แค่ในตระกูลเฟิง หาชีวิตินแดนเทพยุทธ์ไม่ นับประสาอะไรกับการจะใส่ใจว่ายังมีดินแดนอื่นอยู่อีก"

นี่เป็นข้อสรุปจากการสังเกตของโมอีเหริน

หรือกล่าวอีกอย่างคือในใจของคนตระกูลเฟิงในปัจจุบันคิดมาตลอดว่าคนบนดินแดนเทียบพวกตนไม่ได้โดยสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้จึงไม่เคยเห็นพวกเขาอยู่ในสายตา

ส่วนสิ่งที่พวกเขามองเห็นและต้องการก็มีเพียงสถานที่ที่ลึกลับอันเป็นที่เร้นกายของตระกูลเฟิงนี้ ไม่มีที่อื่นที่ใดอีก และก็จินตนาการไม่ถึงเช่นกันว่าอาจจะยังมีสถานที่ที่ร้ายกาจยิ่งกว่า

นี่ไม่อาจกล่าวว่ามีผิด กล่าวได้เพียงว่าเป็นเรื่องปกติ

คนตระกูลเฟิงใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ สิ่งที่ทำให้ความสนใจยอมจะเป็นที่นี้ ส่วนดินแดนเทพยุทธ์นั้น ต่อให้เกิดศึกใหญ่อันตรายเป็นถึงตายมากเพียงไรก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องกับพวกเขา

"สำหรับการฝึกบำเพ็ญ คนตระกูลเฟิงอาจจะมีความเข้าใจมากกว่าคนบนดินแดนเทพยุทธ์เล็กน้อย รู้ว่าเหนือราชันยุทธ์ยังมีระดับขั้นที่สูงกว่าอยู่อีก แต่ตราบไต่ที่ยังก้าวไปไม่ถึงขั้นนั้น ยังไม่เข้าใจขีดขั้นเช่นนั้น

อย่างแท้จริง ลำพังอาศัยจินตนาการย่อมไม่มีวันเป็นความจริงได้ ทุกคน
อยากไขว่คว้าชีวิตชั้นที่สูงเพียงนั้นหรือไม่ ไขว่คว้าชีวิตชั้นสูงไปเพื่ออะไร...
ท่านเคยคิดหรือไม่"

"ไขว่คว้าชีวิตชั้นที่สูงกว่าย่อมจะเพราะอยากกลายเป็นผู้แข็งแกร่ง"
สำหรับเฟิงอู๋ซีแล้ว นี่เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลยิ่ง และการตัดสินใจของเขาก็คือการนำพาให้คนในตระกูลแข็งแกร่งไปด้วยกัน เช่นนี้มีใช้ดียิ่งหรือไร
"ไม่มีอะไรไม่ถูกต้อง เพียงแต่ข้ามีความคิดต่างออกไปเท่านั้นเอง"
โมอีเทรินยิ้ม

เฟิงอู๋ซีเป็นผู้นำ เป็นที่พึงจวนชิน อีกทั้งเขาเองก็มีความคิดรับผิดชอบ
ต่อการนำตระกูล และทุกคนเองก็เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำของเขา
จวนชินแล้วเช่นกัน

หากแต่ปัจจุบันที่ผ่านมามากกว่าปีหลังสูญเสียประมุขเฟิงไป
ตระกูลเฟิงอันที่จริงได้มีแนวทางปฏิบัติมานานแล้ว ไม่น่าจะจำเป็นต้องมี
ประมุขเฟิงมากำหนดจุดหมายปลายทางในอนาคตให้พวกเขา
อีกครั้ง

สิ่งที่ตระกูลเฟิงในปัจจุบันต้องทำควรเป็นการหาประสบการณ์
นอกถิ่นตระกูลเพิ่ม ผู้ที่อยากกลายเป็นผู้แข็งแกร่งที่แท้จริงย่อมจะเดินไป
ตามทิศทางอันสามารถฝ่าทะลวงสู่ชีวิตชั้นที่สูงกว่าเอง

ถึงเวลานั้นคนที่อยากไปจากดินแดนแห่งนี้ย่อมจะไปเอง
ส่วนคนที่ไม่อยากไป หากบังคับให้พวกเขาไป อาจจะเป็นการทำร้าย
พวกเขาก็เป็นได้

"อันที่จริงความคิดของท่านประมุขเฟิงหาได้มีอะไรผิดไม่ เพียงแต่
ไม่ว่าจะเหมาะสมกับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ท่านนั้นเอง กล่าวอย่างง่าย ๆ

คือตามที่ข้ารู้มา นอกดินแดนเทพยุทธ์ยังมีดินแดนแรกนภาอยู่อีก และ
โอบวิเศษกับสภาพแวดล้อมในดินแดนแรกนภาที่เหมาะสมแก่การฝึกบำเพ็ญ
มากกว่าดินแดนเทพยุทธ์อย่างเทียบกันไม่ติด พลังยุทธ์โดยทั่วไปของ
คนที่นั่นล้วนแต่สูงกว่าคนบนดินแดนเทพยุทธ์

สามารถกล่าวได้ว่าผู้ที่ถูกเห็นว่าเป็นสุดยอดฝีมือบนดินแดนเทพยุทธ์
ไปถึงดินแดนแรกนภากลับเป็นเพียงคนทั่วไป คว่ำตามถนนมาส่งๆ ก็ได้
เป็นพะเรอเกวียนแล้ว

ภายใต้ความแตกต่างระดับนี้ ท่านรู้สึกว่าคุณตระกูลเฟิงเหมาะที่จะ
ไปที่นั่นทั้งตระกูลในปัจจุบันทันทีที่ระนั้นหรือ"

ความจริงคือไม่เหมาะ โลกอันเป็นที่อยู่ของผู้แข็งแกร่ง ผู้อ่อนแอ
ไม่มีอำนาจในการเอ่ยวาจา หลักการนี้ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ที่แตกต่างกัน
มากเพียงไรก็ยังคงใช้ได้ทั่วกัน

เฟิงอู่ซีเริ่มจะเข้าใจความคิดของนางแล้ว ขณะเดียวกันเขาก็ยิ้มออกมา
"อีเหรินน้อย แม้เจ้าจะอายุยังน้อย หากแต่เจ้าเหมาะที่จะเป็นประมุขหญิง"

นางอายุน้อยปานนี้ การคิดพิจารณาเรื่องต่างๆ กลับลึกซึ้งปานนั้น
นำเอาใจคนมาพิจารณาร่วมด้วย เพียงไม่นานก็หาทิศทางในอนาคตของ
ตระกูลเฟิงเจอ จำต้องกล่าวว่าเฟิงอู่ซีประหลาดใจยิ่ง

ด้านโมอีเหรินเองก็ร้อนตัวอยู่เล็กๆ ที่คิดมากเป็นเพราะว่านาง
เกียจคร้าน ไม่อยากแบกตระกูลเฟิงไว้บนบ่าตนเองไปตลอดต่างหาก

ตระกูลเฟิงมีเรื่อง นางก็ยินดีที่จะออกแรงตนเองช่วยส่วนหนึ่ง
ทว่าหนทางของแต่ละคนล้วนต้องตัดสินใจเอาเอง ความสามัคคีและ
ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนตระกูลเฟิงจะไม่เปลี่ยนไป สิ่งที่ต้อง
เปลี่ยนแปลงคือการมอบโอกาสให้แต่ละคนได้เลือกด้วยตนเอง

ไม่จำเป็นต้องยึดแต่ละคนไว้ไม่ยอมปล่อย แค่พยายามทำให้แน่ใจว่า จะไม่มีใครกระทำการทรยศตระกูลอีกครั้งก็ใช้ได้แล้ว

"ข้าคิดว่าตระกูลเฟิงมีเจ้าอยู่ ข้าก็วางใจได้แล้ว" เฟิงอู๋ซีมีสีหน้า ปลื้มปิติ

"ข้าว่าท่านอย่าวางใจเร็วเกินไปจะดีกว่า" อันที่จริงโมอีเหรินรู้สึกว่ ตนเองอาจจะวางภาระทิ้งไว้แล้วหนีไปได้ทุกเมื่อ

"ในเรือนไม่มี 'มรดกของข้า' เจ้าเข้าไปเถอะ"

โมอีเหรินไตร่ตรองเล็กน้อย ตามสูตร 'สิ่งที่ตกลงมาจากฟ้ามีแต่ หายนะ' รับมรดกมาเปล่าๆ อาจจะเป็นการกระโดดลงหลุมฝังตนเอง ก็เป็นได้

"ดินแดนแรกนภาที่เจ้าอยากไป รวมถึงเรื่องเกี่ยวกับค่ายกลส่งตัว ในเรือนไม่มีคำตอบ" เฟิงอู๋ซีส่ายหน้าอีกประโยค

"... นี่มันบังคับให้รับมรดกชัดๆ! โมอีเหรินยุ่งยากใจอยู่เล็กน้อย ก็ได้! เพื่อไปหาจิงหงยังดินแดนแรกนภา ข้ายอมทุกอย่างแล้ว

หากต้องกระโดดลงหลุมก็กระโดด ถึงอย่างไร...นางก็มีวิชาตัวเบา ยอดเยี่ยม จะต้องกระโดดออกมาได้แน่นอน

โมอีเหรินเคลื่อนที่ไปเขตลิ้นลับเร็วเกินไป กว่าผู้อาวุโสใหญ่และ ประมุขเผ่าจะตามมาถึง โมอีเหรินก็เข้าไปนานแล้ว

เรื่องนี้ทำให้ผู้อาวุโสใหญ่และประมุขเผ่าอดจะแค่นใจอยู่สักหน่อย ไม่ได้

การที่ตามโมอีเหรินไม่ทันมิใช่เป็นเพราะพวกเขาแก่แล้ววิ่งได้ช้า แต่ เป็นเพราะโมอีเหรินเร็วเกินไปต่างหาก...นี่ล้วนเป็นความผิดของเฟิงเซียนโม

ขณะเดียวกันเขี้ยวเงินกับเขี้ยวก็ถ่ายทอดคำพูดของโมอีเฮรินให้
ท่านตาฟัง

โมซังเงินฟังแล้วก็เพียงแต่พยักหน้า พาสองพี่น้องสกุลฉู่ที่เพิ่ง
กลับมาจากลานฝึกยุทธ์เดินมาถึงห้องฝึกบ้ำเพ็ญที่ใช้สำหรับปิดด่านกักตัว
โดยเฉพาะ

ห้องฝึกบ้ำเพ็ญหนึ่งคนหนึ่งห้อง เขาขอมาสองห้อง ให้คนทั้งสอง
คนละห้อง อีกทั้งมอบม้วนไผ่หยกให้พวกเขาคนละม้วน

"จำขึ้นใจและทำให้มันกลายเป็นสัญชาติญาณส่วนหนึ่งของร่างกาย
ได้แล้วค่อยออกมา" โมซังเงินกล่าวเรียบๆ

"ขอรับท่านตา" ฉู่เซวียนอึ้งและฉู่เซวียนฉีไม่พูดพริ้วทำเพลง
แยกย้ายกันเข้าห้องฝึกบ้ำเพ็ญ

ความเชื่อฟังว่าง่ายของคนทั้งสองทำให้ผู้อาวุโสใหญ่และประมุขเผ่า
ที่ตามมาหาต้องจุกปาก

"เขียนโม่ ตอนเด็กๆ ท่านไม่ได้ว่าง่ายถึงเพียงนี้" เฟิงเขียนลั่งอดจะ
เหน็บแนมไม่ได้

"มีอะไร?" โมซังเงินไม่สนใจคำพูดไร้สาระสำคัญ พร้อมกับที่ย้อนถาม
ก็ก้าวเท้าเดินกลับไปด้วย

"..." เฟิงเขียนลั่งลอบกัดฟัน นิสัยใจคอของเฟิงเขียนโม่ไม่เปลี่ยนแปลง
ไปเลยตลอดหลายสิบปี มีแต่นับวันจะยิ่งอยู่ด้วยยาก ไม่มีเรื่องอย่าง
นับวันยิ่งพูดง่ายเลย

"ประมุขหวงเข้าเขตลี้ลับไปแล้ว" ยังคงเป็นผู้อาวุโสใหญ่ทนดูต่อไป
ไม่ไหว จึงพูดประเด็นสำคัญขึ้นมาเสียเลย

"อืม"

"อืม?" แค่นี้?

การตอบสนองนี้จะราบเรียบเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่ ผู้อาวุโสใหญ่ และเฟิงเซียนลิ่งมีควันขึ้นจากศีรษะ

โมซังเงินมองพวกเขาอย่างเรียบเฉย "อีเหรินเป็นประมุขหวง เขตลี้ลับเดิมที่ก็มีเพียงนางที่เข้าไปได้ ไยต้องทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูม"

"..." พวกข้าเป็นกระต่ายตื่นตูม พวกข้าเป็นกระต่ายตื่นตูม พวกข้าเป็นกระต่ายตื่นตูม...

เฟิงเซียนลิ่งรู้สึกว่เส้นประสาทของตนเองถูกการตอบสนองของคนผู้นี้ทำให้ขาดฝั่งแล้ว

"เซียนโม เขตลี้ลับมีอันตรายมากเพียงไร ท่านก็น่าจะเคยได้ยิน ได้ฟังมา แม้ว่ามันจะเป็นของประมุขหวง แต่ผ่านมาหลายพันปี ไม่มีใครรู้ว่าข้างในนั้นมีการเปลี่ยนแปลงใดหรือไม่ อีเหรินเข้าไปโดยไม่มีการเตรียมพร้อมใดๆ ท่านไม่เป็นห่วงเลยสักนิดจริงๆ หรือ"

นิงเฉยถึงเพียงนี้ ข่างเป็นตาแสนประเสริฐที่สุดจะรักใคร่เอ็นดู หลานสาวโดยแท้ ได้ยินว่าหลานสาวไปเสี่ยงอันตรายก็ควรจะมีท่าที่บ้าง กระมัง

"นางสามารถรับมือได้ทุกความยากลำบาก" ไซว่าโมซังเงินไม่เป็นห่วง แต่เขาเชื่อในตัวโมอีเหรินมากกว่า

นางเป็นหลานสาวที่เขาให้ความโปรดปรานมาตั้งแต่เล็กและสั่งสอน เลี้ยงดูด้วยตนเองจนเติบโตใหญ่ เขาเป็นห่วง แต่จะไม่มีทางหยุดยั้งไม่ให้ โมอีเหรินทำสิ่งใดเพราะเหตุนี้

เทียบกับการตามติดลูกหลานของตนเองทุกเวลา คอยวิตกกังวล เป็นยายแก่ โมซังเงินเอนเอียงไปทางการเป็นผู้ใหญ่ที่ให้อิสระเด็กได้ออก

โอบยบินมากกว่า

โมอีเหรินสามารถบินได้สูงเท่าไร เขาก็จะปล่อยให้นางบินไปเท่านั้น
ขอเพียงนางไม่หลงทิศทาง ไม่หลงลี้มตัวตนแต่เดิมก็พอแล้ว

มิหน้าข้าตอนแรกเขายังสามารถบุกฝ่าออกจากตระกูลไปสร้าง
ชื่อเสียงให้ตนเองในดินแดนเทพยุทธ์ได้ หลานสาวตัวน้อยของเขาก็ย่อม
จะฝ่าเข้าไปในเขตลี้ลับเล็กๆ เช่นกัน

"ท่านมั่นใจในตัวอีเหรินเสียจริง" เฟิงเซียนลั่งอ่อนใจ

"แน่นอน"

"..." ท่าทางภาคภูมิใจเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาเช่นนี้ทำให้เฟิงเซียนลั่ง
ค้นไม้ค้นมืออยากกระแทบคน

ก็ได้ ในเมื่อผู้เป็นตายังไม่เป็นห่วง ข้าที่เป็นประมุขเผ่าก็ไม่ต้อง
จ้ำจี้จ้ำไชเกินไป เชื้อในตัวประมุขหวงแล้วกัน

อีกทั้งเทียบกับเรื่องเขตลี้ลับอันตรายหรือไม่อันตรายแล้ว ผู้อาวุโสใหญ่
สนใจปัญหาเรื่องที่ว่าโมอีเหรินจะอยู่หรือจะไปมากกว่า

"เซียนโม เจ้ารู้เรื่องที่ประมุขหวงตั้งใจจะไปจากดินแดนเทพยุทธ์
หรือไม่"

"รู้"

"เช่นนั้นไหนคนเจ้าจึงไม่ห้ามปราม"

"เหตุใดต้องห้าม"

"นาง...นางเป็นประมุขหวง จะไม่รังอยู่ในตระกูลสักกระยะหนึ่ง
รีบจากไปเร็วเพียงนั้นได้อย่างไร"

"ไปเร็วไปช้าก็ต้องไปอยู่ดี หรือว่าตระกูลเฟิงเป็นทารกที่อยู่ห่าง
มารดาไม่ได้ ยังต้องการพี่เลี้ยงให้อยู่ด้วยตลอดเวลา"

"..." สีหน้าของผู้อาวุโสใหญ่และเฟิงเซียนลิ่งบิดเบี้ยวไปเล็กน้อย
ในชั่วพริบตา

เอาพวกเขาทั้งตระกูลไปเปรียบเทียบกับทารกที่ไม่รู้ความและทำอะไร
ไม่เป็น ช่าง... ทำทนายพวกเขาเกินไปแล้วจริงๆ

คราวนี้แม้แต่ผู้อาวุโสใหญ่ยังรู้สึกค้นไม้ค้นมือแล้ว

ฝีปากของโมอีเหรินที่สามารถทำให้ผู้อื่นโมโหตาย แต่ตนเอง
กลับยังมีท่าทางบริสุทธิ์ไร้ความผิดนั้น ต้องสืบทอดมาจากเฟิงเซียนโม
ไม่ผิดแน่!

ส่วนเฟิงเซียนโมก็เป็นบุตรหลานนอกคอกที่เกิดขึ้นมาเพื่อให้พวกเขา
โมโห ทำให้พวกเขาจนปัญญา แต่ก็หักใจโมโหจริงๆ ไม่ลง

"เซียนโม เหตุใดอีเหรินถึงต้องเป็นหลานสาวของท่านด้วยนะ"
เฟิงเซียนลิ่งกัดฟันกรอด

ที่ตอนนี้โมอีเหรินมีนิสัยจัดการยากปานนี้ แต่ก็ค้นทำให้คนหมดปัญญา
จะทำอะไรนางได้ ล้วนแต่เป็นเซียนโมสั่งสอนจนนางเสียคนแท้ๆ

"หลานสาวของข้าก็คือหลานสาวของข้า ไม่มีว่าเพราะเหตุใด"

เฮอะ พูดเหมือนเป็นเรื่องสมเหตุสมผลเสียเหลือเกิน

ผู้อาวุโสใหญ่ ย้ำรั้งซ้ำ ข้าอยากกระทืบเขา!

เพื่อศักดิ์ศรีหน้าตาของผู้เป็นประมุขเผ่า ผู้อาวุโสใหญ่ยังคงแอบรั้ง
เฟิงเซียนลิ่งไว้อย่างแน่นหนา

เนื่องจากหากสองคนนี้สู้กันขึ้นมา เฟิงเซียนลิ่งจะต้องเป็นฝ่าย
ถูกกระทืบอย่างแน่นอน มีสายตาของธารก้านลจับจ้อง ผู้อาวุโสใหญ่
มีหน้าที่รักษาหน้าประมุขเผ่า

ผู้อาวุโสใหญ่ที่ยังมีสติสัมปชัญญะดีจึงเอ่ยถาม "เจ้าคิดว่าด้วย

พลังแก่นแท้ในตอนนี่ของประมุขหวง เหมาะที่จะไปดินแดนแรกนภาหรือ"
 ที่นั่นไม่เหมือนกับดินแดนเทพยุทธ์ อยู่ที่นั่นไม่ว่าเกิดอะไร เฟิงเซียนโม
 ก็ยังนับว่าเป็นที่พึ่งของประมุขหวง แต่ที่ดินแดนแรกนภา พวกเขาไม่นับ
 เป็นอะไรทั้งนั้น

"หากท่านสามารถเอาชนะฮีเหรินได้ มีอะไรก็ค่อยพูดกับนาง"
 โมซิ่งเงินก้าวเท้าหนึ่งออกไป เงาร่างก็พลันหายวับไปในชั่วพริบตา

ผู้อาวุโสใหญ่และเฟิงเซียนลิ่งเบิกตากำ

"เซียนโมผู้นี้หลายสิบปีก็ยังนิสัยใจคอไม่เปลี่ยน" ผู้อาวุโสใหญ่
 ทอดถอนใจ

"หากเปลี่ยนก็มีใช้เฟิงเซียนโมแล้ว" หลังจากหายโมโห เฟิงเซียนลิ่ง
 ก็ลูบหน้าผาก ทำได้เพียงทอดอาลัยกับความน่าสงสารของตนเอง

ขณะที่เขาเป็นประมุขเผ่าก็ปรากฏเฟิงเซียนโมที่อัจฉริยะและจัดการ
 ได้ยากถึงเพียงนี้ ข้ายังมีประมุขหวงที่แวบแรกดูน่ารังงดงามไม่เป็นรองผู้ใด
 แต่อันที่จริงสิ้นเหมือนปลาไหลพวงมาอีกคน นี่เป็นโชคดีหรือโชคร้าย
 ของเขากันแน่!

"ทางด้านเซียนโมไม่มีทางเกลี้ยกล่อมประมุขหวงแน่ ประมุขเผ่า
 ยังมีวิธีอะไรอีกหรือไม่" สิ่งที่ผู้อาวุโสใหญ่เป็นห่วงที่สุดในยามนี้ก็คือ
 เรื่องที่ประมุขหวงจะหนีไป

"ไม่มี" เฟิงเซียนลิ่งสายตึระชะ

"เช่นนั้นจะปล่อยให้ประมุขหวงไปจริงๆ หรือ"

เฟิงเซียนลิ่งคิดเล็กน้อย "รอประมุขหวงออกมาจากเขตลี้ลับก่อน
 ค่อยมาว่ากันแล้วกัน"

แม้โมฮีเหรินจะเป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบกว่า แต่เฟิงเซียนลิ่งคิดว่า

สำหรับตระกูลเฟิง นางน่าจะยังมีความเห็นของนางเองกระมัง

พอไม่อีเหรินเข้ามาในเรือนไม้ก็อยู่ถึงสามวันเต็ม

เรือนไม้อันที่จริงไม่ถือว่าเป็นเรือน กลับเหมือนห้องโถงใหญ่แห่งหนึ่งมากกว่า และข้างในเรือนไม้ก็มีทางเข้าที่เชื่อมไปยังห้องโถงข้างแต่ละแห่ง ห้องหลอมโอสถ ห้องหลอมประดิษฐ์ ห้องสมุนไพร ห้องวัดฤติบหลอมประดิษฐ์ ห้องหนังสือ ห้องฝึกบำเพ็ญ ห้องค่ายกล ห้องสมบัติรูปแบบโครงสร้างเช่นนี้ดูคล้ายจะเคยเห็นมาก่อน

ไม่อีเหรินมองดูห้องโถงใหญ่ก่อน โต๊ะหนึ่งตัว ตั้งหนึ่งตัว ตู้หนึ่งหลัง ของใช้ในชีวิตประจำวันอันเรียบง่าย การตกแต่งก็เรียบง่าย มีของตกแต่งเพียงอย่างเดียวคืออักษร 'ยูทฺ' ตัวใหญ่ที่มองเห็นได้ตั้งแต่เข้ามา

ไม่อีเหรินเพิ่งจะมองได้แวบเดียว ญาณพิเศษก๊วนเวียนกับอักษร 'ยูทฺ' นั้น นางขมวดหัวคิ้วมุ่นในทันใด แต่ทั้งตัวคนกลับยั้งนิ่งไม่ขยับเขยื้อน อักษร 'ยูทฺ' คำเดียวกลับประกอบด้วยหลักการรวมถึงพลังต่างๆ นับไม่ถ้วน เช่น พลังปราณ พลังสังหาร พลังแฝง พลังปณิธาน พลังยูทฺ เป็นต้น อีกทั้งมันกำลังโจมตีญาณพิเศษของนาง

ญาณพิเศษของนางแก่กล้าเท่าไร การโจมตีที่ได้รับก็รุนแรงเท่านั้น

ไม่อีเหรินตั้งสติรวบรวมสมาธิ ถึงญาณพิเศษจะเจ็บจนทำให้นางอยากหลับตา นางก็ยังคงพยายามลืมตาไว้ มองดูทุกกลายเส้นทุกพลังของอักษร 'ยูทฺ' ให้ชัดเจน

ผ่านไปนานเพียงไรก็สุดรู้ นางถึงได้หลับตาลง

รวบรวมแก่น ซึมซับ สั่งสม ก่อเกิดเจตนา แปรเปลี่ยนเป็นพลังใช้พลัง เวียนวัฏจักร

ตอนนี้นั่งทำได้เพียงสัมผัสทำความเข้าใจลำดับขั้นทั้งเจ็ด สะสมปรมาณ
อย่างต่อเนื่องเพื่อเตรียมโจมตีหรือป้องกัน

อักษร 'ยูทรี' นี้ก็คือศูนย์กลางของวิชายูทรีตระกูลเฟิง ส่วนที่ว่า
ตระหนักรู้อย่างไร สามารถตระหนักรู้ได้ถึงระดับใด ก็แตกต่างกันไปตาม
แต่ละคน

โมอีเหรินรู้โดยสัญชาตญาณว่าสิ่งที่ป็นหัวใจสำคัญที่สุดและเข้าถึง
ได้ยากที่สุดน่าจะเป็น 'แก่น'

นางคล้ายว่ารู้สึกถึงอะไรบางอย่างอยู่รำไร แต่กลับคว้าไว้ไม่อยู่
คิดอยู่อีกเป็นครู่ใหญ่ก็ยังคงต้องขมวดคิ้ว "เห็นทีจะยังเข้าใจได้ไม่พอ"

โมอีเหรินสงบใจ มองดูชื่อของห้องต่างๆ อีกรอบแล้วก็เริ่มเดินเข้า
แต่ละห้องโดยเริ่มจากห้องหนังสือ

ห้องหนังสือ ห้องค่ายกล ห้องสมบัติ นางใช้เวลาไปมากที่สุด

สองห้องแรกใช้ไปกับการอ่านม้วนไม้หยก

ในห้องหนังสือมีบันทึกเกี่ยวกับการหลอมโอสถหลอมประดิษฐ์ของ
ตระกูลเฟิง รวมถึงเคล็ดวิชาและวิชายูทรีของตระกูลเฟิงอยู่จำนวนมาก
นอกจากนี้บันทึกวิชาอาคมและวิธีทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษก็ยังมีรวมอยู่
ในนี้ด้วย

นอกเหนือจากนี้ยังมีอีกจุดหนึ่ง ก็คือระดับขั้นการฝึกบำเพ็ญ
ฉบับสมบูรณ์ มิใช่สามขั้นอย่างที่คุ้นเคยกันในดินแดนเทพยุทธ์ แต่เป็น
เก้าขั้น อีกทั้งแต่ละขั้นก็มีชื่อเรียกต่างกันโดยสิ้นเชิง

เก้าขั้น สอดคล้องกับระดับขั้นของเคล็ดวิชาขั้นต้น

ส่วนในห้องค่ายกลก็มีค่ายกลและม้วนไม้หยกบันทึกวิชาค่ายกล
ขณะเดียวกันก็มีบันทึกเกี่ยวกับค่ายกลที่อยู่ที่ดินอันวอพรออยู่ด้วย

ม้วนไผ่หยกที่เก็บอยู่ในนี้ไม่มีทางมีมากเท่าคลังเก็บตำรา แต่กลับ
 ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่มีสีบทอดในดินแดนเทพยุทธ์ นี่น่าจะเกี่ยวข้องกับภารกิจที่มี
 ไอวี่เศษไม่เพียงพอ

ไอวี่เศษไม่เพียงพอ พลังยุทธ์ก็ไม่อาจเพิ่มพูน วิชาอาคมที่ต้องใช้
 พลังยุทธ์สนับสนุนย่อมจะไม่อาจเรียนได้ จึงไม่อาจสืบทอดต่อมาได้เช่นกัน

หากกล่าวตามความเข้าใจของโมอีเฮริน นี่ก็คือการถดถอยของ
 อารยธรรมอันเป็นผลลัพธ์ที่ต้องเกิดอย่างแน่นอนหลังจากภัยพิบัติครั้งใหญ่

จากบันทึกโบราณที่ไม่สมบูรณ์ กอปรกับนิมิตที่โมอีเฮรินได้เห็น
 ก่อนหน้านี้ โมอีเฮรินก็สามารถคาดคะเนประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของ
 ดินแดนเทพยุทธ์ออกมาได้

ก่อนเกิดภัยพิบัติใหญ่ บนดินแดนดั้งเดิมมีผู้คนและสัตว์วิเศษอยู่
 มากมาย สำนึกฝึกบำเพ็ญล้วนมีดีต่างกันไป แต่หลังจากเกิดภัยพิบัติใหญ่
 ประสบผ่านการแบ่งแยกและความไม่สงบ อีกทั้งเวลาล่วงเลยไปนานเท่าไร
 ก็สูญรู้ ดินแดนเทพยุทธ์ถึงได้ฟื้นคืนชีวิต จากนั้นก็ค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนแปลง
 มาจนมีสภาพอย่างหลายพันปีก่อน

และดินแดนที่ถูกแบ่งแยกออกมา ดินแดนเทพยุทธ์เป็นหนึ่งในนั้น
 ดินแดนแรกนภาที่น่าจะใช้เช่นกัน

โมอีเฮรินจำได้ว่าม้วนไผ่หยกในแหวนฟู่สวรรค์เคยมีข้อความบันทึก
 ไว้ว่าสรรพสิ่งหมุนเวียนเป็นวัฏจักร ต่างมียถากรรม มีเกิดมีดับ กลับคืนสู่
 จุดเดียวกันในท้ายที่สุด

โลกที่ก่อตัวขึ้นมาไม่มีทางคงเดิมไปได้ตลอดกาล

รอยทางของกาลเวลา วิวัฒนาการของสรรพสิ่ง ล้วนทำให้โลกที่
 พวกเรามองเห็นนั้นเปลี่ยนแปลงไป อาจจะเป็นดีขึ้น เป็นดีขึ้น อาจจะเป็น

เปลี่ยนเป็นแย่ง หรืออาจจะเริ่มต้นใหม่

หากคิดดูตามนี้ ก็แสดงว่าคนตระกูลเพ็งหรืออาจารย์ไหลวหราน ได้คาดการณ์แล้วว่าดินแดนดั้งเดิมมีความเป็นไปได้ที่จะแยกออกจากกัน หลังจากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงในโลก

เช่นนี้ก็อธิบายได้ว่าเหตุใดตระกูลโบราณถึงมีค่ายกลส่งตัวเชื่อมต่อกับดินแดนแรกนภา นั่นจะต้องเป็นเพราะตอนแรกสร้างไว้เพื่อรักษาให้การไปมาหาสู่ระหว่างคนร่วมตระกูลยังคงอยู่

ส่วนเรื่องที่ว่าเหตุใดถึงเป็นการเดินทางขาเดียวไม่ใช่สองขา อาจจะ เป็นเพราะดินแดนที่แยกออกจากกันอยู่ในมิติที่ต่างกัน ดังนั้นจึงมีข้อจำกัด เช่นนี้

มีเช่นนั้นคนดินแดนเทพยุทธ์จะต้องถูกคนดินแดนแรกนภากดหัว จนใจไม่ขึ้นอย่างแน่นอน

นอกจากนี้นางยังเจอข้อมูลที่น่าสนใจอีกข้อมูลหนึ่ง นั่นก็คือค่ายกลส่งตัวบนดินแดนเทพยุทธ์...มิได้มีแค่สองแห่ง ยังมีอีกแห่งก็คือในเทือกเขา วันโซว

โมอีเหรินตัดสินใจในทันทีว่านางจะไปยังค่ายกลส่งตัวแห่งนี้

ยังมีอีกจุดหนึ่งที่ทำให้นางรู้สึกสงสัยใคร่รู้ คิดว่าจำเป็นต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ ก็คือ 'ห้าตระกูล' ที่ตัดสินใจลี้ภัยไปก่อนเกิดภัยพิบัติ

ห้องสมบัติที่นางเข้าไปเป็นอันดับสุดท้ายสามารถกล่าวได้ว่าเป็น 'มรดก' ที่ชัดเจนที่สุด ด้านในมีบรรดาอาวุธล้ำค่า อาวุธเวท อาวุธวิเศษ ยาลูกกลอน และยังมีหินวิเศษกับทรัพย์สิ่งของอีกจำนวนมาก

ที่โมอีเหรินใช้เวลาไปมากถึงเพียงนั้นก็เพราะกำลัง...นับทรัพย์สิน!

แม้จะเร่ร่อนมาหกพันกว่าปี แต่ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไร ตระกูลเพ็ง

ก็เคยยืนอยู่บนจุดสูงสุดของดินแดนเทพยุทธ์ เมื่อรวมกับสิ่งสืบทอดที่เหลือมาจากยุคโบราณก่อนเกิดภัยพิบัติล้างโลก...โม่อีเหรินพลันค้นพบว่าตนเองมีสิทธิ์กลายเป็นผู้ที่ร่ำรวยที่สุดในดินแดนเทพยุทธ์ได้เลยทีเดียว...

ทว่ามีแหวนฟูสุวรรค์อีกทั้งของที่อาจารย์ทิ้งไว้ให้นางอยู่ นางจึงไม่ได้ใส่ใจต่อสิ่งของในเขตลี้ลับตระกูลเฟิงถึงเพียงนั้นแล้ว

ดังนั้นโม่อีเหรินจึงเพียงนับและแยกหมวดหมู่ไว้ สิ่งเดียวที่ดึงดูดความสนใจของนางคือ 'ไม้ไผ่ยี่งวิญญูณ' ที่ถูกโยนทิ้งไว้ในมุม สภาพดูเหมือนท่อนไม้แห้งๆ ท่อนหนึ่ง และถูกจัดไว้ในกองของจีปาเถ

ที่โม่อีเหรินรู้จักสิ่งนี้ยังคงเป็นเพราะอ่านเจอในม้วนไม้หยกบันทึกปึกินกะที่อาจารย์ทิ้งไว้ให้นาง

ของสิ่งนี้...ไม่แน่ว่าอาจจะมียุทธประโยชน์ โม่อีเหรินจึงเก็บมันเข้าไปในแหวนฟูสุวรรค์

นอกจากนี้ยังมีจุดหนึ่ง ก็คือข้อข้องใจต่อสายเลือดตระกูลเฟิง... รอออกไปแล้วค่อยถามท่านตาแล้วกัน

สามวันให้หลังโม่อีเหรินก็เดินมือเปล่าออกมาจากในเรือนไม้ เฟิงอู่อิมองเห็นนางก็เลิกคิดประหนึ่งว่าประหลาดใจมาก แต่โม่อีเหรินกลับสังเกตเห็นว่าร่างที่เดิมที่โปร่งแสงอยู่ข้างของเขาบัดนี้ดูเหมือนจะโปร่งใสยิ่งขึ้นแล้ว

โม่อีเหรินขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

"ท่านแม่!" พอมองเห็นนางออกมา เสี่ยวทุนก็ตะขิงมาหาเป็นรายแรก

สามวันก่อนขณะนางเข้าไปในเรือนไม้ เสี่ยวทุนถูกทิ้งให้เฝ้าหินก้อนนั้น

อยู่ข้างนอก

ภาพลวงตาไม่ได้ผล ค่ายกลไม่ได้ผล โจมตีไม่ได้ผล...สามวันมานี้ หินก้อนนั้นใช้ทุกวิธีแล้ว สิ่งที่ได้กลับคืนมาคือถูกเสี่ยวทუნอัดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ในที่สุดก้อนหินน้อยก็ถอดใจแล้ว บัดนี้ต่อให้เสี่ยวทუნไม่พูดอะไร เจ้าก้อนหินก็ถูกสั่งสอนจนสงบเสงี่ยมยิ่ง ไม่กล้าหนีไปที่ใดส่งเดชอีก

"เสี่ยวทუნ" โมอีเหรินลูบหัวมัน ก่อนป้อนเนื้อแห้งสองสามแผ่นให้ มันกิน

เสี่ยวทუნพอใจแล้วก็ขดตัวกลับไปอยู่บนข้อมือของโมอีเหรินอย่าง ว่านอนสอนง่าย

"ของในเรือนไม่มีสิ่งใดดึงดูดใจเจ้าได้เลยหรือ" สามวันก็ออกมา แล้ว เร็วยิ่งนัก

"มีสิ! วัตถุดิบหลอมประดิษฐ์ ยาสมุนไพร หินวิเศษ ของล้ำค่าต่างๆ ล้วนดึงดูดใจเข้ามา" โมอีเหรินยิ้มตาหยี

"เช่นนั้นไหนเจ้าจึงไม่ได้นำอะไรออกมาเลย" เฟิงอูชีถามด้วยความ สงสัยใคร่รู้

โมอีเหรินถอนหายใจคำรบใหญ่ "เพราะว่าข้าไม่อยากเป็นหัวขโมย อย่างไม่รู้ค่า ถ้าจกขวยของมาเองโดยไม่ขอเรียกว่าหัวขโมย ท่านตาสอนไว้ ท่านตายังบอกอีกว่าข้าไม่อาจกระทำเรื่องหลบบๆ ซ่อนๆ ได้"

แม้ท่านประมุขเฟิงจะไม่คัดค้าน แต่นางก็ไม่อยากเข้าไปหนเดียวก็ กวาดข้าวของด้านในที่อยู่มากหลายพันปีออกมาจนเกลี้ยง นั่นให้ความรู้สึก พิกุลยิ่ง

"..." เฟิงอูชีหมดคำพูด เช่นนั้นเรื่องปล้นชิงจึงกระทำได้อย่างนั้นสินะ โมอีเหรินมองข้อสงสัยของเขาออก จึงยิ้มเสียดูเจ้าเล่ห์อยู่สักหน่อย

"ท่านตาของข้าบอกว่าไม่หลบๆ ซ่อนๆ...เหมือนหัวขโมยก็พอ แต่
มิได้บอกว่าไม่อาจทำเรื่องชั่วอย่างเปิดเผยเสียหน่อย"

"..." วิธึอบรมสั่งสอนพรรคนี้ช่าง...เพ็งอุซึซึขอค่านับ ตาผู้นี้ยังเชื่อถือ
ไม่ได้มากกว่านี้ได้อีกหรือไม่! ไฉนจึงสอนหลานสาวตัวน้อยที่น่ารักน่าชัง
ของตนเองให้เป็นโจรผู้ร้าย แต่ขอแค่ไม่เป็นหัวขโมยก็ใช้ได้?

ไม่ชั่งเงินที่กำลังนั่งสมาธิเวลานี้จู่ๆ ก็รู้สึกคัดจมูก ไม่รู้ว่าใครกำลัง
นินทาว่าร้ายเขา

"เช่นนั้นก็ตามใจเจ้าเถอะ" เพ็งอุซึขียอมแพ้แล้ว เขาเหลือเวลาอีก
ไม่มากแล้ว ต่อให้อยากแก้ไขพฤติกรรมนี้ของโมอีเฮรินก็ยอมไม่ทันแล้ว

"ของในเรือนไม้ เจ้าใช้ได้ทั้งหมด ข้าเชื่อว่าเจ้ารู้การควรไม่ควร
เป็นพิเศษที่ต้องใช้ในการเปิดการทำงานค่ายกลส่งตัว ปริมาณที่มีอยู่ใน
ห้องสมบัติน่าจะเพียงพอ..."

"ประเดี๋ยวก่อนเจ้าคะ ท่านประมุขเพ็ง ตอนนี้อยู่ท่านกำลังสั่งเสีย
กระนั้นหรือ" โมอีเฮรินถามเขาด้วยท่าทางเคร่งขรึมยิ่ง

เพ็งอุซึเลิกคิ้ว "ไม่เหมือนหรือไร"

"คำสั่งเสียเหล่านี้ข้าไม่ยากฟัง" โมอีเฮรินปิดหูไว้พรางหูหนวกตัวหนี
ไปทางอื่นด้วยท่าทางเหมือนเด็กๆ

เพ็งอุซึหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "อีเฮรินน้อย เวลาของข้าเหลือ
ไม่มากแล้ว อย่าทำให้ข้าต้องจากไปโดยยังมีห่วง" เรื่องมาถึงบัดนี้ เขาเอง
ก็มองออกแล้วว่าอันที่จริงในใจนางรู้ทุกอย่าง เพียงแต่ตั้งใจแสร้งโง่

"ท่านไม่ได้จะตายเสียหน่อย ไม่ต้องใช้สินน้ำทำทางพรรคนี้มา
พูดจา" การจากกันตลอดกาลอะไร ช่างน่ารำคาญโดยแท้ นางไม่ชอบ

เพ็งอุซึแยมยิ้ม "สามารถรอจนเจ้ามาได้ ข้ารู้สึกว่าคุณค่าแล้ว"

ทันใดนั้นเขาก็ค้นพบว่าท่าทางบ่งชี้บางอย่างของประมุขหวงน้อยอันที่จริงน่ารักเหลือเกิน

"แต่ข้าไม่ได้ตั้งใจมาที่นี่เพื่อส่งท่าน ดังนั้นท่านห้ามพูดสิ่งเสีย"

"เช่นนั้นข้าเปลี่ยนเป็นเขียนจะดีกว่าหรือไม่" เฟิงอู๋ซีผลอดหลุดหัวเราะหากพูดสิ่งเสียไม่ได้ เช่นนั้นเขียนเอาก็ได้

"นั่นไม่เหมือนกันหรือไร" โมอีเหรินค้อนไล่เขา

เฟิงอู๋ซีจุนใจแล้ว "อีเหรินน้อย อย่าปล่อยให้การรอคอยของข้ากลายเป็นความเสียดายได้หรือไม่"

ระหว่างที่พูดกันไม่ก็คำนี้ ร่างของเฟิงอู๋ซีได้จางลงกว่าเดิมแล้ว หากแต่สีหน้าท่าทางของเขากลับมิได้มีความเศร้าเสียใจใดๆ ยังคงยิ้มอย่างไม่ยินดียินร้าย ทว่าสิ่งที่โมอีเหรินได้ยินกลับเป็นแว่วอ่อนหวานในน้ำเสียงของเขา ความรับผิดชอบและความเอาใจใส่ต่อตระกูลเฟิงของเขา

เพื่อปกป้องตระกูลเฟิง เขาได้สละชีพของตนเอง แต่กลับยังทิ้งจิตวิญญาณเสี้ยวหนึ่งไว้ในที่แห่งนี้เพียงเพื่อรอคอยประมุขเฟิงหรือประมุขหวงรุ่นถัดไป เจตจำนงนี้ทำให้นางสะเทือนใจ ต่อจากนั้นนางก็นึกไปถึงท่านพ่อของไปหลี่จิงหง...ไปหลี่จิงหยวน

เพื่อปกป้องเกาะหุน เพื่อบุตรชายอันเป็นที่รักเพียงคนเดียว เขาเองก็ไม่เสียดายที่จะเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ต่อให้ผลลัพธ์คือชีวิตของเขาต้องสูญสิ้น เขาก็พร้อมจะเดินหน้าโดยไม่ลังเลเช่นกัน

ขอเพียงเขาคือเฟิงอู๋ซี เขาก็มีภาระหน้าที่ต่อตระกูลเฟิง

ส่วนไปหลี่จิงหยวนเป็นประมุขเกาะหุน จึงมีภาระหน้าที่ต่อเกาะหุนดุจดียวกัน สำหรับบุตรชายอันเป็นที่รักนั้นเขาเองก็ได้พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะช่วยให้บุตรชายได้สมปรารถนาไปกับทางที่เลือก

การเดินทางโดยไม่ลังเลเช่นนี้มีสาเหตุจากการที่พวกเขาล้วนมี
สิ่งของหรือ...คนที่ตนเองอยากปกป้องกระมัง

โมอีเหรินเองก็มีคนที่ตนเองอยากปกป้องเช่นเดียวกัน ตอนนี้อาจจะ
ยังไม่ได้ทำถึงขั้นสละชีพเหมือนท่านประมุขเฟิง ทว่าเรื่องที่ได้ตัดสินใจ
แน่วแน่แล้ว โมอีเหรินกลับจะยืนหยัดให้ถึงที่สุด

นางจะต้องไปดินแดนแรกนภาให้ได้ เรื่องของตระกูลเฟิง...ก็ไม่แน่ว่า
จะต้องให้นางอยู่ตลอดเวลาจึงจะใช้ได้เสียหน่อย

หากท่านตาไม่คัดค้าน นางย่อมจะไม่ทิ้งขว้างเรื่องของตระกูลเฟิง
หลักความคิดของโมอีเหรินนั้นเรียบง่ายยิ่ง ท่านตายอมรับตระกูลเฟิง
นางก็ยอมรับด้วย ท่านตาไม่ชอบหน้าใครบางคน นางก็ไม่ชอบตามไปด้วย

ท่านตารู้สึกว่าคนในตระกูลจำเป็นต้องยืนบนลำแข้งของตนเองและ
ต้องฝึกจิตให้เฝ้าระวังต่อวิกฤต นางก็มีความคิดเฉกเช่นเดียวกับท่านตา

พอเห็นอีเหรินน้อยก้มหน้าใคร่ครวญโดยตลอด เฟิงอู้อี้กำลังเตรียม
จะเอ่ยปากใช้อารมณ์ความรู้สึกมานุ่มน้าวใจ โมอีเหรินกลับปล้นเงหน้า
ขึ้นมองเขาด้วยสีหน้าท่าทางเคร่งขรึมยิ่ง

"ท่านประมุขเฟิง ข้ามีข้อสงสัยเจ้าคะ"

สีหน้าท่าทางเคร่งขรึมจริงจึงเป็นสองเท่านี้ทำเอาเฟิงอู้อี้ไม่อาจดำเนิน
แผนการใหญ่ในการ 'ใช้อารมณ์ความรู้สึกมานุ่มน้าว' ได้แต่บอกนาง
อย่างให้ความร่วมมือ "เจ้าว่ามา"

"สภาพของท่านในยามนี้...เป็นวิญญานกระมัง"

เฟิงอู้อี้พยักหน้า "ศึกในตอนนั้นข้าได้รับบาดเจ็บหนักเกินไป ร่างกาย
ฟื้นฟูไม่ได้ ข้าจึงละทิ้งการรักษา แล้วใช้วิธีพิเศษนำพลังพิเศษทั้งหมดมาใช้
กับการประคับประคองให้ดวงวิญญานเฝ้าอยู่ที่นี้ หากอีเหรินน้อยอ่าน

ตำราในเรื่องนี้ไม่หมดแล้ว ก็สมควรจะรู้จักวิธีนี้"

ดวงวิญญาณใ้ว่าจะไม่สลายไป กล่าวอย่างเที่ยงตรงคือดวงวิญญาณ ก็เป็นพลังงานประเภทหนึ่ง มีหน้าที่ยังเป็นผู้ที่มีพลังยุทธ์สูง พลังก็จะยิ่งบริสุทธิ์

พลังยุทธ์ขณะเพิ่งอุ้ 'ยังมีชีวิต' สูงกว่าทุกคนบนดินแดนเทพยุทธ์ ในปัจจุบันเสียอีก ถึงขนาดว่าเขาได้ฝึกบำเพ็ญจนมีดวงจิตปฐมอันเป็นร่างจริงของวิญญาณแล้ว

เพียงแต่การทำให้ดวงจิตปฐมดำรงอยู่ได้นาน ก็จำเป็นต้องมีพลังวิเศษ ประคับประคอง

เพิ่งอุ้เข้าไปอยู่ที่นี้มาหกพันกว่าปีแล้ว ไม่ได้ฝึกบำเพ็ญอย่างสืบเนื่อง ต่อให้มีพลังวิเศษมหาศาลเพียงไรก็ย่อมจะมีวันที่เหือดหาย

บางทีสวรรค์อาจจะมีเหลือเมตตาต่อตระกูลเพิ่ง ดังนั้นจึงยังให้เขา ได้พบกับโมอีเหรินประมุขหลวงรุ่นถัดไปได้ก่อนจะแตกสลายไปสิ้น

"ข้าทราบ" โมอีเหรินพยักหน้า "หากต้องการทำให้ท่านไม่หายไปก็ต้อง มีพลังวิเศษช่วยประคับประคองให้ร่างวิญญาณของท่านคงอยู่ หรือไม่มี มีสุดยอดของวิเศษที่สามารถให้ร่างวิญญาณสิ่งสูงได้ ถูกต้องหรือไม่"

"อืม" เพิ่งอุ้พยักหน้า ในใจให้ตกตะลึงยิ่ง อีเหรินน้อยถึงกับรู้เรื่องนี้ หรือว่านางอ่านม้วนไม้หยกในห้องหนังสือจบหมดแล้วจริงๆ

แม้ม้วนไม้หยกในห้องหนังสือจะไม่ได้มีมากเท่าในคลังเก็บตำรา แต่ก็มีเป็นพันๆ ม้วนนะ!

มีหน้าที่การอ่านม้วนไม้หยกมิได้ใช้ตาอ่าน แต่ใช้ญาณพิเศษ คนทั่วไปอ่านสี่สิบสามสิบม้วนในคราวเดียวได้ก็เยี่ยมยอดแล้ว หรือว่า อีเหรินน้อยจะจัดอยู่ในประเภท 'ไม่ใช่คน'

เฟิ่งอูซี้คิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าญาณพิเศษของโมอีเหรินแก่กล้ากว่าคนทั่วไปอยู่เป็นทุนเดิม เมื่อรวมกับถูกท่านตาฝึกให้หลอมโอสถและหลอมประดิษฐ์มาตั้งแต่เล็ก ภายในสถานการณืเช่นนี้ ญาณพิเศษของนางไม่แก่กล้าขึ้นพรวดพราดก็แปลกแล้ว

"เช่นนั้นท่านอยากหายไปหรือ" โมอีเหรินไม่สนใจหรอกว่าเขากำลังคิดอะไร ยังคงถามอย่างจริงจังยิ่ง

"หากสามารถคงอยู่ได้ คงไม่มีใครเลือกที่จะหายไปหรือกระมัง"

เฟิ่งอูซี้ไม่กลัวการหายไป เพื่อปกป้องตระกูลเฟิ่ง เขาก็สามารถตายไปได้อย่างไม่สะทกสะท้าน แต่ถ้ามีทางอื่นให้เลือกได้ เขาย่อมจะไม่มีทางสละทิ้ง

"ถ้าเช่นนั้นท่านประมุขเฟิ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่านี่คืออะไร" โมอีเหรินนึกคิด ไม่เลียดวิญญานท่อนนั้นก็ปรากฏขึ้นบนมือของนาง

"นี่คือ... ที่อนไม้ที่วางอยู่ในกองของจีปาเถะที่ไม่ต้องการแล้วในห้องสมบัติ" เฟิ่งอูซี้มองเพียงแวบเดียวก็จำได้

"ตอนนั้นไม่มีเวลาจัดระเบียบ จึงได้วางไว้ไม่ได้เอาไปทิ้งมาโดยตลอด" เฟิ่งอูซี้ที่แจ่มเพิ่มเติม คิดเล็กน้อยแล้วก็เสริมอีกว่า "ทว่าขณะข้าเข้าไปใกล้มันกลับรู้สึกสบายยิ่ง" ทั้งๆ ที่เขาเป็นร่างวิญญาน สมควรจะไม่มีความรู้สึกแท้ๆ

โมอีเหรินหมดคำพูด

ดังนั้นถึงได้กล่าวกันว่าความรู้เป็นสิ่งสำคัญอย่างแท้จริง แม้นางจะกลับตระกูลเฟิ่งมาเสริมความรู้ไปนานใหญ่แล้ว แต่ยังคงค้นพบว่าความรู้ด้านการฝึกบำเพ็ญที่สืบทอดมาในตระกูลเฟิ่งมิได้มีมากเท่าในแหวนฟู่สวรรค์

ท่านอาจารย์จงเจริญ!

ที่ว่าตระกูลเฟิงกลับมีบันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ดินแดนละเอียดเหลือหลาย ทำให้โมอีเหรินที่ความจริงมิได้คุ้นเคยกับดินแดนเทพยุทธ์มากนักมีความเข้าใจต่อดินแดนเพิ่มขึ้นอย่างมากในเวลาอันสั้น

"ท่านประมุขเฟิง นี่คือ 'ไม้เลื้อยวิญญาน'"

"ไม้เลื้อยวิญญาน?"

"กล่าวง่าย ๆ คือร่างวิญญานของท่านสามารถถึงสูงสุดอยู่ในนี้ เช่นนี้ก็จะมีไม่สลายหายไปแล้ว" ส่วนว่าไม้เลื้อยวิญญานนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร หรือว่ามันยังมีการใช้งานด้านอื่นอีกหรือไม่ อธิบายไปก็ยุ่งยาก โมอีเหรินจึงละเอาไว้

"แค่ไม่หายไป?" เฟิงอู่อึ้งมองท่อนไม้ท่อนนั้นด้วยความประหลาดใจภายนอกของมันดูเหมือนท่อนไม้ที่ถูกเผาจนเกรียมเป็นถ่านที่แท้ก็มหัศจรรย์ถึงเพียงนี้

"มันสามารถอุ้มน้ำรูปร่างวิญญานได้ แต่เนื่องจากรูปร่างเนื้อหาของท่านไม่อยู่แล้ว..."

"รูปร่างเนื้อหาของข้ายังอยู่"

"ดังนั้น...หา?" พอเข้าใจว่าท่านประมุขเฟิงพูดอะไร โมอีเหรินก็เบิกตาโพลงมองเขา "รูปร่างของท่านยังอยู่หรือ"

"ยังอยู่" เฟิงอู่อึ้งพยักหน้าตอบ

"...ไม่ได้เน่าเปื่อย?"

"ไม่"

"ไม่ได้เน่าสลาย?"

"ไม่"

"ไม่ได้กลายเป็นอัมปลักษณ์ผิวดูผิดปกติร่าง?"

"ไม่ก็เหมือนกับสภาพของข้าที่เจ้าเห็นในตอนนี่ ไม่ได้อ้วนไม่ได้ผอม มีหน้าข้ายังมีร่างจริงด้วย" โมอีเหรินสีหน้าหนักอึ้งจนไม่เหมือนประหลาดใจ แต่มันคือสีหน้าประหลาดใจจริงๆ ทำเอาเฟิงอู้อี้ชอบบอกชอบบใจ จนมุมปาก แอบยกขึ้นเป็นเส้นโค้ง

จากนั้นเขาก็พาโมอีเหรินไปด้านหลังเรือนไม้ ก่อนส่งพลังวิเศษออกมา สามส่วน

ทัศนียภาพลานเรือนเล็กที่เดิมที่ดูเหมือนมีป่าเขาและสระน้ำไหล เล็กๆ พลันเปลี่ยนไป ป่าเขาที่ใช้หินก้อนเล็กปูเป็นทางเดินยังคงเดิม แต่ใน สระน้ำเล็กกลับมีใบหน้ารวมถึงร่างกายที่ดูเหมือนกับเฟิงอู้อี้ทุกกระเปียดนี้ ปรากฏขึ้นมาในฉับพลัน ร่างนั้นนอนอยู่ในสระด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น บุรุษรูปงามร่างทองอร่ามดูราวกับมีชีวิต

คูสิ! สมบูรณ์แบบมากใช้หรือไม่

ไม่เนาเปื่อย ไม่บวบสลาย ไม่อัมปลักษณ์ ไม่ผิวดูผิดปกติร่าง

เฟิงอู้อี้หลงตนเองอยู่ชั่วคราว ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตนเองยามนี้ยังคงเป็น ร่างวิญญาณที่ล่องลอยเบาหวิวแทบไร้น้ำหนักและราวกับไร้ตัวตน เขา จึงยิ้มไม่ออกอีก

ด้านโมอีเหรินเองก็พูดไม่ออกโดยสิ้นเชิง

มัมมีก็ยังคงต้องพันผ้าจนผิวดูผิดปกติไปทั้งตัว ข้ายังต้องวางไว้ในพีระมิดถึงรักษาร่างไว้ได้ ทว่าผ่านมากพันกว่าปี ร่างของเขากลับยังคงมีสภาพเหมือนกับที่เห็นยามนี้

18

นี่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์!

ครั้นในห้วงสมองมีประโยคนี้ผุดขึ้นมา โมอีเหรินก็อดจะหัวเราะพรีดออกมาทีหนึ่งไม่ได้

ยังจะวิทยาศาสตร์อะไรอีก เดิมทีนางก็อยู่ในโลกที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์อยู่แล้วนี่

โมอีเหรินจิ้มหน้าผากตนเอง จู๋ๆ ก็นึกถึงไปหลี่จิงหง

เวลานางมีความสุขแล้วไปหลี่จิงหงได้เห็น เขาก็มีสีหน้าและแววตาอ่อนโยนเป็นพิเศษ... ทว่าตอนนี้เขาไม่อยู่...

หากจิงหงได้พบกับท่านประมุขเฟิ่ง เขาก็จะมีท่าทีเยี่ยงไรกันนะ

ด้วยความเคยชินเสมอมาของไปหลี่จิงหง จะต้องทำหน้าที่ภูเขาน้ำแข็งเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง มากที่สุดก็เหลือบตามองทีหนึ่ง สีหน้ายังคงเยือกเย็นดังเดิม

เทียบกันแล้ว นางยังคงต้องพยายามบ่มเพาะความแน่วแน่ให้มากขึ้นให้ได้

ร่างกายและวิญญาณอยู่แยกกัน นางนับว่าได้เปิดหูเปิดตากับสิ่งใหม่แล้ว

ส่วนเรื่องชื่อเสียงเกียรติยศคราวนั้นไม่นับ นั่นเป็นชื่อเสียงที่ตายไปแล้ว วิญญาณอยากหนี จึงถูกนางใช้ขวดวิญญาณจับเอาไว้ นั่นไม่มีความรู้สึก สุนทรีย์เลยสักนิด ภารกิจของท่านประมุขเพิ่งกลับให้ความรู้สึกสุนทรีย์เป็นอย่างมาก

หากแต่ใช้เวลามาพูดถึงเรื่องความสุนทรีย์ของเรื่องนี้หรือไร

สรุปคือนางคิดถึงไปหลัจึงหงแล้ว...

ทว่าท่านประมุขเพิ่งหาได้ค้นพบไม่ว่าโมอิเฮรินใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จึงเพียงแต่ทำสีหน้าเรียบเฉย อำพรางแววดาอาลัยอาวรณ์และมุ่งมาดปรารถนายามมองร่างของตนเอง

"ร่างของข้ายังอยู่ แต่เนื่องจากร่างของข้าได้รับบาดเจ็บสาหัส พลังชีวิตแตกซ่าน ต่อให้ยังดูมีสภาพดีมากก็เป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น รอข้าหายไปโดยสมบูรณ์แล้ว..."

'ท่านแม่ พลังชีวิตแตกซ่านสามารถก่อร่างสร้างขึ้นมาใหม่ได้ จากนั้นให้วิญญาณของเขาฝึกบำเพ็ญจนแข็งแกร่งขึ้นอีกหน่อยก็สามารถกลับเข้าร่างได้แล้ว' เสี่ยวทุนพลันพูดขึ้นในห้วงสมองของโมอิเฮริน

สร้างพลังชีวิตขึ้นมาใหม่? นางดูเหมือนจะเคยอ่านเจอในม้วนไม้หยกที่อาจารย์ทิ้งไว้

'อืม...' เสียงของเสี่ยวทุนมีแววไม่แน่ใจอยู่บ้างและโมโหหงุดหงิดอีกเล็กน้อย 'ท่านแม่ ข้านี้ก็ไม่ออกว่าต้องทำอะไร ฮือ... น่าจะต้องรอ

ให้ข้าก้าวหน้าขึ้นอีกหน่อยถึงจะสามารถเปิดความทรงจำที่สืบทอดมาได้ แล้วถึงจะได้รู้ว่าควรต้องทำอะไร' เสี่ยวทუნห่อเหี่ยวใจยิ่ง เนื่องจากช่วยท่านแม่ไม่ได้

โมอีเหรินมองร่างวิญญาณที่มั่นคงของเฟิงอู๋ซีปราดหนึ่ง เสี่ยวทუნต้องใช้เวลาานเท่าไรกว่าจะก้าวหน้าขึ้นอีก

'อยู่ที่นี้ไม่ไหว ไอวพิเศษไม่เพียงพอ มิหนำซ้ำอยู่ที่นี้ท่านแม่ก็ไม่มีทางก้าวหน้าขึ้นได้เช่นกัน' เสี่ยวทუნตอบอย่างซื่อตรงยิ่ง จากนั้นก็พูดกับโมอีเหรินต่ออีกเล็กน้อย

เช่นนั้นก็หมายความว่าต้องไปดินแดนแรกนภาแล้ว โมอีเหรินพอจะเข้าใจได้เลาๆ

"ท่านประมุขเฟิง ท่านเข้าไปในไม้เลี้ยงวิญญาณก่อนเกิด" อย่างน้อยก็สามารถรับรองได้ว่าร่างวิญญาณของเขาจะไม่แตกสลายไป

"เข้าไปไม้เลี้ยงวิญญาณนี้?"

"ไม้เลี้ยงวิญญาณนี้สามารถรักษาร่างวิญญาณของท่านเอาไว้ได้ ท่านเองก็สามารถนอนหลับหรือฝึกบำเพ็ญอยู่ข้างในนี้ได้เช่นกัน" โมอีเหรินบอกอย่างรวบรัด

เฟิงอู๋ซีฟังแล้วก็ยุ่งยากใจยิ่ง เขาเป็นวิญญาณ เขาไม่จำเป็นต้องนอนหลับ... ทว่าการฝึกบำเพ็ญ...

"ฝึกบำเพ็ญอย่างไร"

"ท่านประมุขเฟิง เคล็ดลับวิชาของตระกูลเฟิงท่านยังจำได้อยู่หรือไม่"

"จำได้ ข้ารู้แล้ว" แม้โมอีเหรินจะไม่ได้บอกข้อแตกต่างออกมา แต่เฟิงอู๋ซีก็เข้าใจแล้ว "หลังจากนั้นเล่า"

"หลังจากนั้นก็ขอให้ข้าหาวิธีทำให้ร่างเนื้อของท่านกลับมาดีดังเดิม

ได้ ท่านประมุขเฟิงก็จะสามารถกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง"

จากนั้นท่านประมุขเฟิงจะทรมานคนตระกูลเฟิงอย่างไร...เอ่อ หมายถึงจะนำพาคนตระกูลเฟิงก้าวไปสู่อนาคตที่ยิ่งใหญ่เพียงไร นางก็
ไม่มีความเห็นใดๆ

"ทำได้...จริงๆ หรือ" เฟิงอูซี้ไม่อยากเชื่ออยู่สักหน่อย

หากหายไปทั้งอย่างนี้ เฟิงอูซี้เชื่อว่าจะไม่อาจรับได้ จะอย่างไรตอนแรก
ที่เขาเลือกสละการฟื้นฟูร่างเนื้อทั้งไปและรักษาร่างวิญญาณไว้แทน
ก็เท่ากับเลือกความตายอยู่แล้ว นี่เป็นการเลื่อนเวลาตายให้ช้าลงเท่านั้นเอง
หากให้กล่าวว่ามีความเสียตายอะไร นั่นก็คือเขาเดินบนเส้นทางฝึกบำเพ็ญ
มาได้เพียงครั้งเดียว

หากยังมีโอกาส เขาก็อยากรู้ยิ่งว่าเมื่อฝึกบำเพ็ญมาถึงขีดขั้นที่เขาอยู่
หลังจากนี้ยังมีอะไรอยู่อีก

ส่วนที่ว่าเหตุใดตระกูลเฟิงถึงไม่กลายเป็นความเสียหายของเขา

นั่นเป็นเพราะว่าเวลานั้นเฟิงอูซี้ได้ทำทุกสิ่งทีตนเองสามารถทำได้
ไปสิ้นแล้ว เรื่องต่อจากนั้นก็ขอมอบให้ผู้สืบทอดรุ่นถัดไป

ชีวิตที่มีความเสียหายแต่มีความรู้สึกผิด เฟิงอูซี้สามารถรับได้
อย่างสงบ แต่บัดนี้ไม่มีอิหรินกลับมามอบหนทางอีกสายหนึ่งให้แก่เขา

"ได้หรือไม่ได้ ท่านประมุขเฟิงสามารถอยู่รอดเป็นประจักษ์พยาน
ด้วยตนเองในวันหน้า ตอนนี้ข้าต้องออกไปแล้ว ท่านประมุขเฟิงจะเข้ามา
หรือไม่เจ้าคะ"

"อืม ตระกูลเฟิงก็มอบให้เจ้าแล้ว" พอกกล่าวจบ เฟิงอูซี้ก็เข้าไปใน
ไม้เลื้อยวิญญาณทันที

ไม้เลื้อยวิญญาณสีดำมืดหมึสว่างวาบขึ้นชั่วคราว ก่อนจะกลับคืน

สภาพเดิม

"มอบให้ข้า เช่นนั้นข้าก็จะทำตามความต้องการของข้าแล้ว" นางไม่ขำนาฏการเป็นพี่เลี้ยง ทว่าตระกูลเฟิงเดิมที่ก็มีเหล่าผู้อาวุโสและประมุขเฝ้าอยู่ นางไม่ถือสาที่จะขึ้นนั่งคน

สรุปคือโมอีเหรินไม่ถือสาที่จะเป็นประมุขหวง แต่นางถือสาที่จะต้องเป็นพี่เลี้ยง อยากให้นางดูแลก็ต้องทำตามความต้องการของนาง นางจะไม่เอาอย่างท่านประมุขเฟิงเด็ดขาด

โมอีเหรินเก็บไม้เลียงวิญญานและ 'เฟิงอูชี' เข้าไปในแหวนพู่สวรรค์ จัดวางไว้ในสถานที่หนึ่งเป็นพิเศษ เพื่อให้ 'เฟิงอูชี' ไม่น่าเบื่อ ไม่บุบสลาย ไม่อัปลักษณ์ ไม่ผิดรูปผิดร่าง จากนั้นพอลบออกมาถึงลานเรือนส่วนหน้าของเรือนไม้ก็มองเห็นก้อนหินน้อยที่ถูกเสียวทูนสั่งสอนจนเชื่องกลิ้งมากระโดดตุงๆ อยู่เบื้องหน้านาง

"เจ้านาย..." น้ำเสียงของก้อนหินน้อยประจบสอพลอย

"เจ้านายหรือ" โมอีเหรินแยมยิ้ม

"เจ้านายจะไปแล้ว? เช่นนั้นพาก้อนหินน้อยออกไปด้วยได้หรือไม่"

"ก้อนหินน้อย?" โมอีเหรินเลิกคิ้ว

"เป็นชื่อที่ได้ทำเสียวทูนตั้งให้ก้อนหินน้อย"

"..." น้ำเสียงเอียงอายนี้มันเรื่องอะไรกันนะ

"เจ้านาย ก้อนหินน้อยน้ำหนักเบา ทั้งยังตัวเล็ก ไม่เปลืองแรงของเจ้านายเสียเท่าไร ก้อนหินน้อยยังสามารถช่วยเจ้านายวางค้ายกลและสะเคาะค้ายกลได้อีกด้วย ก้อนหินน้อยจะทำตัวเชื่องฟัง เจ้านายพาก้อนหินน้อยออกไปด้วยได้หรือไม่" น้ำเสียงก้อนหินน้อยฟังดูจริงใจและ

น่ารักกว้าง่าย แตกต่างจากก้อนหินน้อยที่วางค้ายกลแกลั้งคนก่อนหน้านี้ จากหน้ามือเป็นหลังมือ

"เจ้าตามข้าไปแล้ว ที่นี้จะทำอะไร"

"ค้ายกลของที่นี่ยังอยู่ หากมีไซ่ประมุขเฟิงหรือประมุขหวงก็ฝ่าเข้ามาไม่ได้" ก้อนหินน้อยรีบบอก

มีไซ่เฟิงฝ่าเข้ามาไม่ได้ ค้ายกลข้างในนี้ไซ่เพลิงสุวรรณคีสีทองและเพลิงสุวรรณคีสีม่วงเป็นสิ่งจำแนกแยกแยะ ไม่มีเพลิงสองชนิดนี้ ค้ายกลจะเปลี่ยนเป็นค้ายกลสังหารอันโหดร้ายทารุณ รับรองว่าต่อให้คนเข้ามาได้ ก็กลับออกไปไม่ได้

การที่เพิ่มก้อนหินน้อยมาค้ายกลก็เพียงเพื่อให้ค้ายกลฝ่าได้ ยากยิ่งขึ้น และทำให้คนที่ฝ่าค้ายกลมีจุดจบน่าเศร้ากว่าเดิมนั่นเอง... อันที่จริงดินแดนเทพยุทธ์ในปัจจุบัน ผู้ที่เข้าใจค้ายกลแทบจะไม่มี เขตลี้ลับอันเป็นของประมุขเฟิงโดยเฉพาะนี้ไม่มีใครเข้ามาได้โดยสิ้นเชิง

"เจ้านาย..." โมอีเหรินลังเลไม่หาคำตอบ ก้อนหินน้อยก็กระวนกระวายเหลือเกิน

"ท่านแม่ พามันไปด้วยเถอะ" เสี่ยวทุนรีบพูด "มันช่วยท่านแม่ต่อสู้ได้ และก็ช่วยท่านแม่สั่งสอนคนชั่วได้อีกเช่นกัน ท่านแม่ไม่ต้องให้อาหารอีกทั้งยังหยิบมาทูปคนได้ด้วย มีประโยชน์อย่างยิ่ง"

"..." หยิบคิดลามายาไปทูปคน? จะฟุ่มเฟือยเกินไปหน่อยหรือไม่

ทว่าถึงอย่างไรก็นำร่างเนื้อและร่างวิญญาณของท่านประมุขเฟิงติดตัวมาด้วยแล้ว ในเมื่อไม่ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของเขตลี้ลับพาก้อนหินน้อยไปด้วยอีกก้อนก็มีไซ่เรื่องใหญ่อะไรจริงๆ

"ก็ได้" โมอีเหรินพยักหน้า ก้อนหินน้อยก็ดีใจแล้ว

"เจ้านาย ก้อนหินน้อยจะทำตัวเชื่อฟังแน่นอน"

"ท่านแม่ ท่านพวก้อนหินน้อยไว้บนตัว ก้อนหินน้อยสามารถ
ฝึกบําเพ็ญไปพร้อมกันท่านได้" เสี่ยวทุนรีบพูดอีก

สิ่งที่นางฝึกคือเคล็ดวิชาสู่นั่น กลิ่นอายสู่นั่นที่แผ่ออกมาถือเป็น
สภาพแวดล้อมในการฝึกบําเพ็ญที่ดีที่สุดสำหรับสัตว์วิเศษและก้อนหินวิเศษ
ที่มีสติปัญญาโดยธรรมชาติอย่างพวกมัน

"อืม ได้" โมอีเหรินพยักหน้าทีเดียว ก้อนหินน้อยก็กลายเป็นก้อนหิน
ที่ขนาดเล็กยิ่งกว่าเดิม แนบติดอยู่บนติ่งหูของโมอีเหริน

"พวกเราไปกันเถอะ"

สิ่งที่ควรรู้ได้รู้หมดแล้ว นางเตรียมตัวจะ...ไปจากตระกูลเฟิงแล้ว

พอโมอีเหรินออกจากเขตลี้ลับก็ตรงกลับที่พักไปหาโมซังเงิน ซึ่ง
ท่านตาของนางก็กำลังชงชาอยู่ในห้องเพียงลำพังพอดี

"ท่านตา ข้ากลับมาแล้วเจ้าคะ" โมอีเหรินเล็งจังหวะขณะท่านตา
วางชาลงและโผล่เข้าอ้อมกอดของเขาทันที

โมซังเงินเตรียมตัวจะถูกหลานสาวโผล่มาหาอยู่ก่อนแล้ว ทางหนึ่ง
ตบปลอบโมอีเหรินเบาๆ อีกทางก็คิดว่าโมอีเหรินเกิดความเคยชินพรรคนี้
ตั้งแต่เมื่อไร

อืม...ดูเหมือนจะตั้งแต่หลังข้ากลับมาจากแดนถิ่นอำนาจพร

แม้ข้างกายโมอีเหรินจะมีบุรุษเพิ่มมาอีกคน ทว่าโมอีเหรินดูเหมือน
จะติดเขามากขึ้นเช่นกัน ตอนนี้อยู่ต่อหน้าเขาก็มิได้สุขุมหนักแน่นจน
เหมือนกับเป็นผู้ใหญ่ผู้หนึ่งอย่างตอนเด็กๆ แล้ว กลับกลายเป็นมีความ
เป็นเด็กเพิ่มขึ้นหลายส่วน

ทว่าเวลามีคนนอกอยู่ด้วย โมอีเฮรินก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่สุขุมหนักแน่น
ผู้นั้นอีกครั้ง

โมซึ่งเงินยืมพลางตบปลอบหลานสาว "หาสิ่งที่เจ้าต้องการเจอ
หรือไม่"

"เจอเจ้าค่ะ มีหน้าซ้ำซ้ำยังค้นพบอะไรอีกตั้งมากมาย..." โมอีเฮริน
ปล่อยญาณวิเศษออกไปตลอดเวลา ขณะกลับมาที่แนใจแล้วว่าบริเวณ
ใกล้ๆ นี้ไม่มีคนอื่น จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเขตลับให้ท่านตาฟังทั้งหมด

มีเรื่องในดินแดนเทพยุทธ์อีกหลายเรื่อง โมอีเฮรินยังไม่เข้าใจ
ไม่อาจแน่ใจได้ว่าสิ่งที่ตนเองคิดถูกต้องหรือไม่ นำเรื่องราวมาบอกท่านตา
ลองฟังข้อวินิจฉัยของท่านตาคูย่อมาจะดีกว่า

"...ต่อมาข้าก็นำศิลาออกมาด้วย ก่อนหินน้อย กล่าวทักทาย
หน่อย" โมอีเฮรินหยิบก้อนหินน้อยที่อยู่บนตั่งหลงมา

ก้อนหินน้อยเปลี่ยนกลับมามีขนาดเท่าเดิมแทบจะในทันที

"ท่าน...ท่านตา ข้าคือ...ก้อนหินน้อย" ก้อนหินน้อยประหม่าอยู่
เล็กน้อย

ตามสัญชาตญาณของมันที่เป็นก้อนหิน...

ได้ทำเสียวุ่นเป็นดาวพิฆาตของมัน เป็นคู่ปรับที่นักกลัวอันดับหนึ่ง
ของมัน

เจ้านายเป็นท่านแม่ของได้ทำเสียวุ่น ทั้งยังสามารถทำลายค่ายกล
ดวงตาของมันได้อย่างง่ายดาย มันย่อมจะกลัวนางเช่นกัน อยู่ต่อหน้านาง
ก็ทำตัวเซื่องซึ้งโดยคุณ

จากนั้นคนผู้นี้เป็นท่านตาของเจ้านาย เจ้านายเคารพรักเขามาก
ด้วยเหตุนี้มันจึงยอมต้องเคารพรักผู้ที่เจ้านายเคารพรักด้วยเช่นกัน มิเช่นนั้น

เกิดท่านตาไม่ชอบมันขึ้นมา เจ้านายโยนมันทิ้ง มันก็ต้องกลายเป็น
'ก้อนหินน้อยเร่ร้อน' แล้ว

"ศิลาമായา?" โมซึ่งเงินจ้องมองมัน

ก้อนหินน้อยกระโดดขึ้นลง เหมือนว่ากำลังพยักหน้าตอบ

สายตาของท่านตาดูมันยิ่ง ก้อนหินน้อยมีความกดดันใหญ่หลวง

ปานภูเขา

"จะทำตัวเชื่อฟัง?"

ก้อนหินน้อยรอยเอ่ยปากพูดไม่ไหว จึงกระโดดแรงขึ้นเสียเลย "แน่นอน
จะทำตัวเชื่อฟัง"

"ปกป้องโมอีหริน?"

"แน่นอนๆ ปกป้องแน่นอน!" ก้อนหินน้อยเอ่ยเสียงดังออกมาได้
ในที่สุด

"อืม" คราวนี้ท่านตาถึงได้พยักหน้า

ก้อนหินน้อยนอนแหมะอยู่บนมือโมอีหรินแทบจะทันที เหงื่อ...

ไหลนอง

ด้านโมอีหรินก็มองท่านตาด้วยความเลื่อมใสบูชา

นี่คือก้อนหินที่พูดได้เชียวนะ ท่านตามองเห็นแล้วกลับไม่มีท่าที่
ประหลาดใจแม้แต่น้อยนิด ซ้ำยังสามารถใช้สายตาชู่ก้อนหินน้อยจน
เชื่องเชื่อได้อีกด้วย

ท่านตาอาจจึ่งหมายยิ่ง

นางย้อนกลับมาพิจารณาตนเอง ลำพังแค่สนทนากับท่านประมุขเพียง
ก็มีอยู่หลายหนที่นางเปลอลุกส์ลูกกลนแล้ว

จะต้องศึกษาความแน่วนี้เช่นนี้จากท่านตาให้ดี โมอีหรินกำหนด

"ท่านตา เกี่ยวกับตระกูลเฟิงและดินแดนเทพยุทธ์ ข้าคิดถูกหรือไม่"
โมอีเหรินติดก้อนหินน้อยกลับไปเป็นต่างหูต่อ จากนั้นถึงเอ่ยถาม

"น่าจะถูกเป็นส่วนใหญ่" โมซังเงินเองก็คิดเล็กน้อย "ขณะข้าเฟิงไปถึง
ดินแดนเทพยุทธ์ก็เคยบุกทะลุเขตสี่ลี้ลับจำนวนหนึ่ง เคยค้นพบบางสิ่ง
บางอย่าง... ม้วนไผ่หยกที่ตอนยังเล็กเจ้าผลอไปทำเล็ดหายดิสไปแล้วได้
อ่านเนื้อหาข้างในก็เป็นสิ่งที่ได้มาในเวลานั้น เวลานั้นข้าเองก็เคยเห็น
ร่องรอยและบันทึกที่ไม่สมบูรณ์จำนวนหนึ่ง เมื่อนำมารวมกับเรื่องที่เจ้า
พูดถึงในตอนนี้... ก้อนหินน้อย ภาพที่เจ้าทำให้โมอีเหรินเห็นในค่ายกล
ดวงตาล้วนเป็นของจริงหรือ" พุดมาถึงตรงนี้ โมซังเงินก็เปลี่ยนมาถาม
ก้อนหินน้อย

การที่ศิลาภาษามีสติปัญญาได้จะต้องใช้เวลาเกินกว่าที่พวกเขา
จะจินตนาการได้อย่างแน่นอน บางทีมันอาจจะรู้ หรือไม่มันก็อาจจะ
เคยได้ประสบมาด้วยตนเอง

"เป็นของจริง" ก้อนหินน้อยตอบด้วยเสียงเล็กๆ จากบนติงหูโมอีเหริน
"เวลานั้นเจ้าก็มีจิตสำนึกรับรู้แล้ว?"

"ยังไม่มี เพียงแต่จำเอาไว้ได้" ก้อนหินน้อยมีจิตสำนึกรับรู้อย่าง
แท้จริงหลังจากดินแดนพื้นตัว ภาพก่อนหน้านั้นล้วนเป็นมันจำเอาไว้
ไม่ปะติดปะต่อขณะมัน 'ได้สติ' อันที่จริงมันหาได้เข้าใจไม่ว่าสิ่งเหล่านั้น
คืออะไร เพียงแต่รู้สึกที่... เจ็บเหงา หรือไม่รู้รู้สึกว่ามันก็เป็นความ
อภิรมย์ประเภทหนึ่ง

มันนำภาพเหล่านั้นมาเล่นสนุกกับตนเอง เช่นนี้ยามได้สติมันก็จะ
ไม่รู้รู้สึกเบื่อหน่าย

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าตนเองอยู่มานานเท่าไรแล้ว" โมซังเงินถามอีก

"ไม่รู้" แม้จะมีจิตสำนึกรับรู้ แต่จะอย่างไรก้อนหินน้อยก็เป็นเพียงหินก้อนหนึ่ง เรื่องบนโลกมันล้วนไม่เข้าใจ ต่อมามันได้เผลอมาয়งเขตลี้ลับ และได้พบคนผู้หนึ่ง...ก็คือเฟิงอูซี

ด้านเฟิงอูซีเองก็รู้จักมัน ไม่ห้ามที่มันเล่นส่งเดชไปทั่วเขตลี้ลับ และยังคุยกับมันอีกด้วย มันกับเฟิงอูซีถึงได้กลายเป็น 'สหาย' กัน...คำนี้เป็นเฟิงอูซีสอนมัน มันถึงได้อยู่ในเขตลี้ลับต่อมา

กาลเวลาไม่มีความหมายต่อก้อนหินน้อย เมื่อแรกสุดมันยังแกล้งคนที่บุกเข้ามาเสียจนปางตาย แล้วถึงค่อยจัดการปิดปาก ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับอารมณ์ของมัน

จวบจนได้พบกับใต้เท้าเสี่ยวทุน...ดาวพิฆาตของแท้ เกิดมาเป็นก้อนหินน้อยยังคงไม่อาจกำเริบเสิบสานเกินไปได้จริงๆ

"อืม..." โมซังเดินพึมพำใคร่ครวญ "อิเหริน เจ้าตั้งใจจะไปโดยค้ายกลส่งตัวที่เทือกเขาวันไซ่วหรือ"

"เจ้าคะ" โมอิเหรินพยักหน้า

"เหตุใดจึงไม่ใช่ที่อยู่ในเขตลี้ลับ"

"เขตลี้ลับเป็นของประมุขเฟิง ไม่อนุญาตให้ผู้อื่นเข้าไปมาโดยตลอด บางทีอาจจะมีเหตุผลพิเศษที่ข้าไม่รู้อยู่ ดังนั้นข้าจึงมิได้แตะต้องของในเขตลี้ลับ" มีแค่ไม้เลี้ยงวิญญาณเท่านั้น รวมถึงพาร่างเนื้อของเฟิงอูซีติดออกมาด้วย

ขณะออกจากเขตลี้ลับ นางยังได้สังเกตเห็นคู่กายกลที่พิทักษ์เขตลี้ลับอย่างละเอียด จากนั้นก็ได้ร่วมกับก้อนหินน้อยเพิ่มของจำนวนหนึ่งเข้าไปในนั้น หากวันหน้ามีใครกล้าทะเลาะทะเลาะเข้าไป นั่นก็...ต้องช่วยเหลือนตนเองแล้ว

"ในเมื่อเขตลี้ลับห้ามคนอื่นนอกจากประมุขเพิ่งเข้าไปมาโดยตลอด วันหน้าหากมีคนในตระกูลเพิ่งต้องการไปจากดินแดนเทพยุทธ์ก็ไม่เหมาะที่จะไปทางค่ายกลส่งตัวในเขตลี้ลับ ดังนั้นข้าจึงได้อยากไปดูค่ายกลส่งตัวที่เทือกเขาวุ่นไซ่วเสียหน่อย หากสามารถใช้ได้ ก็เดินทางไปจากที่นั่นเลย"

เมื่อเป็นเช่นนั้น หากดินแดนเทพยุทธ์มีคนฝึกบำเพ็ญจนถึงจุดสูงสุดแล้วยังอยากเสาะหาขีดขั้นที่สูงกว่า ก็สามารถใช้งานค่ายกลส่งตัวในที่นั่นได้

โม่ซังเงินพยักหน้า อีเหรินคิดได้ละเอียดยิ่ง "ปล่อยให้เจ้าไปดินแดนแรกนภาคนเดียว กลัวหรือไม่"

"ท่านตา ท่านไม่ไปหรือเจ้าคะ" โม่อีเหรินนึกมาตลอดว่าท่านตาจะไปด้วย

"เซวียนอึงกับเซวียนฉียังมีพลังแก่นแท้ไม่ถึงระดับที่จะไปยังดินแดนแรกนภาได้" ถ้าเขาไปด้วย นางจะวางใจทั้งคนทั้งสองไว้หรือไร

อีกประการหนึ่ง แม้โม่ซังเงินจะเย็นชา แต่ผู้ที่เขาให้ความสำคัญ เขากลับจะให้การปกป้องอย่างเต็มที่ ในจำนวนนี้รวมถึงเฟิงเหยียนด้วย

แม้พลังยุทธ์ของเฟิงเหยียนจะค่อนข้างสูง แต่ก็ยังไม่ถึงเกณฑ์ที่จะไปยังดินแดนแรกนภาได้

สามคนนี้โม่ซังเงินเห็นว่าล้วนจำเป็นต้องฝึกพิเศษ

โม่อีเหรินคิดแล้วก็พยักหน้า จากนั้นก็หยิบก้อนหินน้อยลงมา "ก้อนหินน้อย เจ้าอยู่กับท่านตา"

"เจ้านาย..." มันชอบกลิ่นอายบนตัวเจ้านาย ไม่อยากแยกจากเจ้านาย...

"เจ้าอยู่กับท่านตา ถ้ามีปัญหาเรื่องค่ายกล เจ้าสามารถช่วยคลี่คลายได้ และก็สามารถวางค่ายกลฝึกพวกพี่ชายของข้าได้ ก้อนหินน้อย ข้ามอบหมายงานนี้ให้เจ้า เจ้าต้องช่วยปกป้องพวกท่านตาแทนข้า รอท่านตาไปถึงดินแดนแรกนภาแล้ว พวกเราจะได้พบหน้ากันแน่นอน ตกลงหรือไม่"

ก้อนหินน้อยพิจารณาได้ชั่วครู่ก็กระโดดอยู่บนมือโมอีเฮริน

"ก็ได้" เป็นการช่วยเจ้านาย ก้อนหินน้อยจึงรับปาก "หากแต่เจ้านายห้ามลืมห้านะ"

"ไม่ลืมนั่นเอง ขอใบ้เจ้านายก้อนหินน้อย" โมอีเฮรินมองไปยังท่านตา "ท่านตา เช่นนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ"

โมซึ่งเงินคิดแล้วก็พยักหน้า "ก็ดี"

ศิลาสมาสามารถวางค่ายกลฝึกความมั่นคงของสภาพจิตใจพวกเขาได้พอดี

จริงอยู่ว่าการฝึกบำเพ็ญมีวิธียกระดับให้สูงขึ้นได้ภายในเวลาอันสั้น แต่สภาพจิตใจตามทันหรือไม่กลับเป็นปัญหาใหญ่ บัดนี้มีศิลาสมาาก็สามารถแก้ปัญหานี้ได้พอดี

ก้อนหินน้อยเป็นฝ่ายกระโดดไปอยู่บนตัวโมซึ่งเงิน ก่อนแนบตัวติดกับลายปักบนสากเสื้อของเขา มิหนำซ้ำพอบแนบตัวลงไปก็เปลี่ยนตนเองให้มีสีสันเหมือนกับลายปักทุกกระเบียดนิ้ว ทำให้คนมองไม่ออกโดยสิ้นเชิง

ศิลาสมาไม่เสียแรงที่เป็นศิลาสมาจริงๆ โมซึ่งเงินเพียงเหลือบมองปราดหนึ่งแล้วไม่ใส่ใจอีก

"เช่นนั้นสำหรับตระกูลเพ็ง เจ้ามีแผนจะทำอย่างไร" หากนางต้องการจะโยนทิ้งไม่สนใจ เกรงว่าผู้อาวุโสใหญ่และประมุขเผ่าคงจะไม่มีทางยอมปล่อยไปง่ายๆ แน่

"ท่านประมุขเพิ่งบอกข้าว่าประมุขหวงตัดสินใจทำอะไร คนในตระกูล ก็จะต้องเชื่อฟังทำตาม" โมอีเหรินยิ้มตาหยีจนเหมือนลูกจิ้งจอกตัวหนึ่ง ไม่ซึ้งเงินฟังแล้วก็ยิ้มบางๆ

เมื่อประมุขหวงก้าวออกมา ใครจะมาสู้ได้

ความเผด็จการก็แบ่งเป็นสองประเภท ประเภทแรกคืออย่างประมุขเพิ่ง ไม่ว่าเรื่องใดก็ต้องทำด้วยตนเอง เรื่องที่เขาตัดสินใจ คนในตระกูลก็ต้องเดินตามหลังเขา ปฏิบัติตามที่เขาต้องการ อีกประเภทคือเหมือนความคิดของโมอีเหริน นางตัดสินใจภาพรวม ประมุขเผ่าและเหล่าผู้อาวุโสคอยระวังรายละเอียด แล้วนำไปปฏิบัติให้ดี

อันที่จริงโมอีเหรินเองก็เผด็จการเช่นกัน เพียงแต่เพิ่งรู้สึกคิดไม่ถึงเท่านั้น

ด้านสองตาหลานก็ต่างรู้กันอยู่ในใจ

"จริงสิ ท่านตา พี่ใหญ่กับพี่เล็กและเขี้ยวเงินกับเซ็นเล่าเจ้าคะ ไฉนจึงไม่เห็นพวกเขาเลย"

"ทั้งสองคนกำลังอยู่ในห้องฝึกบำเพ็ญ เขี้ยวเงินกับเซ็นเฝ้าอยู่ที่นั่น" รู้ว่าโมอีเหรินเข้าไปเขตลับแล้ว โมซึ้งเงินจึงส่งสองตัวนั้นไปเฝ้าห้องฝึกบำเพ็ญ เพื่อไม่ให้พวกมันเบื่อหน่ายเกินไป แล้วหอบสีหน้าท่าทางน่าสงสารเหมือนถูกคนทิ้งเนื่องจากโมอีเหรินไม่ยอมมาให้เขาเห็นได้ทุกวัน

โมอีเหรินลอบแหงมือตัก ฟังจากน้ำเสียงของท่านตา ดูติดจะรังเกียจ รังอนเขี้ยวเงินและเซ็นอยู่สักหน่อย

"ท่านตา เรื่องดินแดนแรกนภา บนดินแดนเทพยุทธ์ไม่มีใครรู้จริงหรือเจ้าคะ"

"ถึงจะมีก็น้อยมาก ถ้าพลังยุทธ์สามารถบรรลุขั้นราชันยุทธ์ได้ ก็อาจ

จะเคยได้ยิน"

"เช่นนั้นต้องบอกพวกท่านตาเหี้ยนกับท่านตาเจ้อหรือไม่เจ้าคะ"

"เรื่องของพวกเขา เจ้าไม่ต้องไปสนใจ เจ้าตั้งใจจะไปเมื่อไร"

"รอพวกท่านที่ออกด่านกักตัวก่อนเจ้าคะ" โมอีเหรินคิดไว้เรียบร้อย
แล้ว ในช่วงเวลานี้นางก็ต้องคุยกับประมุขเผ่าและผู้อาวุโสใหญ่สักหน่อย

"ก็ดี เช่นนั้นเจ้าไปพักก่อนก่อนเถอะ" แม้ว่าพอฝึกบำเพ็ญจนถึง
ระดับขั้นอย่างโมอีเหรินจะไม่ต้องให้ความสำคัญกับการนอนหลับแล้ว แต่
การไม่ได้หลับตาเลยตลอดยี่สิบกว่าวัน เพียงอาศัยการนั่งสมาธิช่วงเล็กๆ
คืนความกระปรี้กระเปร่า โมซังเฉินรู้สึกว่านี้ยังคงทำให้หลานสาวของเขา
ดูอ่อนล้าซุบซิดอยู่ดี

"ข้าจะไปทำอาหารมาให้ท่านตาทานสักหน่อยก่อนค่อยไปพักเจ้าคะ"

โมอีเหรินเปียดกระแสะแขนท่านตา ก่อนจะเดินไปยังห้องครัวที่ด้านหลัง
นางไม่ได้หันหน้ากลับไป จึงไม่ได้เห็นว่ามูมปากท่านตาของนาง
ยกขึ้นน้อยๆ

นับตั้งแต่ตัดสินใจนำโมอีเหรินมาเลี้ยงไว้ข้างกายจวบจนปัจจุบัน
โมซังเฉินไม่เคยนึกเสียใจ และไม่เคยนึกรำคาญเลย

โมอีเหรินเป็นญาติเพียงผู้เดียวบนโลกนี้ที่เขายอมรับ อีกทั้งมี
ความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่ใกล้ชิดที่สุดกับเขา

พอนางไปดินแดนแรกนาแล้ว เขาก็คงจะไม่ขึ้นไปพักใหญ่กระมัง...

สี่วันต่อมาลู่อูเซวียนฉิ่งและลู่อูเซวียนฉีก็ออกมาจากห้องฝึกบำเพ็ญ
ตามกันไปในที่สุด เมื่อได้เห็นโมอีเหรินก็ล้วนดีใจยิ่ง

หนึ่งครอบครัวสี่คนสามารถนั่งกินข้าวพูดคุยกันได้ แม้จะเป็นเรื่อง

ธรรมดาสามีญ แต่กลับทำให้พวกเขาล้วนรู้สึกสบายใจอีกทั้งอบอุ่นมาก
 ในส่วนนี้ไม่มีอิหรินนอกจากย้ายพีชสมุญไพรที่มีเฉพาะในตระกูลเฟิง
 มาไว้ในแหวนฟูสวรรค์แล้ว ก็ยังจับเข้าคุยกับเฟิงเซียนลี้รวมถึงผู้อาวุโสใหญ่
 โดยเฉพาะ

ประเด็นสำคัญมีสามข้อภายใต้เงื่อนไขที่ตระกูลเฟิงยังคงเรือนกาย
 ข้อแรก นอกจากการฝึกพลังแก่นแท้แล้ว ต้องให้ความสำคัญกับ
 การหาประสบการณ์เป็นพิเศษ เปิดโลกทัศน์ของคนในตระกูลให้กว้าง
 และก็ต้องแก้ไขข้อจำกัดกับเงื่อนไขบางประการในการหาประสบการณ์
 ด้วย

แนวความคิดสำคัญก็คือต้องไม่ทำตัวเป็นที่สะดุดตา ต้องระมัดระวัง
 แต่ห้ามปล่อยยให้คนชมเชย

ข้อที่สอง คือต้องเปิดเผยเรื่องเกี่ยวกับดินแดนแรกนภา ผู้ใดที่มี
 พลังยุทธ์บรรลุขั้นราชันยุทธ์ระดับเก้าจะสามารถเลือกได้อย่างอิสระว่า
 ต้องการจะไปแสวงหาการบรรลุขีดขั้นที่สูงกว่ายังดินแดนแรกนภาหรือไม่

สถานที่ที่มีไอวิเศษเข้มข้นกว่า แม้จะเป็นผลดีต่อการฝึกบำเพ็ญ
 แต่การฝึกบำเพ็ญเป็นเรื่องทารุณมาแต่ไหนแต่ไร ราชันยุทธ์ผู้ส่งฝ่าเผย
 ไปถึงที่นั่นแล้วก็เพียงบุคคลระดับล่าง การจะไปดินแดนแรกนภาจึง
 ต้องมีความตื่นตัวต่อความเป็นความตาย

ข้อสุดท้าย คือมุ่งเน้นบ่มเพาะหมอลิธและช่างหลอม ส่วน
 นักค่ายกลนั้น ตามที่โมอีหรินรู้มา ปัจจุบันมีเพียงท่านดาที่กำลังศึกษา
 คั่นคว้าวอยู่

มี 'ความเชี่ยวชาญด้านโดด้านหนึ่ง' อยู่ในตัว ถึงจะไปดินแดนแรกนภา
 ก็ไม่ต้องหวังว่าจะตกอับสิ้นไร้ไม้ตอก

ขณะเดียวกันนางเองก็จะทิ้งตำรับยาและยาลูกกลอนที่นางแก้ไขปรับปรุงไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อให้ผู้มีความตั้งใจจะเป็นหมอโอสถในตระกูลได้ใช้อ้างอิง

แน่นอนว่าถ้าทุกคนยอมพัฒนาส่งเสริมตำรับยาที่นางคิดค้นขึ้นเองเป็นต้นว่ายาสะกดร่างและยาสลบ นางก็จะดีใจมาก

ผู้อาวุโสใหญ่กับเฟิงเซียนลิ่งรู้ว่าพวกเขาตั้งใจจะรังตัวประมุขหวงไว้ไม่ได้ แต่อย่างน้อยมิ้อเหรินก็ได้ไม่เหลียวแลตระกูลเฟิงอย่างสิ้นเชิง ยังคงใส่ใจต่อตระกูลเฟิงอยู่ เท่านั้นผู้อาวุโสใหญ่ก็พอใจแล้ว เรื่องอื่นเหล่าผู้อาวุโสมิกล้ามีความเห็นใด

หลังจากได้ประจักษ์ใน 'ความสง่าองอาจ' ของประมุขหวงในลานฝึกยุทธ์ พวกเขาก็ลี้มเล็กความคิดที่จะรังตัวประมุขหวงไว้ด้วยกำลังแล้ว

ถ้าเกิดเรื่องอย่างมีใครบางคนบุกฝ่าออกจากตระกูลเหมือนเมื่อหลายสิบปีก่อนขึ้นอีกครั้งก็จะเป็นไม่ดีย่างยิ่ง

ที่ทางเข้าออกของตระกูลเฟิง เฟิงเซียนลิ่งกับเหล่าผู้อาวุโส รวมถึงคนที่ชมการต่อสู้อยู่ในลานฝึกยุทธ์เมื่อวันที่มิ้อเหรินทำการประลองล้วนมาทั้งหมดแล้ว

"เซวียนฉิ่ง เซวียนฉี จำไว้ว่าต้องกลับมาด้วย" เฟิงเหยี่ยกล่าว

"อืม" แม้จะอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน แต่ดูเซวียนฉิ่งไม่มีทางลี้มแน่นอน

"ท่านเองก็ต้องพยายามเข้าล่ะ" ฉูเซวียนฉีกกล่าวเช่นกัน พวกเขาจะต้องยกระดับพลังแก่นแท้ให้สูงขึ้น

พวกเขาไม่สู้กันก็ไม่วู้จัก เฟิงเหยี่ยเกิดมามีนิสัยว่าเจงอีกทั้งเปิดเผยตรงไปตรงมา สู้แพ้แล้วก็มีได้ทำให้เขาผิดหวังท้อแท้ กลับกลายเป็นได้

คลุกคลีกับสองพี่น้องจนคุ้นเคย

พลอยทำให้เขาเองโชคดีมีโอกาสดำเนินเป็นแขกยังสถานที่พักของ
ประมุขหวง 'ได้ 'เล่น' กับสัตว์ตัวน้อยที่พูดได้ทั้งสองตัวนั้นเล็กน้อย...
ช่างโชคดีอีกทั้งมีความสุขเกินไปแล้วจริงๆ

ส่วนประมุขหวงก็ไม่เสียแรงที่เป็นประมุขหวง ไม่เพียงมีพลังแก่นแท้
แข็งแกร่ง ยังหลอมโอสถและหลอมประดิษฐ์เป็นอีกด้วย พวกเขาจะต้อง
เรียนรู้ให้มากจึงจะใช้ได้

"ประมุขหวง ที่ดินแดนแรกนภาน่าจะมีคนตระกูลเพ็งอยู่เช่นกัน
ขอได้โปรดอย่าลืมไปเยี่ยมเยียนสักหน่อย" พอลคิดถึงว่าประมุขหวงไม่อาจ
รั้งอยู่ต่อ แม้ผู้อาวุโสใหญ่จะรับความจริงได้ ก็ยังคงต้องแอบถอนหายใจ

"อืม เข้าไปแน" โมอีเหรินพยักหน้า "บรรดาชาวตระกูล ต้องขอฝาก
ให้ผู้อาวุโสใหญ่กับประมุขเผ่าช่วยดูแลแล้ว"

"นี่เป็นสิ่งที่พวกข้าสมควรกระทำ" เพ็งเขียนลี้กับผู้อาวุโสใหญ่ตอบ
"ไปเถอะ" เห็นว่ากล่าวอำลากันพอสมควรแล้ว โมซังเงินก็เดินนำ
ออกไปจากค่ายกสิทกษัตระกูล

ตามมาด้วยคูเซียวอั้ง⁺และเซียวเงิน คู่เซียวฉีอุมเปิลวอัคคีและ
เซิน ส่วนโมอีเหรินรั้งท้ายสุด

"ประมุขหวง..." เพ็งเขียนลี้กล่าวอำลาอวอร์ดอยู่เล็กน้อย

แม้จะอยู่ด้วยกันไม่นาน อีกทั้งโมอีเหรินเองก็ดูจะไม่ได้อชอบเขา
เป็นพิเศษ แต่เขาก็กลับชื่นชมในตัวโมอีเหรินยิ่ง รู้สึกว่านางเป็นชนรุ่นหลัง
ที่น่ารักน่าซึ้งเสียเหลือเกิน

ถ้ามิใช่เพราะภาระหน้าที่ของผู้เป็นประมุขเผ่า เขาก็คงจะเลือก
เดินทางไปดินแดนแรกนภากับโมอีเหรินแล้ว

ไปกับโมอีเฮรินน่าจะได้พบเห็นเรื่องน่าสนใจมากมาย

"ท่านตาเขียนลั้ง เรียกข้าว่าอีเฮรินเถิด" ประมุขหวงอะไร่นั้น นางฟังเขาเรียกแล้วรู้สึกไม่ชิน

"อีเฮริน" เฟิงเขียนลั้งยิ้มแล้ว

นางเองก็ได้เรียกเขาว่า 'ประมุขเผ่า' แล้วเช่นกัน เช่นนี้ให้ความรู้สึกดีขึ้นทันตาเห็น อารมณ์ของเฟิงเขียนลั้งก็พลันดีขึ้นมากตามไปด้วย

โมอีเฮรินมิได้พูดอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ยัดกระบี่วิเศษใบเล็กใบหนึ่งให้เขา ด้านในใส่ยาสารพัดชนิดที่นางหลอมเอาไว้ จากนั้นนางก็ยิ้ม...

ลาก่อน รักษาตัวด้วย

ต่อจากนั้นนางก็หมุนตัวหายลับไปตรงทางออกค่ายกลทันที

"ไปกันเถอะ พวกเรากลับไปฝึกกัน!" พอเฟิงเหยียดตะโกน เหล่าคนหนุ่มสาวก็พากันเล่นไปลานฝึกยุทธ์

เพียรพยายามฝึกบำเพ็ญ เพื่อที่จะไปยังดินแดนแรกนภาได้ในเร็ววัน เฟิงเขียนลั้งมองดูเงาร่างที่มีแรงกระตุ้นเต็มเปี่ยมของพวกเขาแล้วก็ยิ้มออกมาอย่างลึ้นไม่อยู่

'การล่องหน้าไปก่อน' ของประมุขหวงและความแข็งแกร่งเกรียงไกรของเฟิงเขียนโม ดูเหมือนจะกระตุ้นความกระตือรือร้นต่อการฝึกบำเพ็ญของทุกคนขึ้นมา ทำให้มีความใฝ่ฝันต่ออนาคต ตระกูลเฟิงดูเหมือนจะมีชีวิต' ขึ้นมาทันตาเห็น

แม้แต่เขาเอง...ก็อยากเพียรพยายาม ตั้งตารอวันที่จะได้พบกับโมอีเฮรินและเฟิงเขียนโมอีกครั้งในดินแดนแรกนภาเช่นกัน

พวกโมอีเฮรินทั้งสี่คนเฟิงจะออกมาพันหุบเขาได้ไม่นานนัก ลม

หอบหนึ่งก็พลันพัดมา เเงาร่างสีเงินยวงสายหนึ่งและเงาร่างสีแดงสด
อีกสายก็ตามกันมาปรากฏตัว

คู่เซวียนอึ่งกับคู่เซวียนฉีระแวดระวังขึ้นมาพร้อมกัน พวกเขาจำ
บุรุษชุดแดงผู้นี้ได้

ส่วนบุรุษชุดสีเงินยวงมีรูปร่างหล่อเหลาวิจิตรประณีต เห็นอกกว่า
ทุกผู้ที่พวกเขาเคยเห็นมา สีหน้าที่ดูคล้ายสงบนิ่งกลับให้ความรู้สึกบีบคั้น
ชวนประหม่าชนิดหนึ่งแก่ผู้อื่น

"ไปอีน ไมได้พบกันนาน หงอวี ไฉนท่านจึงมาอีกแล้ว" โมอีเหริน
ยิ้มตาหยี กล่าวทักทายแต่ละคน

"เข้ามาไม่ได้หรือไร" หงอวีทำน้ำเสียงน้อยใจ

โมอีเหรินยังอยากจะพูดอะไร กลับได้ยินเสียงหนึ่ง

"โฮก!"

เสียงคำรามของพยัคฆ์ขาวดั่งสะเก็อนป่าเขา มันก้าวกระโดดมาจาก
ทางด้านหน้าด้วยอาณาภาพานฟ้าผ่าพร้อมกับลมกระโชกแรง

ตึง!

พยัคฆ์ขาวหยุดลงเบื้องหน้าโมอีเหริน ดวงตาพยัคฆ์อันน่าครันคร้าม
ทั้งสองข้างเปล่งประกายวาววับ แต่กลับมองโมอีเหรินอย่างสนิทสนม

"ซิน!" โมอีเหรินตะโกนด้วยความประหลาดใจ

เวลาเดียวกันนี้เช่นที่เดิมที่สี่ละสี่สือไกลลับอยู่ในอ้อมแขน
คู่เซวียนฉีก็พลันสะดุ้งโหยงเนื่องจากเสียงคำรามนั้น จากนั้นพอพยัคฆ์ขาว
เท้าแตะพื้น มันก็กระโจนไปหาแล้ว

"ท่านแม่!"

"เขิน..." ดวงตาของซินมีประกายน้ำตาอยู่ร่วงๆ

พวกมันแม่ลูกไม่เคยแยกจากกันนานเพียงนี้มาก่อน ถึงขนาดที่มันเคยคิดว่าพวกมันแม่ลูกเหลือเวลาอยู่ด้วยกันอีกไม่นานแล้ว กลับคิดไม่ถึงว่าจะได้พบกับโมอีเฮริน

อาการบาดเจ็บของมันหายดีแล้ว เดี๋ยวเองก็ดูอ่อนท้วนขาวจืดจะมีหน้าซำทำที่และสายตาก็ล้วนตระหงางอาจเด็ดเดี่ยวแน่นกว่าตอนที่อยู่ในหุบเขามาก

"อีเฮริน ชอบคุณท่านมาก ชอบคุณที่ท่านดูแลฉันดีถึงเพียงนี้"

"เชื่อว่าง่ายและทำตัวดีมาก ช่วยข้าไว้หลายเรื่อง"

"ท่านแม่ ข้าร้ายกาจยิ่ง" เดี๋ยวพูดด้วยท่าทางภาคภูมิใจ

"อืม" ชินพยักหน้าให้โมอีเฮริน ก่อนจะพาฉันหลบไปด้านข้างก่อน

"อีเฮริน พวกเขาคือ..." ฉูเซวียนอั้งยืนอยู่ด้านข้างโมอีเฮรินโดยตลอดเป็นตำแหน่งที่สะดวกแก่การปกป้องคุ้มครองนาง

"ไปอิน หงอวี่ แล้วก็ชิน ชินเป็นท่านแม่ของเซ็น" โมอีเฮรินกล่าวแนะนำตัวทั้งสองฝ่ายอย่างเป็นทางการ "นี่คือท่านตาของข้าโมซังเงิน พี่ใหญ่ฉูเซวียนอั้ง พี่เล็กฉูเซวียนฉี"

สัตว์วิเศษโดยเฉพาะพวกที่มีระดับขั้นสูงจะยังมีนิสัยหยิ่งยโสและไม่ชอบมนุษย์ หากแต่สัตว์วิเศษที่มีสติปัญญาเหล่านั้นก็อาจจะชื่นชมมนุษย์ได้เช่นกัน

ไปอินเพียงมองโมซังเงินปราดหนึ่ง จำได้ว่ามนุษย์ผู้นี้ก็คือมนุษย์ที่เคยประมือกับตนในแดนถิ่นอำนวยพร ต่อมายังถูกอุบายร้ายทำให้พลัดเข้าไปในค่ายกล แต่เขาถึงกับเป็นตาของโมอีเฮริน เป็นคนที่อบรมเลี้ยงดูโมอีเฮรินมาจนเติบโตใหญ่

ส่วนพี่น้องสกุลฉูนั้น ปัจจุบันยังไม่อยู่ในสายตาของเขา

"ได้ไปเขตลี้ลับตระกูลเฟิงแล้วหรือยัง" ไปอินเดินมาหยุดเบื้องหน้า
โมอีเหริน ก่อนเอ่ยถามขึ้น

"ไปมาแล้ว ข้ารู้แล้วว่าท่านต้องการอะไร" โมอีเหรินยิ้ม

ไปอินไม่เคยบอกชัดว่าสิ่งที่เขาต้องการคืออะไร แต่ขณะที่โมอีเหริน
ได้รู้ว่ามีดินแดนแรกนภาอยู่ก็พอจะเดาได้เลาๆ แล้ว หลังจากได้รู้ประวัติ
ของตระกูลเฟิง นางจึงได้แน่ใจมากขึ้น

ต่อไปอินร้ายกาจเพียงไรก็ยังคงเป็นพวกที่ถูกกักขังไว้ในดินแดน
เทพยุทธ์ แต่การที่สัตว์แสวงหาความแข็งแกร่งเกรียงไกรนั้นเป็นสัญชาตญาณ
ตามธรรมชาติ ไปอินย่อมจะต้องอยากมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่แข็งแกร่ง
เกรียงไกรยิ่งกว่า

"อยู่ที่ใด"

"เทือกเขาวุ่นไซว"

"ไปตอนนี้?"

"ไปเมื่อผู้เจิงก่อน" โมซังเงินพลันเอ่ยปาก

ไปอินหันหน้าไปมองเขา นัยน์ตาสีทองเปล่งประกายน้อยๆ

โมซังเงินยังคงมีสีหน้าท่าทางใจเย็นเรียบเฉย

"จะจากไปจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมก่อน" โมซังเงินหันไปหา

โมอีเหริน "เฟิงเหยียนอยู่ที่นั่น รวมถึงของที่พวกเราต้องการด้วย"

โมอีเหรินสองตาเบิกโต หัวเราะพรี๊ดออกมา นางรู้ว่าท่านตาทะลุถึง
อะไรแล้ว

"ไปอิน ท่านจะไปเมืองผู้เจิงกับข้า หรือจะล่องหน้าไปเทือกเขา
วุ่นไซวก่อน" ถ้าเป็นอย่างหลัง นางก็จะบอกสถานที่แก่เขา ให้เขาล่องหน้า
ไปเอง

"ไปด้วยกัน เจ้ารับผิดชอบเรื่องย่างไก่อ" ไปนักล่าว

"เออ..."

ไปนั ออย่าห่วงกินกินไปสิ! เช่นนี้ไม่เข้ากับรูปโฉมงดงามไร้เทียมทาน
อันอยู่เหนือมนุษย์และสรรพสัตว์แม้แต่ผู้อยู่!

หนึ่งเดือนต่อมา

ตอนกลางของเทือกเขาวันโซ่ว ในหุบเขาตามธรรมชาติที่เดิมทีควร
ต้องเฝ้าลับแห่งหนึ่งได้มีกระโจมที่สร้างขึ้นชั่วคราวเพิ่มขึ้นมาหลายกระโจม
รวมไปถึง... ถ้าแห่งหนึ่งที่ทำขึ้นชั่วคราว

บนฟ้ามีหิมะขาวโพลนปลิวว่อนไม่หยุด ชวนให้คนแยกแยะได้ไม่ชัด
ว่าขณะนี้ เป็นฤดูกาลอะไรกันแน่

ที่แปลกประหลาดคือไม่ว่าหิมะจะลอยตกลงมาไม่ขาดสาย ทำให้
ในหุบเขามีแต่ความขาวโพลน ทว่าหิมะที่ตกเมื่อวันก่อนหน้ากลับละลาย
หายไปในวันถัดมา ดังนั้นในหุบเขาจึงไม่มีกองหิมะทับถมปรากฏให้เห็น
และไม่ถูกเกล็ดหิมะปกคลุมเช่นกัน

โมอีเหรินยื่นมือออกไปพลองมองบรรดาเกล็ดหิมะที่ตกลงบนฝ่ามือตน
ก่อนจะหายไป

หนึ่งเดือนกว่าก่อนหน้านี้พวกนางได้มาถึงหุบเขาแห่งนี้ ขณะเดียวกัน
ก็หาค่ายกลส่งตัวที่มีสภาพไม่สมบูรณ์แห่งหนึ่งเจอ

โมอีเหรินใช้เวลาหนึ่งเดือนไปกับการหาวัสดุและซ่อมแซมค่ายกล
คนอื่นๆ ก็พักอาศัยอยู่ในนี้ด้วย

ไปนักับหงอวีคอยติดตามโมอีเหรินอยู่ทุกวัน มองดูนางซ่อมแซม
ค่ายกล

ชินกับเซ็นไปพักอยู่ตามลำพัง สถานสัมพันธ์แม่ลูกกันทุกวัน
ท่านตาเองก็งานยุ่งมาก หลังจากได้ข่าวของตาม 'ใบแจ้งหนี้' ที่
วานให้เฟิงเหยียนไปเอามาให้แล้ว เขาก็เริ่มง่วนกับการหลอมโอสถและ
หลอมประดิษฐ์ รวมถึงคอยฝึกฝนคู่เซวียนอั้งและคู่เซวียนฉีด้วยกันกับ
เฟิงเหยียน เขี้ยวเงินเองก็เข้าร่วมการฝึกด้วย

แต่ละวันผ่านไป ค่ายกลส่งตัวก็เริ่มจะสมบูรณ์ขึ้นทุกที นี่หมายความว่า
ว่าเวลาที่โมอีเหรินจะอยู่ในดินแดนเทพยุทธ์ก็เริ่มน้อยลงไปทุกทีเช่นกัน
ในที่สุดค่ายกลส่งตัวก็ซ่อมเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่การจะเปิดมัน
จำเป็นต้องมีหินวิเศษ

เขี้ยวเงินและหงอวีได้ระดมสัตว์วิเศษทั่วทั้งดินแดนภายใต้การให้वान
ของโมอีเหริน ในที่สุดก็หาเบาะแสของหินวิเศษพบ ทั้งคนและสัตว์จึง
มุ่งหน้าไปนำหินวิเศษกลับมาด้วยความเร็วสูงสุด

โมอีเหรินแยกประเภทหินวิเศษเรียบร้อยก็เก็บไว้เพียงปริมาณที่
ต้องใช้ในการเปิดการทำงานหนึ่งครั้ง ส่วนที่เหลือก็แบ่งออกเป็นสองส่วน
เท่าๆ กัน

ส่วนหนึ่งทิ้งไว้ให้ท่านตา อีกส่วนมอบให้ไป๋อั้น
แม้นางจะพยายามเร่งมือเร็วที่สุดแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกว่าตนเองทำงาน
ได้ช้าเกินไป

นับตั้งแต่ไป๋หลี่จิงหงถูกพาตัวไปก็ผ่านมาร่วมสามเดือนแล้ว
ไป๋หลี่จิงหงที่ถูกพิษและสูญเสียพลังแก่นแท้แต่เดิมไปทั้งหมด ไม่รู้ว่า
จะถูกรังแกหรือไม่...

"อีเหริน" ท่านตาเดินออกมาจากกระโจมพลางเอ่ยเรียก

"ท่านตา" โมอีเหรินส่งเสียงตอบรับเบาๆ มิได้รบกวนคนที่พักนอน

อยู่ในกระโถม

"นอนไม่หลับหรือ"

"เจ้าคะ" โมอีเหรินลั้งเลเล็กน้อย ก่อนจะจับแขนท่านตาไว้พาลาง
เอนตัวฟังลงไป

ไม่ซึ้งเงินมองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าหลานสาวของตนกำลังคิดอะไร

"วางใจเถอะ คนสกุลไปหลี้ไม่ได้ไม่เอาไหนถึงเพียงนั้น" มิเชนนั้น
ไปหลี้จั้งหยวนจะยังสามารถสังหารพวกคนที่มาจากดินแดนแรกนภา
ด้วยตัวคนเดียวทั้งๆ ที่มีพลังยุทธ์เทียบชั้นไม่ติดได้อย่างไร ต่อให้ตาย
ก็ต้องลากฝ่ายตรงข้ามลงหลุมไปด้วย อย่างแย่ที่สุดก็ต้องกัดฝายตรงข้าม
ให้หนึ่งหลุด เช่นนี้ถึงจะเป็นนิสัยของคนสกุลไปหลี้ มีหน้าซ้ำเจ้าเด็กผู้นั้น
ก็มีได้ใช้การไม่ได้ถึงเพียงนั้น

"ถ้าหากเขาไม่เอาไหนจริงๆ เจ้าก็ถือโอกาสสัดเขาทิ้งแล้วเปลี่ยน
คนใหม่ได้พอดี" คนไม่เอาไหนไม่มีสิทธิ์จะยืนเคียงข้างโมอีเหรินของเขา

โมอีเหรินหัวเราะพริต โผเข้าแอบอิงในอ้อมกอดของท่านตา นางรู้ว่า
ท่านตากำลังปลอบใจนาง "ท่านตา ขอขอบคุณเจ้าคะ"

ไม่ซึ้งเงินมองหลานสาวของตนเองพาลางลูบศีรษะนาง "ไม่ต้องกังวล
ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรก็ยังมีตาอยู่ทั้งคน ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ตาก็จะช่วย
ยันไว้ให้เจ้า เจ้าลวงหน้าไปก่อนไม่นานพวกเราก็ไปหาเจ้าแล้ว" ไม่ซึ้งเงิน
ตบหลังมีอนาง "สิ่งที่ควรคิด สิ่งที่ได้ เจ้าล้วนคิดและทำหมดแล้ว
ไม่ต้องกังวลอะไรอีก"

หลังจากไปหลี้จั้งหงถูกพาตัวไป แม้ไม่ซึ้งเงินจะไม่ได้ถามอะไรมาก
แต่ความเปลี่ยนแปลงของโมอีเหรินเขาส่วนเห็นอยู่ในสายตา ถึงนาง
จะร้อนใจมาก กังวลมาก แต่นางก็มีได้ละเลยเรื่องที่น่าฟังทำไป

ไปตระกูลเฟิง วางแผนเผื่อพี่ชายทั้งสอง คิดเผื่อภายภาคหน้าของตระกูลเฟิง เผื่อเขา...

โมอีเหรินพักผ่อนน้อยยิ่ง ประหนึ่งกลัวว่าเวลาจะมีไม่พอใช้ กลัวว่าตนเองจะตกหล่นสิ่งใดไป

"ต่อไปให้ตกหล่นอะไรก็ยังมีตาอยู่ เด็กน้อยเอ๊ย อย่าหน้านี้ไว้คือขมวดนานนัก"

โมอีเหรินหัวเราะพรีตออกมาอีกครา "ท่านตา ข้าไม่เด็กแล้วเจ้าคะ"

"เจ้ายังเด็ก ห้ามเจ้ามีความคิดจะแต่งงานตามใจชอบ" โมซังเงินกล่าว แม้จะรู้ว่าหลานสาวต้องออกเรือนไม่ช้าก็เร็ว แต่สำหรับโมซังเงินแล้ว ช้าย่อมดีกว่าเร็ว ยิ่งช้าได้เท่าไรก็ยิ่งดี

เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าเด็กสกุลไปหลีกฉวยโอกาสล่อลวงคนขณะเขายังไม่ได้ไปด้วย การแสดงท่าทีของตนและเตือนหลานสาวไม่ให้หน้ามีดตามัวจึงเป็นสิ่งจำเป็น

"เจ้าคะท่านตา" โมอีเหรินยืนตัวตรงพลางกล่าวรับรอง จากนั้นเสียงก็อ่อนลง "ท่านตา ข้า...มีข้อสงสัยข้อหนึ่ง"

"ข้อสงสัยอะไร"

โมอีเหรินกัดริมฝีปากด้วยความลังเล "ข้า...ได้อ่านบันทึกหนึ่งในบันทึกสภาแหกตระกูลเฟิง ในนั้นมีเขียนว่าสายเลือดของประมุขเฟิงและประมุขหวงจะต้องเป็นสายเลือดตระกูลเฟิงบริสุทธิ์ หากแต่ข้ามิใช่..."

หากคำนวณดูดี ๆ 'ท่านยาย' กับ 'ท่านพ่อ' ของนางล้วนมิใช่คนตระกูลเฟิง แต่เป็นมนุษย์บนดินแดนเทพยุทธ์ เช่นนั้นหากคำนวณตามที่นางรู้ นางน่าจะมีสายเลือดตระกูลเฟิงเพียงหนึ่งในสี่ส่วน นางไกลจากสายเลือดบริสุทธิ์...มากเหลือเกิน

โมหังเงินเงียบไปชั่วครู่ ถึงได้เอ่ยปากว่า "อู่วินเพยไม่ใช่บิดาของเจ้า
จริงๆ"

19

ไม่อีเหรินเบิกตาโพลงมอท่านตา ไม่ใช่...อย่างที่คิดไว้จริงๆ...

ไม่ซั้งเงินเองก็ไม่ได้คิดจะปิดบังนาง เขาหลุบกระหม่อมนางเบาๆ
ปลอบโยนอารมณ์นางก่อนเอ่ย

"ตอนแรกที่ข้าได้เห็นเจ้าก็รู้แล้วว่าเจ้ามิใช่ลูกของชู้่อวินเพย ข้าเอง
ก็ได้ถามไม่อีโหวแล้ว นางบอกว่านางไม่รู้ว่าบิดาเจ้าเป็นผู้ใด ตอนแรก
เป็นเพราะตัวนหลังหลง นางถึงได้ทะเลาะกับชู้่อวินเพยอย่างรุนแรงจน
หนีออกจากสกุลชู้่ด้วยอารามโกรธเคือง ระหว่างทางกลับสำนักเถาฮวาคุ
นางได้พบกับบุรุษแปลกหน้าที่ได้รับบาดเจ็บผู้หนึ่ง นางจึงวางยาบุรุษผู้นั้น...
ใช้วิธีพรคั้นน้ำแก้แค้นชู้่อวินเพย หลังจากนั้นก็ได้ทิ้งบุรุษผู้นั้นไว้กลางทาง
กลับถึงสำนักเถาฮวาคุได้ไม่นานก็ถูกชู้่อวินเพยที่ตามมาขอภัยรับตัว
กลับสกุลชู้่อีกครั้ง เวลานั้นนางก็ค้นพบว่าตนเองตั้งครรรภ์แล้ว"

เนื่องจากแม้ชู้่อวินเพยจะลำเอียงรักตัวนหลังหลง แต่ไม่อีโหว

จะอย่างไรก็เป็นภรรยาเอก คู่่อวินเพยจึงมิได้หมางเมินนาง ยังคงใช้ชีวิต
ฉันสามีภรรยาตามปกติ

อีกทั้งเนื่องจากความรักและความต้องการเป็นเจ้าของที่ไม่อ้อโหรว
มีต่อคู่่อวินเพย ทำให้คู่่อวินเพยไม่เคยสงสัยเลยว่าโมอ้อเหรินอาจจะไม่ใช่
ลูกของเขา เรื่องนี้จึงถูกปิดบังไว้ได้

หากมิใช่เพราะการสื่อสนองระหว่างสายเลือดร่วมตระกูลทำให้
ไม่ซิ่งเงินสังเกตเห็นเรื่องนี้ โมอ้อโหรวก็คงไม่มีทางบอกออกมาอย่างเด็ดขาด
และก็เพราะเรื่องนี้ ตอนแรกไม่ซิ่งเงินถึงได้เข้าลูกกลลอนสะสมพลัง
เป็นค่าชดเชยในการตัดสัมพันธ์ที่สกุลคู่่อวินเพยดูโมอ้อเหรินมาสามปี อีกทั้ง
ไม่ซิ่งเงินก็เดาว่าบุรุษนิรนามผู้นั้นน่าจะไม่รู้อย่างแน่นอนว่าตนเองมี
บุตรสาว

โมอ้อเหรินฟังจนเหม่อ รู้สึกเพียงว่า... น่าเศร้าเสียจริง

"บนดินแดนเทพยุทธ์ สตรีที่มีความสามารถและมีพลังแก่นแท้ก็มี
ชายคนรักหลายคนทั้งนั้น หลังจากเรื่องนั้นเวลาโมอ้อโหรวทะเลาะกับ
คู่่อวินเพยที่ก็จะออกไป... เทียวเล่นข้างนอก เพียงแต่คู่่อวินเพยไม่รู้
เท่านั้นเอง" การที่ต้องพูดเรื่องนี้กับหลานสาวที่บริสุทธิ์ผุดผ่องของตนเอง
ทำให้ไม่ซิ่งเงินรู้สึกอึดอัดเป็นครั้งแรกในชีวิต

พฤติกรรมของคนเหล่านี้ช่าง... ชักนำไปให้หลานสาวของเขาเสียคน
โดยแท้ หากแต่โมอ้อเหรินมีสิทธิ์ที่จะได้รู้

แม้ไม่ซิ่งเงินจะรักใคร่เอ็นดูหลานสาว เห็นหลานสาวเป็นดังแก้วตา
ดวงใจ แต่กลับไม่เคยเลี้ยงนางให้เป็นกาฝาก

โมอ้อเหรินสามารถทำตัวเอาแต่ใจ อวดดี ทำอะไรตามใจชอบได้
แต่ห้ามทำตัวโหดเขลาและห้ามทำตัวอ่อนแอ

ต่อให้วันนั้นนางไม่ถาม โมซังเงินก็ตั้งใจจะบอกนางก่อนที่นางจะไป
ดินแดนแรกนภาอยู่แล้ว

"เสียใจหรือไม่" แม้จะแน่ใจว่าโมอีเหรินไม่มีทางได้รับความสะเทือนใจ
จากเรื่องนี้มากนัก ทว่าการได้ยินเรื่องพรรคนี้เป็นหนแรก โมซังเงินก็ยัง
ประวิตกว่าโมอีเหรินจะเสียใจ

แม้โมอีเหรินจะตระหนกตกใจ แต่ยังคงส่ายหน้า

สำหรับโมอีโหวว...อันที่จริงนางมิได้มีความรักความผูกพันด้วยเท่าไร
แม้จะให้ความสนใจโดยไม่รู้ตัวบ้างเนื่องจากอีกฝ่ายเป็นมารดาผู้ให้กำเนิด
แต่สำหรับนางแล้ว โมอีโหววไม่เคยเป็นตัวแทนของคำว่า 'มารดา'

หลังจากหายตกใจ โมอีเหรินยังคงรู้สึกวุ่นวาย... น่าเศร้าเสียจริง
ที่ว่าพอหายตกใจ ปัญญาของโมอีเหรินก็กลับคืนมาแล้ว

"ท่านตา ท่าน...รู้สึกวุ่นวายตามหา 'บิดาบังเกิดเกล้าของข้า'
หรือไม่เจ้าคะ"

เมื่อก่อนไม่เคยพูดถึง กลับพูดเอาวันนี้ ทำให้โมอีเหรินนึกโยงไปถึง
เจตนาของท่านตาอย่างรวดเร็ว

"จะตามหาหรือไม่เจ้าตัดสินใจเอาเอง ทว่าการยอมรับหรือไม่ยอมรับ
เขานั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การได้รู้เฉลยของปริศนาจะสามารถเลี่ยงไม่ให้เกิด
สถานการณ์ไม่คาดฝันจำนวนหนึ่งได้"

โมซังเงินไซ้คนที่ใส่ใจความสัมพันธ์ทางสายเลือดเสียทีใด เทียบกับ
สายเลือดแล้ว การมีอะไรเข้าตาเขาได้สำคัญกว่า มิเช่นนั้นเขาคงไม่แทบ
จะมองข้ามโมอีโหวว มาอบรมเลี้ยงดูโมอีเหรินเพียงผู้เดียว

ที่ว่าแม้เขาจะไม่ใส่ใจบุตรสาว แต่ก็ไม่ยอมให้มีใครใช้จุดนี้มาข่มขู่
หรือหาประโยชน์จากเขาได้ ดังนั้นถึงจุดวินเพยจะแต่งงานกับโมอีโหวว

ก็ยังคงไม่กล้าหามาตาสั่งใจจากเขา

แน่นอนว่านี่ก็ต้องมอบความดีความชอบให้กิตติศัพท์เลื่องระบือของ 'ปีศาจไม่ซั้งเงิน' บนดินแดนเทพยุทธ์เช่นกัน

ส่วนสำหรับเรื่องเหล่านี้ ไม่ซั้งเงินไม่เคยเอ่ยถึง วันนั้นก็กลับเล่าออกมาเป็นพิเศษ นอกจากเพราะเป็นความจริงที่ไม่อ้อเหรินสมควรได้รู้แล้ว ก็ยังเป็นเพราะไม่อยากให้ในอนาคตเกิดเรื่องใดๆ ที่ทำให้ไม่อ้อเหรินตั้งตัวไม่ทัน โดยที่มีสาเหตุมาจากเรื่องนี้

ไม่อ้อเหรินเข้าใจเจตนาของท่านตาได้แทบจะทันที ทว่านี่ยังมีได้คลายข้อสงสัยของนางโดยสมบูรณ์

"ท่านตา หากคาดคะเนจากสายเลือด ต่อให้บิดาบังเกิดเกล้าของข้า น่าจะเป็นคนตระกูลเพ็ง ข้าก็ยังไม่สามารถนับว่าเป็นสายเลือดตระกูลเพ็งบริสุทธิ์ได้อยู่ดี"

"บิดาบังเกิดเกล้าของเจ้าจะต้องเป็นคนตระกูลเพ็งแน่นอน อีกทั้งสายเลือดของเขาก็น่าจะบริสุทธิ์มากด้วย" ไม่ซั้งเงินยิ้มเนิบๆ เริ่มอธิบายให้ไม่อ้อเหรินฟัง

ไม่อ้อเหรวไม่รู้ว่าโดยสิ้นเชิงว่าบุรุษที่ตนเองวางยาสังเดซีในตอนแรกเป็นผู้ใด จึงยังจะไม่ใส่ใจว่าบุรุษผู้นั้นได้รับบาดเจ็บเพราะสาเหตุใด หากแต่ขณะไม่ซั้งเงินได้รู้ว่าเหตุใดร่างกายของไม่อ้อเหรินถึงอ่อนแอเพียงนั้นก็ได้รับรู้สาเหตุแล้ว

นั่นเป็นเพราะว่าพิษในกายไม่อ้อเหรินได้รับการส่งต่อมาทางสายเลือด พิษชนิดนั้นเป็นอันตรายต่อคนธรรมดาไม่น้อยมาก แต่กลับเป็นอันตรายมหันต์ต่อคนตระกูลเพ็ง ยิ่งสายเลือดบริสุทธิ์เท่าไรยิ่งถึงตายเท่านั้น ขณะเดียวกันพิษนี้ก็กระจายทอดผ่านสายเลือดไปยังบุตรของ

ตนเองด้วย

หรือก็หมายความว่าเมื่อหญิงมีครรภ์ต้องพิษ พิษก็จะส่งต่อไปถึงเด็กในครรภ์ หากเป็นบุรุษต้องพิษก็สามารถส่งต่อไปยังลูกได้จากการร่วมสังวาสเช่นกัน

แต่ขอเพียงเด็กผู้นั้นรอดชีวิตได้ก็จะมีภูมิคุ้มกันต่อพิษนั้นไปชั่วชีวิต ด้านโมอีเหรินที่เกิดมาด้วยสุขภาพพรั่งกายเยี่ยงนั้น สายเลือดฝั่งบิดาพระนางองอาจ แต่การที่ไม่ได้มีสายเลือดตระกูลเฟิงเพียงอย่างเดียวจึงส่งผลให้โมอีเหรินมีชีวิต 'ร่อแร่' จนได้มาพบกับโมซังเงิน

หลังจากโมซังเงินพาโมอีเหรินกลับเกาะโมเสียน เรื่องแรกที่ทำก็คือการแก้พิษ เรื่องที่สองคือขจัดสายเลือดไร้ประโยชน์ที่ไม่ใช่ของตระกูลเฟิงออกจากกายนาง ปรับร่างกายของโมอีเหรินให้บรรลุถึงสภาวะและพรสวรรค์ที่ดีที่สุด ทำให้กายภาคน้ำนางฝึกบำเพ็ญได้ราบรื่นยิ่งขึ้น

โมอีเหรินฟังจนเหม่อไปอีกครึ่ง นางนึกมาตลอดว่ากระบวนการตีเมียแช่ยา ถ่ายเลือดที่ต้องทำทุกวันตอนยังเล็กล้วนเป็น 'การรักษาโรค' บัดนี้ถึงได้รู้ว่าที่แท้ท่านตาได้สิ้นเปลืองความคิดความอ่านไปกับนางยิ่งกว่าที่นางคิดไว้มากเหลือเกิน

โมอีเหรินเจ็บแปลบในใจ นึกถึงช่วงเวลาแปดปีที่พักฟื้นรักษาตัว ท่านตาต้องคอยดูแลตลอดทั้งคืน ต้องต้มยาตามเวลาทุกวัน ขณะที่นางยังเดินไม่ได้ก็คอยอุ้มนางเดินเล่นหย่อนใจอยู่บนเกาะ...

โมอีเหรินอดจะกอดท่านตาให้แน่นๆ ไม่ได้ นางฝั่งหน้าลงในอ้อมกอดท่านตา ไม้ให้น้ำตาที่คลออยู่ไหลลงมา พยายามกลั้นน้ำเสียน้ำที่ติดจะสะอื้นไว้ "ท่านตา ขอบคุณท่าน..."

"ไม่ต้องขอบคุณ" โมซังเงินตบปลอบนาง นางเป็นหลานสาวของเขา

ไม่ต้องขอบคุณ

"อีเฮริน ยังจำคำพูดที่ตาเคียบอกเจ้าตอนที่ตาออกจากเกาะไม่เสวียนในตอนแรกได้หรือไม่"

"จำได้เจ้าค่ะ" โมอีเฮรินพยักหน้าตอบทันที

"เจ้าคือหลานสาวเพียงคนเดียวของข้าโมซึ่งเงิน เจ้าสามารถถือตัวไร้เหตุผล คือร้อน บุ่มบ่าม ไม่ไว้หน้าใครก็ได้ แต่มีเพียงสองเรื่องที่ต้องจำไว้ ห้ามซี้ซลาด ห้ามให้ใครข่มเหงได้ เมื่อเผชิญหน้ากับผลประโยชน์และอำนาจ ไม่ต้องศิโรราบและก็ไม่ต้องกลัว ถึงจะอยู่ต่อหน้าประมุขของอาณาจักรใด เจ้าก็เพียงปฏิบัติกับเขาอย่างเท่าเทียม ไม่ต้องประจบสอพลอ เข้าใจหรือไม่"

นางจำได้ขึ้นใจ "ท่านตา ต่อให้ไปดินแดนแรกนภาแล้ว ข้าก็จะไม่ทำให้ท่านตามืดหวังเป็นอันขาดเช่นกัน"

หลังลบความรู้สึกเศร้าใจและความรู้สึกอบอุนใจออกไปแล้ว โมอีเฮรินก็ยกหน้าขึ้น ถึงประกายน้ำในดวงตาก็ยังอยู่ แต่สีหน้าของนางกลับเด็ดเดี่ยวหนักแน่นและมีรอยยิ้มอยู่

"อืม" คราวนี้โมซึ่งเงินถึงค่อยวางใจ

"ท่านตา ข้ายังมีคำถามอีกเจ้าค่ะ"

น้ำเสียงทะเล้นปานนี้ ดูท่าหลานสาวของเขาจะไม่ได้รับความสะเทือนใจจริงๆ "คำถามอะไร"

"ไม่รู้ว่ามีบุรุษผู้นั้นเป็นใคร เบาะแสสักนิดก็ไม่มี แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาคือบุรุษผู้นั้น" นียากกว่ามไซ่มุกในมหาสมุทรเสียอีก

"ขณะได้พบเขา เจ้ากับเขาจะมีการสื่อสนองถึงกัน เขามีความเป็นไปได้ที่จะเป็นคนบนดินแดนแรกนภา" โมซึ่งเงินกล่าว

โมอีเหรินเหม่อมองท้องฟ้าอย่างไรคำจะกล่าว
ต้องเจอหน้าถึงจะได้รู้? นี่มิใช่การมไข่มุกในมหาสมุทรแล้ว แต่
เป็นการมเข็มชัดๆ

"นอกจากนี้ยังต้องจํานามหนึ่งเอาไว้...เพ็งเซียนซู่ย"

"เพ็งเซียนซู่ย?"

"ข้าเคยช่วยชีวิตเขาไว้คนหนึ่ง หากได้พบเขาที่ดินแดนแรกนภา
เจ้าสามารถบอกความต้องการของเจ้าต่อเขาได้หนึ่งข้อ หากเขาไม่เชื่อ
ในฐานะของเจ้า ก็หยิบหิมะแดงออกมาใช้เพลงกระบี่เงาฆ่าอัดเขา
ไม่ต้องเกรงใจ"

ท่านตากล่าวได้รุนแรงยิ่งนัก แต่โมอีเหรินก็พยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

"ข้าจําไว้แล้วเจ้าคะ" ทว่าท่านตาไปรู้จักคนจากดินแดนแรกนภา
ได้อย่างไรกัน

"กลับไปพักผ่อนเถอะ" ไม่ซึ้งเงินขี้ห้วนาง แล้วเดินไปส่งโมอีเหริน
กลับกระโจม ไม่ให้นางถามต่อ

เดินกลับมาแล้วถึงได้มองไปยังกระโจมสามหลังที่เชื่อมติดกัน

เพ็งเซียน ฐู่เซวียนอั้ง ฐู่เซวียนฉีต่างเดินออกมาจากกระโจมตนเอง
พร้อมกัน

"ได้ยินหมดแล้ว?" ไม่ซึ้งเงินถามเรียบๆ

"อืม" คนทั้งสามพยักหน้าพร้อมกัน

พี่น้องสกุลฐู่เพียงแต่พยักหน้า เพ็งเซียนกลับแค่นใจอยู่เล็กๆ

น้ำเสียงนี้จะแตกต่างจากน้ำเสียงที่เมื่อครู่ใช้กล่อมอีเหรินน้อย
เกินไปหน่อยแล้วกระมัง

หลานสาวมีค่าที่สุดอย่างที่คิดไว้จริงๆ ส่วนเขาถูกเก็บมา...ไม่ๆ

การเปรียบเทียบนี้ไม่ดี เปลี่ยนใหม่

เงินมีหลายสาวก็ไม่ต้องการอะไรแล้ว เรื่องอื่นๆ ล้วนจอมปลอม
เฟิงเหยียนตั้งปณิธานว่าสักวันหนึ่งจะชุบ้ายประท้วงให้ได้

"นางเป็นน้องสาวคนเดียวของข้า"

"โมอีเหรินเป็นน้องสาวคนเดียวของข้า"

แม้คำพูดของสองพี่น้องจะไม่ค่อยเหมือนกัน แต่ความหมายคือ
อย่างเดียวกัน

ถึงจะต่างบิดา นางก็ยังคงเป็นน้องสาวที่พวกเขาสาบานว่าจะ
ประคับประหนมไว้กลางฝ่ามือมาตั้งแต่เด็ก

"อยากไปดินแดนแรกนภาหรือไม่" โมซังเงินถามอีก

"อยากขอรับ!" สองพี่น้องตอบโดยไม่ลังเลแม้แต่หน่วย

"ถ้าเช่นนั้น วันพรุ่งนี้เอีเหรินจากไปแล้ว พวกเราก็กลับเกาะโมเสียนกัน"

กลับไปฝึกพิเศษ

"ขอรับท่านตา!" ฉูเซวียนอั้งและฉูเซวียนฉีแยกย้ายกลับไปพักผ่อน
ในกระโจมตนเองแล้ว

เหลือเพียงเฟิงเหยียนยังยืนอยู่ผู้เดียว

"เหยียน ท่านก็ต้องฝึกบำเพ็ญให้หนักขึ้นเช่นกัน" โมซังเงิน
ถ่ายทอดเสียงออกมา

"หา?!"

เขาอายุมากกว่า...ก็ได้ เพื่อพลังแก่นแท้ระดับที่ไปยังดินแดนแรกนภา
ได้ เฟิงเหยียนตัดตัดสินใจผู้ตายแล้ว!

ราตรีผ่านพ้น แสงรุ่งอรุณที่ขอบฟ้าส่องสว่างเพื่อเช้าวันใหม่ในเวลา

เพียงไม่นาน เกล็ดหิมะในหุบเขายังคงปลิวว่อนไม่หยุด

โมอีเฮรินเก็บข้าวของลงกระเป่าพิเศษสี่ใบเรียบร้อย ด้านในใส่พวกยา อาหาร ผลไม้แห้ง และซาเอาไว้จำนวนมาก มีครึ่งหนึ่งเป็นพวกของที่ทำมาจากวัสดุวัตถุดิบที่นางขอมมาจากท่านตา เป็นค่าตอบแทนที่ท่านตาเรียกร้อยมาจากสมาคมและแคว้นทั้งสอง

กระเป่าพิเศษสี่ใบนี้เป็นผลงานส่วนหนึ่งจากการทำงานนอกเหนือจากการซ่อมแซมค่ายกลส่งตัวในหนึ่งเดือนมานี้ของนาง

ขณะที่ทั้งห้องฟ้าสว่างโร่ไปอินกับหงอึกก็มาถึงข้างค่ายกลส่งตัวแล้ว ซินก็พาเซ็นมาแล้วเช่นกัน

สุดท้ายเป็นโมอีเฮริน เชี่ยวเงิน และพวกท่านตารวมเป็นห้าคนหนึ่งสัตว์ โดยเชี่ยวเงินเกาะอยู่บนป่าโมอีเฮรินตลอดเวลา

มันเป็นตัวแทนสรรพสัตว์บนเกาะโมเสวียน ต้องอยู่กับอี่เฮรินน้อยที่เป็นเพื่อนเล่นตัวน้อยของพวกมันตลอดเวลา

โมอีเฮรินมอบกระเป่าพิเศษให้ท่านตาใบหนึ่ง ท่านตาก็มอบให้นางใบหนึ่งเช่นเดียวกัน ด้านในเป็นผลงานการหลอมโอสถและหลอมประติษฐ์ของท่านตา รวมถึงชุดปีกสวรรค์ที่ได้รับการหลอมใหม่...ซึ่งได้ถูกสวมอยู่บนตัวโมอีเฮรินแล้ว

คำพูดที่ควรพูด เรื่องที่ควรกำชับ ล้วนบอกออกไปหมดแล้ว ถึงคู่เฮวียนอ้งกับคู่เฮวียนฉีจะอาศัยเพียงไร ก็ยังคงสนับสนุนโมอีเฮริน

"ไปคนเดียวต้องระวังตัวมากขึ้น" คู่เฮวียนอ้งมองน้องสาวอย่างอาศัยอวารณ์ เขามีถ้อยคำอยากกำชับกำชามากมาย สุดท้ายเหลือเพียงประโยคนี้ประโยคเดียว

"ท่านพี่เองก็อย่ารีบร้อน การฝึกบำเพ็ญไม่อาจรีบร้อนได้"

อู๋เซวียนอึ้งพยักหน้า ก่อนสลบอู๋เซวียนฉีกกับเปลวอัคคีมาแทน
 "อู..." แม้จะไม่ใช่เจ้านาย แต่น้องสาวของเจ้านายเป็นมนุษย์คนแรก
 ที่ดีที่สุดในที่มันได้ประสบพบเจอ เปลวอัคคีชอบนางมาก

"ติดตามพี่เล็กให้ดี" โมอีเหรินตบหัวมันเบาๆ

"โฮ่ว!" มันกระดิกหาง

หงอวีที่อยู่อีกข้างทนดูไม่ได้ เจ้าเป็นถึงสัตว์วิเศษแสนสง่าผ่าเผย
 เสียวะนะ! ต่อให้สภาพภายนอกดูเหมือนสุนัข ก็อย่าทำตัวเป็นสุนัขจริงๆ สิ!

โมซึ่งเงินกับเฟิงเหียนต่างไม่ได้พูดอะไรมาก โมอีเหรินเดินมาถึง
 เบื้องหน้าซิน

"อู..." ถึงเซ็นจะอาลัยอาวรณ์ แต่ยังคงผละจากผู้เป็นแม่ กระโดด
 ขึ้นบ่าอีกข้างของโมอีเหริน

"เซ็นต้องฝากให้ท่านดูแลแล้ว" ซินกล่าว

"ซิน ท่านจะอยู่ที่นี้จริงๆ หรือ" อันที่จริงซินก็สามารถแปลงร่างได้
 แต่มันกลับไม่ทำมาโดยตลอด อีกทั้งตัดสินใจว่าจะไม่ไปดินแดนแรกนภา

"ที่นี่เป็นที่ของข้ากับท่านพ่อของเซ็น" ให้อาลัยลูกของตนเพียงไร
 ก็ยังคงต้องปล่อยให้ลูกออกไปหาประสบการณ์ ทว่าที่นี่มีความทรงจำ
 ของมันกับคู่ชีวิตอยู่มากเหลือเกิน มันไม่อยากรจากไป

"ท่านแม่ ข้าจะเชื่อฟังคำอู๋เหริน ท่านวางใจได้" เซ็นรับรอง แม้จะ
 อาลัยผู้เป็นแม่ แต่ที่สุดแล้วเซ็นก็เป็นสัตว์เทพพญาคัมภีร์ จึงมีความใฝ่ฝัน
 ตามธรรมชาติถึงโลกที่แข็งแกร่งและเปิดกว้างยิ่งกว่า

ซินพยักหน้า ไม่พูดอะไรมากอีก

โมอีเหรินพาสัตว์ทั้งสองกับไปอินและหงอวีไปยืนอยู่ภายในเขต
 ค่ายกลส่งตัว ก่อนจะมองท่านตา ท่านตาเหียน พี่ใหญ่ และพี่เล็ก

จากนั้นก็แย้มยิ้ม

ลาก่อน หวังว่าจะได้พบกันใหม่

โมอีเฮรินใส่หินวิเศษที่ต้องใช้ในการเปิดการทำงานค่ายกลเข้าไปตรงตำแหน่งที่กำหนดที่ละก้อน ครั้นก่อนสุดท้ายถูกใส่เข้าตำแหน่งค่ายกลส่งตัวก็มีรัศมีแสงสว่างขึ้นมา

พริบตาเดียวแสงก็หายไป ในค่ายกลส่งตัวไม่เหลือใครอยู่แล้ว

"อีเฮริน..." คู่เซรียนอิงกับคู่เซรียนฉีแวนตาเด็ดเดี่ยว ที่จะไม่ปล่อยให้เจ้าต้องรอนานแน่!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/33j41ud>